CUM SĂ FACI SĂ NU CITEȘTI ÎN VACANȚA DE VARĂ

GHIDUL LUI CHARLIE JOE JACKSON

TOMMY GREENWALD

ILUSTRAȚII DE J.P. COOVERT

ARTHUR

CUM SĂ FACI SĂ NU CITEȘTI ÎN VACANȚA DE VARĂ

GHIDUL LUI CHARLIE JOE JACKSON

TOMMY GREENWALD
ILUSTRAȚII DE J.P. COOVERT

ARTHUR

Pentru Kenny și Ellen Greenwald

și pentru tovarășii mei de tabără preferați, Jessica și Jake

Redactor: Alina Ioan
Tehnoredactor: Ionuț Pastoriu
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GREENWALD, TOMMY
Cum să faci să nu citești în vacanța de vară: Ghidul lui Charlie Joe Jackson / Tommy Greenwald; trad. de Laura Sandu; il. de J.P. Coovert. - București: Editura Arthur, 2015
ISBN 978-606-8620-31-2
I. Sandu, Laura (trad.)
II. Coovert, J.P (il.)
821.111(73)-93-31=135.1

Charlie Joe Jackson's Guide to Summer Vacation

Cel care citește prea mult, folosindu-și prea puțin propriul creier, își formează o gândire leneșă.

Albert Einstein

PROLOG

Un singur lucru vă spun înainte să începem, și anume că nu trebuie să vă îngrijorați. Asta nu e genul acela de povestiri de vacanță despre un ucigaș nebun care se ascunde prin păduri și răpește copii nevinovați.

Cu siguranță nu e așa rău.

Sau, în fine, nu chiar.

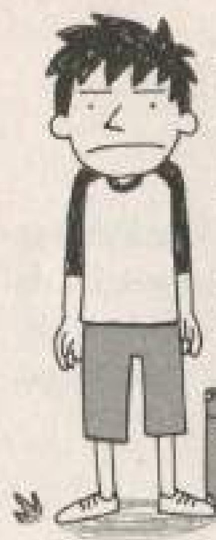
***

Deci, uite care e treaba: anul ăsta, când s-a terminat școala, am luat-o razna la un moment dat și am zis să-i fac pe-ai mei fericiți, așa că am acceptat să petrec trei săptămâni la o școală de vară care se numea Kartzulya.

Pronunțată „Cărțulia".

Cu alte cuvinte, tabără de tocilari.

Nici una, nici două, mă văd în mașină pornit spre destinație. Abia dacă-mi aduc aminte călătoria până acolo – tot ce știu e că au fost cele mai lungi patru ore din viața mea. Momentul în care mi-am luat la revedere de la mama și tata, de la sora mea, Megan, și de la câinii mei, Moose și Coco, e într-o ceață totală. Cred că eram în stare de șoc.

Primul lucru pe care mi-l amintesc cu adevărat era cum mă uitam în jur prin tabără și voiam să mă întorc acasă.

Era ca și cum aș fi aterizat forțat pe Planeta Copiilor-Minune.

Nu cunoșteam aproape pe nimeni acolo. Cea mai bună prietenă neoficială a mea, Katie Friedman, a vrut să vină și ea în aceeași tabără, ceea ce a fost foarte drăguț din partea ei. Nareem Ramdal, care era în competiție strânsă cu Jake Katz pentru titlul de cea mai tocilară persoană cunoscută de mine, venea de ani buni în tabără, deci era și el pe-aici. În rest erau șaptezeci și cinci de copii, cu cele mai inteligente figuri pe care le-am văzut vreodată în viața mea. Plus un grup de adulți pe fața cărora de asemenea se vedea că sunt inteligenți.

Peste tot erau numai cărți. Niciun telefon și niciun joc video pe nicăieri. (Evident, n-aveam voie cu așa ceva.)

M-am uitat prin jur după o navă spațială care să mă ducă înapoi pe Planeta Normalității, dar n-am văzut niciuna. După care m-am ciupit, încercând să mă trezesc din ceea ce speram că e un coșmar. Nici asta n-a mers. Încetul cu încetul, am început să accept că nu aveam scăpare.

Vrând-nevrând, eram blocat în Tabăra Kartzulya pentru următoarele trei săptămâni.

ORARUL ZILNIC	
7 AM	Micul dejun
8 AM	Atelier 1: Gramatică și stil
9 AM	Atelier 2: Tehnici de lectură
10 AM	Atelier 3: Chestii de scris
11 AM	Tura de înot liber
12 AM	Prânzul
1 PM	Ora de liniște 1: Citit și scris scrisori
2 PM	Prima recreație
3 PM	A doua recreație
4 PM	Sporturi acvatice
5 PM	Ora de liniște 2: Citit și scris scrisori
6 PM	Cina
7 PM	Activități de seară
9 PM	Ora de liniște 3: Citit și scris scrisori
10 PM	Stingerea

10.01 PM - Plâns în pernă

Dragă mami și tati,

Unul dintre primele lucruri pe care ni le-au spus în tabără a fost că vom scrie o grămadă de scrisori. Au zis că așa ne vom îmbunătăți „abilitățile narative", ce-o mai fi și asta nu știu.

Oricum, în prima scrisoare trebuie să vă transmitem ce sperăm noi să realizăm în tabără.

Eu sper să învăț să nu mai iau decizii tembele doar ca să-mi fac părinții fericiți.

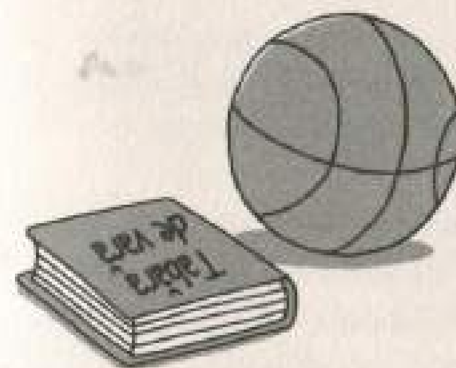
Al vostru fiu iubitor.

Deși nu mă simt foarte iubitor în acest moment.

Charlie Joe

Săptămâna 1

TABĂRA SUSPENSOR

Mi-am dat seama

Mi-am dat seama cum o să fie în tabără imediat ce am văzut pancarta de la intrare:

TABĂRA KARTZULYA:
AJUTĂM MINȚILE TINERE SĂ SE COACĂ
ÎNCĂ DIN 1933

Mă scuzați, dar n-am niciun chef să mi se coacă mintea. Cuvântul ăsta e scârbos. Îmi aduce aminte de chestia aia lipicioasă din care se face pâinea. Urăsc coca.

Aș prefera ca mintea mea să fie bine prăjită, pudrată cu zahăr, apoi acoperită cu sos de ciocolată.

La prima vedere, Tabăra Kartzulya arăta ca orice altă tabără de vară drăguță. Avea un lac mare unde puteai să înoți, un teren de baschet, unul de tenis, unul de baseball și altul de fotbal. Participanții la tabără locuiau în pădure, în niște cabane de lemn grozave, iar sala de mese era imensă și erau acolo o grămadă de scaune și mese mari din lemn și scaune peste tot. Exista o încăpere pentru lucru manual și treburi de genul ăsta, și un teatru unde se montau spectacole.

De fapt, era un loc destul de drăguț, dacă nu te gândeai la ce trebuia să faci acolo.

Adică să citești și să scrii.

Chiar dacă Nareem și Katie erau în tabără cu mine, nu mă puteam abține să mă gândesc la toată lumea de acasă. Mă gândeam mai ales la minunata și extraordinara Zoe Alvarez, aproape-prietena-mea. Era singura fată care se putea compara cu minunata și extraordinara Hannah Spivero. Deja mi-era dor de Zoe și eram plecat doar de cinci ore. Mă gândeam și la restul găștii – Jake, Timmy, Pete și, desigur, Hannah. Mi-i și imaginam la plajă, distrându-se, nefăcând nimic; sau la film, mâncând cartofi prăjiți și discutând despre cât sunt eu de fraier. Ceea ce ar fi fost fix ce-aș fi făcut și eu, dacă eram în locul lor.

Din păcate, însă, nu eram în locul lor. Eram în locul meu.

Așa că, în loc să mă distrez nefăcând nimic, m-am trezit stând în cerc cu toți ceilalți din tabără în jurul unui steag. Pentru că era prima zi, trebuia să facem așa-numitul „Cerc de bun-venit". Adică trebuia să ne ținem de mâini și să cântăm cântecul taberei care se numea *Învățăm să iubim și iubim să învățăm*.

Asta e cam tot ce trebuie să știți despre acel cântec.

M-am uitat la Katie și la Nareem, care cântau cu foc.

— Voi sunteți pe bune?

Katie a chicotit.

— Charlie Joe, ești în tabără acum, mi-a zis ea fără să rateze nicio notă. Nu mai fi așa Gică-Contra și urmează regulile.

— Nu urmez regulile, i-am explicat. Sunt chiar împotriva regulilor.

— Tot nu-mi vine să cred că ai vrut să vii în tabăra asta, Charlie Joe, a spus Nareem. Nu prea te pot asocia cu cărțile, cititul și învățatul.

— Zici? a adăugat Katie, și au râs amândoi.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am prefăcut că țin isonul, până când s-a terminat cântecul. După aceea, un tip foarte înalt cu pantaloni foarte scurți a pășit în mijlocul cercului. Toți copiii au aplaudat până când omul a ridicat mâna să-i oprească. S-au oprit imediat.

— Salut, bine ați venit în Tabăra Kartzulya! a anunțat bărbatul înalt. Văd multe fețe cunoscute printre voi, bine ați revenit! Dați-mi voie să mă prezint pentru cei nou-veniți. Eu sunt doctor Malcolm Malstrom, însă puteți să-mi spuneți Doctor Mal. Dar să știți că nu sunt medic, deci, dacă vă îmbolnăviți, nu care cumva să mă chemați.

A făcut o pauză pentru râsete, care au și venit în valuri. Lucru ciudat, din moment ce nu fusese deloc amuzant.

— Suntem cu toții entuziasmați că vom petrece un nou sezon minunat aici, la Kartzulya, a continuat Doctor Mal. Am pregătit multe surprize noi, care vor face ca această vară să fie cea mai grozavă de până acum.

M-am uitat la Katie ca și cum aș fi spus „Pe bune?".

Katie s-a uitat la mine ca și cum ar fi spus „Fii cuminte".

Doctor Mal a aruncat un ochi pe clipboard.

— Înainte să mergem la cabane ca să ne instalăm și să ne pregătim de cină, aș vrea să mai menționez ceva.

A zâmbit ca un tată care urmează să facă cel mai tare cadou.

— Anul acesta, vom oferi Diploma de merit Kartzulya. Această distincție extraordinară va fi decernată aceluia sau aceleia dintre voi care va întruchipa cel mai bine valorile de bază ale taberei: integritate, spirit de echipă și erudiție.

Toată lumea a exclamat: „Ooo!", „Aaa!".

— Câștigătoarea sau câștigătorul Diplomei de merit Kartzulya, a adăugat Doctor Mal, va fi premiat cu o bursă completă pentru tabăra de anul viitor, cu toate costurile acoperite, și va fi primit în programul de antrenori și antrenoare atunci când va avea vârsta potrivită.

Exclamațiile s-au transformat în strigăte de încântare. Chiar și Katie și Nareem aprobau veseli.

— Sună mai mult a pedeapsă decât a recompensă, am șoptit eu, puțin prea tare.

Fata din stânga m-a privit de parcă tocmai mă văzuse mâncând o farfurie cu limacși prăjiți.

Katie m-a șâșâit, dar era prea târziu - se pare că Doctor Mal avea un auz foarte bun.

A venit la mine.

— Salut, tinere.

L-am privit. Era chiar foarte înalt. Fața lui era undeva foarte sus.

— Bună ziua, domnule.

— Spune-mi Doctor Mal, mi-a zis el, zâmbind. Cum te numești?

— Charlie Joe Jackson.

— Aa, da, mi-a zis, dând din cap. Domnule Jackson. Ai venit la noi cu o mică reputație.

— Mulțumesc, zic, deși eram destul de sigur că nu e un compliment.

— Mă bucur că ești aici, chiar dacă tu consideri asta o pedeapsă, a spus Doctor Mal, așezându-și mâna lui mare pe umărul meu. Poți să ne spui ce speri să înveți aici, în Tabăra Kartzulya?

Am scos primul lucru care mi-a venit în cap, adică exact ce le spusesem lui Timmy și lui Pete, prietenilor mei de-acasă, când mi-au pus aceeași întrebare.

— Sper să învăț să citesc în timp ce trag un pui de somn.

Toată lumea a icnit și apoi a tăcut. Nimeni nu mai mișca. Cred că și păsările s-au oprit din ciripit.

Ups.

Katie și-a dat ochii peste cap.

Dar Doctor Mal a zâmbit în continuare.

— Deci nu ești un fan al cititului.

— Nu, i-am răspuns cu mândrie. De fapt, n-am citit niciodată o carte cap-coadă, în afara cazurilor de urgență pe care nu le-am putut controla.

Mă așteptam ca puștii să râdă, cum se întâmpla de obicei când spuneam o glumă. Când colo, s-au holbat la mine. Unii chiar șușoteau între ei, arătând spre mine ca și cum ar fi zis: „Cine mai e și ăsta?"

Am observat un puști care părea gata-gata să izbucnească în râs – dar avea un tricou cu Harvard, așa că l-am scos imediat din categoria de tovarăș de ură-de-cărți.

Doctor Mal a dat din nou din cap.

— În acest caz, te superi dacă te întreb de ce ai venit în tabăra asta?

— O întrebare bună, Doctor Mal. Cred că am venit ca să-i fac pe ai mei fericiți. A fost un moment de slăbiciune, ca să fiu sincer.

Replica asta ar fi fost sigur primită cu râsete acasă. Dar nu și aici. Parcă totul era cu fundul în sus: tocilarii erau copiii cool, și copiii cool – sau cel puțin cei cu simțul umorului – erau exclușii.

Doctor Mal s-a uitat din nou pe clipboard și a dat din cap în direcția unui tip masiv care stătea în afara cercului.

— Se pare că vei fi în echipa lui Dwayne, unul dintre cei mai buni îndrumători ai noștri.

Dwayne a aprobat cu un semn din cap fără să zâmbească. Era singurul de-acolo care n-arăta deloc a tocilar. Arăta mai mult ca un ofițer de marină decât ca un însoțitor.

Doctor Mal s-a dus înapoi în centrul cercului.

— S-ar putea să descoperi, Charlie Joe, că semeni cu cei de-aici, din tabără, mai mult decât te aștepți, mi-a spus.

Apoi m-a privit în ochi și a adăugat:

— Te vom transforma într-unul de-ai noștri, o să vezi.

Te vom transforma într-unul de-ai noștri?

Să fim serioși. N-o să ajung niciodată unul de-ai lor.

Dar... mă gândeam... poate că aș putea *eu* să-i fac pe ei să devină de-ai *mei*!

Mi-am dat seama că ăsta ar fi un mod prin care aș putea face ca următoarele trei săptămâni să fie suportabile. Aș putea să-i ajut pe copiii ăștia să se schimbe. Aș putea să-i transform în oameni normali, necititori.

I-aș salva de la o viață de toceală.

A doua chestie din programul vesel era despachetatul. Nareem și cu mine ne-am îndreptat spre cabană.

— Cred că ai cam pornit cu stângul în relația cu Doctor Mal, mi-a zis Nareem. Să știi că e o persoană cumsecade. Sigur o să-ți placă de el odată ce-o să-l cunoști mai bine.

Înainte să apuc să-i fac lui Nareem un compliment pentru optimismul lui, au venit în fugă doi copii. Unul dintre ei era cel mai înalt puști pe care l-am văzut vreodată în viața mea, iar celălalt era băiatul care purta tricoul cu Harvard și care aproape râsese la gluma mea în timpul cercului de bun-venit.

După cum alergau, puteam să pun pariu că niciunul dintre ei nu era căpitanul echipei de fotbal de la el din școală, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Nareem! au strigat amândoi.

Nareem a zâmbit larg.

— Fraților!

Au făcut gestul ăla ciudat – jumătate strângere de mână, jumătate îmbrățișare – pe care-l fac prietenii după ce nu s-au mai văzut de ceva vreme.

— Charlie Joe, ei sunt George Feedleman și Jack Strong, doi dintre prietenii mei cei mai buni din tabără.

George era uriașul. Cu el am dat mâna primul.

— Salut, am zis.

— Încântat de cunoștință, a zis George. Bine ai venit în tabără, cel mai tare loc din lume!

Am pufnit în râs în sinea mea, dar am încercat să fiu amabil.

— Grozav.

— George este cea mai deșteaptă ființă umană de pe planetă, a declarat Nareem.

— Super tare, am zis.

Apoi mi-a întins mâna puștiul cu tricou Harvard.

— Jack Strong[1].

M-am uitat la corpul lui costeliv.

— Chiar așa te cheamă?

Jack s-a înroșit.

— Știu, nu prea se potrivește.

— Nu de-asta întrebam, am mințit eu.

Jack a zâmbit.

— Ai fost foarte amuzant la cercul de bun-venit.

— Mersi, am zis. N-am fost chiar așa de amuzant, n-a râs nimeni.

Jack a dat din umeri.

— Păi cum, să râdă și s-o încurce din prima zi? Fii serios.

— Nu prea sunt.

De data asta chiar a râs.

Am arătat cu degetul spre tricoul lui cu Harvard.

[1] În limba engleză, *strong* înseamnă „puternic", „vânjos". (N. tr.)

— Care-i treaba cu tricoul?

— Eh... S-ar putea să mă înscriu acolo la un moment dat. Numai că se intră foarte greu.

— Nu e cam devreme să te gândești la așa ceva? am întrebat.

— Jack se gândește foarte mult la facultate, a intervenit George. Sau, mai bine zis, taică-său se gândește. E super pornit pe chestiile astea.

Jack s-a rușinat pentru a doua oară în numai opt secunde, așa că am decis să schimb subiectul.

— Băieți, am zis, Nareem aici de față zice că Doctor Mal e un tip de treabă. E-adevărat?

— Da, zise George.

— Absolut, zise Jack.

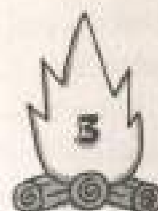
Aha, deci așa discutăm.

— Doctor Mal ți-a pus o întrebare bună, a adăugat Jack. Chiar așa, de ce-ai venit aici? Ai zis că ai vrut să le faci o bucurie alor tăi, dar chiar e singurul motiv?

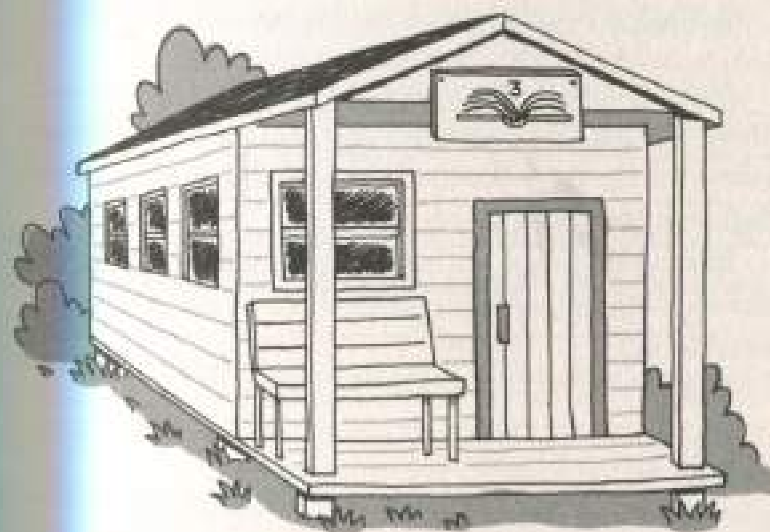
— Mai vreau și să cunosc fete geniale, am zis. Puteți să mă ajutați cu treaba asta?

Nareem, George și Jack s-au uitat unii la alții.

— Nu, au spus toți, fix în același timp.

Cabana noastră, în care încăpeau opt persoane, se numea Cabana Roald Dahl. (Apropo, toate cabanele purtau nume de autori faimoși. M-am bucurat că n-am nimerit în cea numită Mark Twain. Nu prea îl am la inimă de când aniversarea mea de șase ani a fost distrusă de tata, care mi-a oferit un singur cadou: Mark Twain, *Opere complete*. Și-acum mă trec fiorii când îmi aduc aminte.)

Când am intrat, ceilalți patru copii erau ocupați cu despachetatul. Am făcut cunoștință cu ei. Toți păreau

de treabă, dar m-am prins că erau cu toții cam tulburați de discuția mea cu Doctor Mal. Clar nu erau obișnuiți să aibă un necititor printre ei. În plus, fiecare avea cel puțin un obicei super ciudat:

- Eric Cunkler vorbea trei limbi, dar de-abia dacă scotea un cuvânt.
- Jeremy Kim strănuta cam de douăzeci de ori pe minut și avea sub pat provizii de șervețele cât pentru un an întreg.
- Kenny Sarcofsky era convins că o să trăiască veșnic dacă mănâncă o tonă de usturoi, așa că avea un miros „deosebit".
- Sam Thurber nu-și schimba niciodată lenjeria intimă (conform lui Nareem), dar avea deja o nuvelă publicată în revista *The New Yorker*.

Mai erau și Nareem, George și Jack, pe care i-ați întâlnit deja, și supraveghetorul nostru, Dwayne, care părea un tip aproximativ de treabă, dar în stilul „dacă faci vreo tâmpenie, te-am spart".

Mă rog, deci asta era cabana mea, și ăștia erau copiii din ea. Ce mai gașcă, nu-i așa? Vreți să ghiciți cine era outsiderul?

Exact.

Eu.

Dragă Zoe,

Au trecut deja două zile de când sunt în tabără! Nu-mi vine să cred ce repede zboară timpul!

Da' de unde.

Ce mai faci? Mă bucur foarte mult că te-am cunoscut anul acesta. Cred că am făcut bine să stabilim că nu suntem împreună cât timp eu sunt în tabără, nu crezi?

Dar asta nu înseamnă că nu putem merge la film sau altundeva când mă întorc. Sper să vrei și tu.

Te salută Katie și Nareem. Lor le place la nebunie aici, lucru pentru care încerc să nu le port pică. Petrec mult timp împreună, apropo. Cât despre mine, nu mi-am făcut prea mulți prieteni până acum. Am impresia că unii consideră chiar că aș avea o influență negativă. Nu știu de unde le-a venit o asemenea idee.

Să-mi scrii repede. Sper că o să ieșim când mă întorc. Spune-mi ce părere ai despre mersul la film.

Prietenul tău,
Charlie Joe

Unul dintre lucrurile de care mi-am dat seama încă de la început a fost că, dacă voiam să-i fac pe ceilalți copii să fie mai puțin tocilari, trebuia să o iau ușor. Doar n-aș fi putut să conving întreaga tabără să urască cititul și scrisul într-o singură zi. Trebuia să-i iau pe rând. Am început cu cel mai mare, mai deștept și mai înalt geniu de-acolo.

George Feedleman.

Se zvonea că IQ-ul lui George era așa de mare, că stricase aparatul de măsurat. George era un copil atât de deștept, încât înțelegea lucrurile într-un mod foarte subtil. Cam cum aud câinii sunetele.

Era a doua zi de tabără și ne aflam la atelierul chestii de scris. M-am trântit în ultimul rând, care era în mod tradițional rândul meu preferat.

Nimeni nu a venit lângă mine.

— E mult loc aici, oameni buni, zic. În ultimul rând se întâmplă tot ce e mai interesant.

Nimănui nu-i păsa.

Până la urmă, i-am convins pe Katie și pe Nareem să se așeze lângă mine.

— Nu te îngrijora, zice Katie, bătându-mă pe genunchi, o să se obișnuiască cu felul tău ciudat de a fi.

George s-a așezat două rânduri în fața noastră. La zece minute după ce a început ora, m-am hotărât să fac mișcarea. Am aruncat un ghemotoc de hârtie spre el.

— Pssst!

Niciun răspuns.

— Pssst! zic din nou, puțin mai tare.

Ceilalți copii încep să se uite la mine. În sfârșit, George se întoarce.

— Ce-i? spune el, cu iritare în ochii lui de geniu.

Chiar dacă stătuserăm deja de câteva ori de vorbă, era încă suspicios în privința naturii mele nestudioase, de fapt la fel de suspicios ca toți ceilalți.

Arăt către hârtiile lui George:

— La ce lucrezi?

A dat din umeri.

— Nimic, doar o analiză a structurii de clasă în lucrările lui Emily Brontë.

— Emily cine?

— Nimeni, zice George, întorcându-se la treaba lui.

— Grozav, zic.

După o pauză, spun:

— Eu îi scriu o scrisoare unei fete de acasă.

— Dar știu că ești insistent, îmi șoptește Katie, fără ca ochii să i se desprindă din lucrarea ei.

— „Insistent“ e de bine? o întreb.

— Nu.

Îmi îndrept din nou atenția spre George.

— O cheamă Zoe.

Se uită la mine. Se vede că era interesat, chiar dacă nu prea voia.

— E prietena ta?

— Mmm, nu. Adică, ne cam placem, dar nu ieşim împreună sau ceva de genul ăsta.

— Norocul tău, a zis George, dând din cap.

S-a uitat agitat la conducătoarea de atelier (care în societatea normală se numeşte „profesoară"), al cărei nume era doamna Domerca. Sunt destul de sigur că George n-a vorbit în viaţa lui la oră decât ca să îi corecteze pe profesori când greşeau.

Doamna Domerca părea de treabă şi haioasă. Se şi îmbrăca cu cele mai aiurite haine pe care le-am văzut vreodată. Era ocupată să ajute un alt copil cu lucrarea, deci eram în siguranţă.

— Şi tu? îl întreb pe George. Ai o prietenă?

George mă priveşte de parcă l-aş fi întrebat dacă are un cadavru îngropat în grădină.

Până să apuce să răspundă, o fată super drăguţă cu părul roşu pe nume Cathy Ruddy m-a săgetat din priviri.

— Lasă-l în pace, lucrează, zice. Ce-ar fi să încerci şi tu?

I-am zâmbit, dar ea nu mi-a zâmbit înapoi.

— Deci, ai? îl întreb din nou pe George.

I-a căzut creionul pe jos.

— Nu, nu am o prietenă! Adică, nu încă. Am un plan să-mi fac una anul viitor.

— Dar ce mai aştepţi? Sunt o grămadă de fete super drăguţe chiar aici în tabără.

Şi îi fac un semn către Cathy.

— Ai văzut cum ţi-a luat Cathy apărarea? Pun pariu că ar ieşi cu tine.

— Ce te face să crezi asta? spune o voce care sigur nu era nici a lui George, nici a lui Cathy.

Mă uit în sus: doamna Domerca era în faţa mea în bluza ei verde-portocalie.

— Bună ziua, zic.

Doamna Domerca râde.

— Au trecut doar două zile şi deja ştiu cine mi-e zurbagiul. De obicei e nevoie de o săptămână, cel puţin.

Apoi arată către mine şi George:

— Înapoi la muncă, amândoi, zice şi se îndepărtează.

— Mersi mult, şopteşte George.

— Nicio problemă, zic.

George dă din cap şi se întoarce la lucrarea lui.

Nu terminasem, însă.

— Pssst! zic din nou, de data asta către Cathy Ruddy.

— Ce tot vrei? sâsâie ea.

— Ai ieși cu cel mai deștept copil din America? o întreb.

— Bănuiesc că nu te referi la tine.

— Corect.

Cathy se uită lung la George.

— Poate, zice. Dar doar dacă ne lași în pace pe amândoi.

George și-a băgat nasul în foi, se înroșise rău de tot la față. Apoi s-a uitat la Cathy și, doar pentru o secundă, a părut că nu-i pasă deloc de structura de clasă din lucrările lui Emily Brontë.

După cum spuneam, oameni buni, câte un copil pe rând.

Dragă Charlie Joe,

Mulțumesc că mi-ai scris așa repede! Îmi lipsești. Vara pur și simplu nu e la fel fără tine. Dar reușim să ne distrăm cumva! Să nu te superi.

Mi se pare grozav că trebuie să scrii scrisori în loc să trimiți sms-uri. Mama zice că-i amintește de vremea când era ea mică.

Lucrurile merg destul de bine, pictez mult, stau cu prietenii și treburi de-astea. De fapt, uneori e cam plictisitor, dar ție probabil ți s-ar părea perfect. Mie îmi place să fiu ocupată, totuși. Mâine mergem să-l vizităm pe tata. Părinții mei vorbesc acum mai mult decât atunci când erau căsătoriți, ceea ce e destul de ciudat.

Îți scriu din nou în curând, promit.

XO,

Zoe

Am descoperit și o parte bună la tabăra asta: în doar cinci minute mi-am dat seama că eram cel mai bun sportiv dintre toți.

Da. Se pare că, atunci când mergi într-o tabără plină de copii care mai degrabă ar scrie un eseu decât să arunce o minge, ești considerat un adevărat superstar dacă poți alerga douăzeci de metri fără să cazi. Cine s-ar fi gândit? Era un pic ridicol, dar îmi plăcea.

În a patra zi de tabără, jucam baschet în timpul primei recreații când l-am văzut pe însoțitorul meu Dwayne venind spre mine. Dwayne era o variantă mai bună a domnului Radonski (profeul meu de sport de acasă, mai nebun, așa). Dwayne era foarte mare, gălăgios și foarte implicat. El era și antrenorul de baschet, ceea ce practic însemna că era responsabilitatea lui să aibă grijă ca niciun copil să nu se rănească cu mingea.

— Hei, Charlie Joe, zice.

Eu chiar arunc la coș de la trei metri.

— Care-i treaba?

— Ai auzit de marele joc cu Tabăra Fortza-Thor?

Normal că auzisem. Tabăra Fortza-Thor era subiectul preferat de discuție la mese. Copiii îi spuneau Tabăra Suspensor.

Era la vreo cincisprezece kilometri mai sus pe drum, și veneau la tabăra noastră în fiecare vară pentru un joc de baschet. Ne făceau praf de fiecare dată, bineînțeles. Una era o tabără pe bune și una era o școală de vară deghizată.

— Sigur, zic. De ce?

Dwayne privește cum Nareem aruncă aiurea și apoi se întoarce la mine.

— Vreau să fii căpitanul echipei, spune el. Meciul e sâmbăta asta și nu vreau să-mi fie rușine.

— Pe bune? Dar eu sunt tipul cel nou. De ce nu iei pe cineva care vine la tabără de mai mult timp?

Dwayne a râs trist.

— L-ai văzut cum joacă?

Avea dreptate.

— Deci, ce zici? m-a întrebat Dwayne. Te bagi?

Chiar atunci, îl văd Jared Bumpers venind în fugă spre noi. Era unul dintre acei copii de care vorbeam, puțin mai mare ca mine, care venea în tabără dintotdeauna, și mi-am dat seama din prima că era genul ăla enervant care se crede super tare.

— Despre ce vorbiți?

— L-am întrebat pe Charlie Joe dacă vrea să fie căpitanul echipei, îi spune Dwayne.

Jared părea șocat.

— Charlie Joe e un jucător excelent, continuă Dwayne. Dar mă bazez și pe tine, Jared.

Dwayne s-a întors iar spre mine:

— Deci, ce zici?

Mă simțeam un pic de parcă mi s-ar fi cerut să trec la cârma vasului Titanic când se apropia de aisberg, dar ce să-i faci. Era o activitate și poate așa reușeam să îmi fac și un prieten, doi.

— Sigur, de ce nu, spun.

— Nu e corect, zice Jared. Sunt mai mare, eu ar trebui să fiu căpitanul.

— Tu ești căpitanul echipei de dezbateri, îi spune Dwayne.

— Clubul de dezbateri are un căpitan? întreb, lucru care se pare că l-a enervat și mai rău pe Jared.

A mârâit.

— Și ce dacă, zice și se cară chiar când se apropia Jack Strong.

— Care-i problema lui? întreb.

— Nu-l băga în seamă, spune Jack. Mereu a fost super enervant. Lumea crede că e din cauză că fratele lui mai mare era un fel de legendă a taberei, iar Jared nu e, și ar fi cam ofticat din cauza asta.

— Destul despre Jared, zice Dwayne și mă bate pe spate: Gata, căpitane?

— Nu prea, zic. Ce trebuie să fac?

— Găsește o cale să-i batem pe ăia răi, zice Dwayne, fața începând să i se strâmbe.

Fața mereu i se strâmba când se entuziasma, adică în cam optzeci la sută din timp.

— O să-mi pun cei mai buni oameni să se ocupe de treaba asta, spun.

— Asta mă și îngrijorează, zice Dwayne.

Dragă Zoe,

A fost grozav să primesc vești de la tine!

Sper că te-ai simțit bine la tatăl tău. Povestește-mi tot. Când ai timp. Te rog, scrie-mi cât mai repede.

M-am bucurat și să aud că pictezi. Ești o pictoriță foarte bună și pun pariu că o să ajungi celebră într-o zi.

Treaba pe aici, prin tabără, nu e așa nasoală cum credeam. Dar asta nu înseamnă nici că e de bine. Te rog, scrie-mi înapoi cât mai repede. Stai, am scris deja asta.

Și mie mi-e dor de tine.

Charlie Joe

În aceeași seară, înainte de cină, Jack, George și cu mine ne-am așezat pe treptele din fața cabanei, ronțăind incredibilele prăjituri de ciocolată trimise de bunica lui Jack.

— Cum poți să fii așa slab dacă bunică-ta îți face niște prăjituri ca astea? îl întreb pe Jack.

— Habar n-am, zice.

Arăt către tricoul lui pe care scria Stanford.

— Care-i treaba cu tricourile cu nume de universități?

Jack s-a uitat la tricoul lui și parcă a devenit dintr-odată conștient de sine.

— Tata s-a dus acolo.

— Nu s-a dus și la Harvard?

— Ba da, zice Jack. La școala de afaceri.

— Șșșt, zice George.

Era ora de liniște și teoretic trebuia să fim toți înăuntru și să citim, dar eu îl convinsesem pe Dwayne să ne lase afară cu promisiunea să nu facem gălăgie. Din moment ce George și Jack erau singurii din cabana mea, în afară de Nareem, care mă tratau ca pe o ființă umană, și nu ca pe o misterioasă formă de viață extraterestră care e anti-învățare, stăteau afară cu mine. George a hotărât că sunt în regulă după ce i-am făcut cunoștință cu Cathy

Ruddy, o fată adevărată; iar Jack era pur și simplu un puști de treabă care nu-mi purta pică pentru obiceiurile mele rele.

Am hotărât că le voi răsplăti prietenia străduindu-mă să-i distrag de la citit.

— Unde e Nareem? întreb.

— E cu Katie la bibliotecă, a răspuns George, arătând către deal.

— Nu prea e corect, zic, cumva un pic enervat. Toată lumea ar trebui să fie în cabane în timpul orei de liniște.

Jack s-a întors spre mine

— De ce, ai vrea să fii mai degrabă în bibliotecă?

George a râs. Doctor Mal a zis că e-n regulă din moment ce lucrează împreună la un proiect

— În sfârșit, am zis dând din umeri.

— Deși, acuma că zici, Nareem și Katie par să petreacă mult timp împreună, a spus Jack, apoi s-a uitat la George. Așa, cam cum petreci tu mult timp cu Cathy Ruddy.

George s-a înroșit rău de tot. Părea că nu știe dacă să fie rușinat sau bucuros, așa că a decis să fie și una, și alta.

Mestecam o prăjitură și mă gândeam la ce spusese Jack. Și eu observasem că Nareem și Katie stăteau împreună mult de când începuse tabăra, dar am zis că probabil e doar în capul meu, din moment ce ei erau singurii copii pe care îi știam acolo.

Am decis că nu merita să mă gândesc prea mult la asta și am schimbat subiectul.

— Voi doi sunteți cei mai deștepți oameni pe care-i știu, spun. Trebuie să mă ajutați să găsesc o cale să-i batem pe cei din Tabăra Suspensor.

Niciunul nu a zis nimic.

— De ce vorbim despre asta? întreabă Jack. Ideea e să trecem de asta cât mai repede posibil și să ținem minte că până la urmă vom ajunge în școli mai bune ca ei.

— Omule, trebuie să te relaxezi cu toată treaba asta cu universitatea, îi spun.

— Relaxatul nu face parte din marele plan al lui taică-său, spune George.

— Tata n-are nicio legătură, spune Jack defensiv. E bine să te gândești înainte, asta e tot.

— Păi, eu nu prea sunt cu gânditul înainte, zic, și nici Fortza-Thor.

George a ridicat privirea din cartea lui.

— Ce ziceți să dezumflăm mingea cu cinci procente? Conform unui studiu pe care l-am citit, intitulat *Umflarea potrivită a mingii de baschet*, de Josephine Corcoran și Ralph Rackstraw, „O minge de baschet este corect umflată când sare înapoi cu 60 de procente din înălțimea de la care a fost aruncată". Deci, dacă dezumflăm mingea, nu va sări înapoi în mâinile lor cum trebuie și tot jocul lor va fi stricat.

M-am holbat la el.

— De ce ai citit un studiu despre umflarea unei mingi de baschet și cum ai reținut titlul exact și cine l-a scris?

George dădu din umeri.

— Pur și simplu, așa sunt eu, a spus, ca și cum ar fi cel mai firesc lucru din lume.

— Oricum, nu putem să facem asta, spun. Ar putea să le strice jocul, dar o să-l strice și pe-al nostru.

— Dar poți strica un joc care nici măcar nu există? s-a întrebat Jack.

George a dat din cap:

— Ultima oară când am verificat, nu.

— Voi nu mă prea ajutați, mă plâng eu. Știu că sunteți niște creiere și tot restul, dar viața înseamnă mai mult decât note, cărți și studiat.

M-am ridicat și am început să pășesc ca unul dintre acei antrenori din filmele sportive unde cel mai slab cotat îi bate pe tipii răi și câștigă campionatul.

— Trebuie doar să găsim calea prin care să câștigăm. Trebuie să păcălim soarta. Trebuie ca David să-l bată pe Goliat...

Ușa cabanei s-a deschis. Mă uit într-acolo și-l văd pe Jeremy Kim stând în ușă cu o carte într-o mână și cu un șervețel în alta. Sam Thurber, Kenny Sarcofsky și Eric Cunkler erau chiar în spatele lui.

— Hei, puteți să nu mai vorbiți așa tare? a întrebat Jeremy politicos. Mi-e cam greu să mă concentrez.

Nu eram sigur dacă glumește sau nu.

— Pe bune?

— Pe bune, zice Eric, știu că nu e ușor pentru tine să înțelegi, dar unora dintre noi chiar le place să citească în liniște.

— Am aprecia dacă ați vorbi puțin mai încet, a spus Kenny, emanând miros de usturoi la fiecare cuvânt.

— Da, nu te supăra, dar vorbiți cam tare, adaugă Sam.

Toți au dat din cap, apoi Jeremy a încheiat cu un strănut.

Era ca și cum ar fi vorbit o limbă străină.

— Băieți, n-aș vrea să interpretați greșit ce vă zic, dar voi nu sunteți normali. De fapt, sunteți cam fix opusul normalității.

— LINIȘTE! a lătrat brusc Dwayne dinăuntrul cabanei.

— Încercăm să ne dăm seama cum să-i batem pe cei de la Tabăra Suspensor, așa cum voiați, am strigat spre el.

— Păi, dați-vă seama seama mai în liniște, a mormăit Dwayne. Și apropo, nu mă aștept chiar să găsiți o soluție care să meargă.

Cei patru colegi de-ai mei de cabană, opuși normalității, s-au dus înapoi înăuntru.

— Ar trebui probabil să ne punem și noi cu burta pe carte, zice Jack.

— Baaa nuuuu! protestez eu. Voi sunteți singurii mei prieteni de-aici.

— Păi, și Katie și Nareem? întreabă Jack.

— Sunt prea ocupați să scrie eseuri împreună, zic.

Auzul unei melodii fredonate ne-a făcut să ne întoarcem. Era Nareem, care cobora pe drumul spre cabana noastră. Cântatul era o încălcare flagrantă a regulilor orei de liniște.

— Șșșt, spun, cumva enervat de bucuria lui. O s-o încurcăm din cauza ta!

George și Jack s-au uitat la mine ciudat, din moment ce eram cunoscut mai degrabă ca unul care provoacă necazuri decât ca unul care le ocolește.

Nareem a zâmbit.

— Scuze tuturor.

— Cineva e binedispus, a spus Jack, zâmbindu-i larg lui Nareem.

— Mda, mă întreb de ce, a adăugat George.

— Chiar sunt, a spus Nareem. Katie și cu mine am făcut progrese mari cu proiectul nostru.

— Da, sigur că ați făcut, a accentuat George, dându-i un cot în coaste lui Nareem.

Toată lumea a râs, cu excepția mea.

— Super, Nareem, norocul tău, am zis. Între timp însă eu trebuie să găsesc o cale să câștigăm un meci de baschet imposibil de câștigat.

Nareem și-a pus rucsacul jos, a luat o prăjitură și a început să o molfăie gânditor.

— Mda, asta e o treabă alunecoasă, a spus. Știți ce mă înverșunează mai tare? Că trebuie să pierdem în fața unuia ca Teddy Spivero. Restul copiilor de la Tabăra Suspensor nu-s așa răi, dar el e cel mai nasol.

Mi-am scăpat prăjitura.

Erau două lucruri în neregulă cu ce a spus Nareem.

Unu, nu știam ce înseamnă a se „înverșuna".

Și doi? *TEDDY SPIVERO.*

M-am holbat la Nareem și am început să mă agit pe verandă.

— Ce-ai zis de Teddy Spivero?

M-a privit surprins.

— Vrei să spui că nu știai? Jucăm împotriva lui în fiecare vară. Teddy merge la Tabăra Fortza-Thor. E fratele lui Hannah.

— Dăă, am izbucnit. Știu cine e.

Teddy Spivero era inamicul meu cel mai mare de când... practic, de când ne-am născut. Era cu siguranță cea mai enervantă persoană care a existat vreodată. Ceea ce era foarte șocant, din moment ce sora lui geamănă, Hannah, era la întrecere cu Zoe Alvarez pentru cea mai perfectă ființă care a existat vreodată. Teddy își făcuse un scop în viață din a mă face de râs în fața surorii lui. Și de multe ori, cu părere de rău o spun, și-a atins țelul.

Tot nu-mi venea să cred ce spunea Nareem.

— Teddy merge la Tabăra Suspensor?

— Da, a spus Nareem. E unul dintre cei mai buni jucători de-acolo.

Trebuie să fie o glumă. Teddy Spivero, vedetă la Tabăra Suspensor. Asta era cea mai proastă știre din toată vara asta. Era deja destul de rău că făceam parte dintr-o echipă de tocilari care urmau să fie omorâți de o gașcă de duri. Acuma a reieșit că cel mai mare dușman al meu era durul șef.

Dar Jack zâmbea.

— Asta ar putea să nu fie un lucru așa rău, spuse el.

L-am privit de parcă avea două capete.

— Ce tot spui acolo?

— Gândește-te un pic, mi-a răspuns Jack cu cea mai populară expresie din tabără, din moment ce copiilor de la Kartzulya le plăcea la nebunie să se tot gândească la orice.

— Îl știi pe tipul ăsta, cam... dintotdeauna. Precis știi o grămadă de lucruri despre el. Deci, trebuie să fie ceva, o slăbiciune, ceva ce putem să folosim în avantajul nostru.

S-a ridicat să-și pună la loc prăjiturile, dar eu am mai înșfăcat una.

— Gândește-te, a spus închizând cutia.

Am făcut ce mi-a zis: m-am gândit. Și apoi m-am gândit și mai mult. Și, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi dădeam seama că are dreptate. Chiar știam multe despre Teddy Spivero, pentru că o studiasem cu atenție atâția ani pe sora lui. Știam ce-i place. Știam ce nu-i place.

Și, cel mai important, știam care erau cele două mari obsesii ale lui.

În mintea mea a început să ia naștere un plan.

— George, crezi că prietena ta Cathy mi-ar face o favoare? l-am întrebat.

— Nu este prietena mea, dar o s-o întreb, a răspuns George numaidecât, de data asta fără să roșească.

Vai de mine. Puțină atenție de la o roșcată drăguță și brusc a devenit domnul Încredere-de-sine.

— Grozav, am spus îndreptându-mă spre ușă. Dwayne, hai un pic pân-afară!

Îl trezeam, dar nu-mi păsa. Ora de liniște trebuia să aștepte.

Restul băieților au ieșit în fugă din cabană, uitându-se la mine de parcă eram nebun. Cam cum mă uitasem și eu la ei când mi-au spus să fac liniște ca să poată citi.

Apoi Dwayne a dat buzna afară, cu ochii mijiți.

— Ce e, Jackson? m-a întrebat, deschizând cutia de prăjituri a lui Jack și luând o grămadă. Sper că e important.

— O, sigur că e important, zic.

Mă simțeam destul de mândru de mine. De fapt, dacă aș fi putut să mă bat pe umeri, aș fi făcut-o.

— Cred că am găsit o cale de a câștiga meciul.

Le-am spus tuturor planul meu. Nareem, George și Jack aduceau îmbunătățiri pe măsură ce povesteam. Celorlalți băieți li s-a părut o prostie, dar Dwayne stătea nemișcat și mă privea intens.

Când am terminat, Dwayne s-a ridicat și a făcut câțiva pași pe verandă fără să spună nimic. Se vedea că pune în balanță încrederea într-un puști pe care nu-l cunoștea și dorința disperată de a câștiga.

Când am văzut zâmbetul ciudat care i s-a așternut pe față, am știut că s-a decis.

— Dacă ne iese, a zis Dwayne, s-ar putea să fii cel mai mare geniu de pe-aici.

Pe urmă, râsul lui din inimă a pus în sfârșit punct orei de liniște.

Dragă Jake,

Cum îți petreci vara? De fapt, nu răspunde.

Tabăra Kartzulya e cam ce credeam că o să fie: mult citit, mult scris și mulți oameni care îmi amintesc de tine.

Katie și Nareem sunt OK. Sunt destul de sigur că se plac. Și alți copii cred asta. Dar deocamdată n-au zis nimic. O să vedem ce o să se întâmple.

Apropo, am meci cu tabăra fratelui prietenei tale mâine. Chiar așa, Hannah ce mai face? Te rog, bifează:

a) e nefericită

b) se simte îngrozitor

c) nu știu, pentru că ne-am despărțit.

Prietenul tău,

Charlie Joe

— **Anunțuri!** Vă rog, liniște, vom face un anunț!

Doctor Mal făcea anunțuri după fiecare masă. De obicei erau legate de o minunată povestire pe care a citit-o sau de un roman nou pe care era sigur că îl vor adora toți copiii din tabără. (Era bine că nu făcea anunțurile înaintea mesei, că mi-aș fi pierdut pofta de mâncare.) Dar anunțul din seara asta a fost diferit.

— După cum știm cu toții, a început el, în seara asta avem primul foc de tabără, iar mâine primim vizita anuală a bravilor tineri de la Tabăra Fortza-Thor.

Au urmat huiduieli masive.

— Vreți să spuneți Tabăra Suspensor! s-a auzit o voce în spate.

Au urmat urale masive.

Doctor Mal a făcut un gest cu mâinile care însemna să ne calmăm.

— Știu, știu, ne-au făcut mari probleme pe terenul de baschet în anii trecuți, dar încercați să vă amintiți că nu totul stă în scorul final, e important și să învățăm să jucăm cinstit, cu putere și demnitate. Acestea sunt lecțiile pe care orice elev trebuie să le învețe pentru a le aplica nu numai pe terenul de sport, ci și în domeniul său de studiu.

Tipul ăsta era incredibil. Chiar totul trebuia să se reducă la studiu?

— În orice caz, antrenorul nostru Dwayne mi-a spus că se așteaptă la lucruri mărețe anul acesta, a continuat Doctor Mal. Aș vrea să-l invit la microfon pentru a vă oferi câteva cuvinte de încurajare. Antrenorul nostru, Dwayne!

Dwayne nu era la fel de înalt ca Doctor Mal, așa că a trebuit să coboare puțin microfonul.

— Din moment ce știu că toată lumea pe aici e cu cărțile, dați-mi voie să vă spun că mâine începe un nou capitol în epopeea rivalității noastre cu Tabăra Fortza-Thor, spuse el.

Am început toți să chiuim ca nebunii, dar ne-a făcut semn să tăcem.

— Nu vreau să vă dezvălui strategia noastră, tot ce pot să vă spun este: VENIȚI FLĂMÂNZI!

După ce a strigat aceste ultime două cuvinte, toți am luat-o razna. Dwayne mi-a făcut cu ochiul și s-a îndreptat spre masa lui, dar apoi și-a amintit ceva și s-a întors la microfon.

— A, și un ultim lucru. Aș vrea să vorbesc un minut cu Cathy Ruddy după cină, te rog. Mersi.

Toată sala și-a îndreptat privirile către Cathy, a cărei față s-a făcut de culoarea ridichilor pe care le serveau și pe care eu nu le mâncam niciodată.

Nareem s-a aplecat spre mine:

— Chiar crezi că o să meargă?

— Chiar crezi? a întrebat și George.

— Oți fi voi cei mai deștepți copii din țară, le-am zis, dar când e vorba de planuri care nu pot da greș, eu cam sunt Albert Einstein.

Dragă Charlie Joe,

Ai uitat o opțiune în legătură cu Hannah:

d) Îi merge super bine și suntem încă împreună. Îmi pare rău pentru tine. Dar să știi că amândoi ne-am dori să fii pe aici să mai petrecem timp împreună.

Sper că-ți place în tabără și că nu regreți că te-ai dus. Am văzut-o pe mama ta plimbându-i pe Moose și Coco într-o zi și mi-a spus ce mândră e de tine. Deci mai rezistă acolo încă două săptămâni și poți să vii apoi acasă, să faci ce vrei și să nu o încurci deloc.

E grozav ce-mi zici de Katie și Nareem. Se cam vedea că se plac deja din timpul școlii, deci nu mă mir că a devenit evident. Euforie maximă, nu?

Pe curând,
Jake

Focurile de tabără de vineri seara erau o mare chestie la Tabăra Kartzulya.

— Chiar dacă urăști tabăra, zice Nareem, o să-ți placă la nebunie focurile.

— „Ură" e un cuvânt prea dur, spun eu. Mai degrabă „aș prefera să fiu în oricare alt loc din lume".

După cină, toată lumea a pornit de la sala de mese pe un drum lung și murdar până la o zonă liberă lângă lac, unde era un foc uriaș care se ridica la cer.

Trebuie să recunosc, era destul de fain.

Toată lumea s-a așezat într-un cerc mare. George își încerca semi-magia pe Cathy; Jack era cu ceilalți băieți din cabana mea, cărora încă li se părea dubios faptul că eu nu citeam; așa că m-am așezat lângă Katie și Nareem, ca de obicei. Stăteau foarte aproape unul de altul. În sensul de mult-mai-aproape-decât-niște-prieteni, după părerea mea. De asemenea, lângă noi era Lauren Rubin, o fată liniștită care devenea una dintre prietenele bune ale lui Katie. Lauren citea o carte. Știu – șocant, nu?

Katie m-a ciupit de braț.

— Deci ce pui la cale, căpitane Charlie Joe?

— Au, răspund. Adică cum?

— Adică l-am văzut pe Dwayne făcându-ți cu ochiul în timpul anunțurilor. Mă gândesc că voi puneți ceva la cale pentru meciul de baschet și aș vrea să știu ce e.

— Na, păi nu ești tu isteață?

— Chiar sunt.

— Păi, ți-aș spune, dar apoi ar trebui să te omor.

Lauren a zâmbit discret, cu nasul în carte.

— Charlie era foarte interesat de faptul că Teddy Spivero e la Tabăra Suspensor, a menționat Nareem.

— Aha, a spus Katie, căzând pe gânduri.

Apoi s-a întors spre Lauren.

— Teddy este geamănul enervant al faimoasei Hannah Spivero. Charlie Joe e topit după Hannah din momentul în care a fost suficient de mare încât să spună „Sunt topit după Hannah".

— *Era*, i-am explicat. Mi-a trecut de atâta timp, încât nici măcar nu mai e amuzant.

— A cunoscut o fată faină pe nume Zoe, a explicat Katie. Și brusc a uitat de Hannah.

— Aha, înțeleg, a spus Lauren, tot cu nasul în carte.

Mă holbam la foc. Când Katie a menționat-o pe Zoe, mi s-a făcut un pic dor, așa că m-am hotărât să schimb subiectul.

— Deci care-i treaba cu voi doi? i-am întrebat pe Nareem și Katie. V-am urmărit la școală tot anul și acum aici. Ceva se întâmplă.

— Suntem logodiți, a spus Katie, ceea ce l-a făcut pe Nareem să scuipe sucul din gură.

— Sper să fiți foarte fericiți, a zis Lauren.

Au chicotit cu toții.

— Ha-ha, am zis sarcastic.

Dintr-un motiv care îmi scăpa, subiectul Katie și Nareem nu mi se părea deloc amuzant. Aș fi vrut să spună odată lumii că se plac, ca să nu ne petrecem restul vieții întrebându-ne.

Lauren și-a îndreptat privirea spre mine:

— Tu ești puștiul căruia nu-i place să citească, nu?

Înainte să pot răspunde, a Katie spus:

— Așa se zvonește.

Mă uit la ea:

— Adică, ce vrei să spui?

— Vreau să spun că am o teorie despre motivul pentru care ai venit în tabără, a spus Katie. Știu că ai zis că era din cauza părinților, ceea ce e parțial adevărat. Dar nu e singurul motiv.

Asta a făcut-o pe Lauren să închidă cartea.

— Uite că începe, am spus eu, oftând.

Chiar dacă habar n-aveam la ce se gândea Katie, teoriile ei de obicei implicau chestii pe care nu voiam să le aud.

Între timp, Katie făcea încălzirea.

— Te tot plimbi pe aici spunându-ne tuturor cât de mult urăști să citești, spunea ea, și cum vrei să ne faci pe toți mai puțin tocilari și mai mult ca tine, dar eu nu prea te cred.

M-am scărpinat în cap, nu eram sigur că auzisem bine. Am fost acuzat de multe lucruri în viața mea, dar că aș fi un cititor secret, niciodată.

— Scuze, dar nu prea are sens ce spui, i-am zis. Nu-mi plac temele, nu-mi place școala – ei, îmi plac părțile mișto ale mersului la școală, cum sunt pauzele, dar nu partea în care trebuie să învăț – și clar nu-mi place să citesc.

— Nu spun că ți-ar plăcea, a zis Katie. Spun că o parte din tine e fascinată de oamenii deștepți, oameni cărora chiar le place să învețe. Majoritatea prietenilor tăi de acasă sunt destul de deștepți, ți-ai dat seama de asta? Jake, Nareem, Hannah și, dacă pot îndrăzni, eu.

— Pete Milano nu e deștept, am rectificat eu, referindu-mă la prietenul meu de acasă specializat în note de 5 și 6.

Dar Katie era prea ocupată cu marea ei concluzie ca să mă ia în seamă.

— Cred că, în adâncul tău, a concluzionat ea, o parte din tine chiar vrea să fie tocilară.

Nu știam ce să spun. Eram total șocat. Cine nu ar fi? Era cel mai aiurit lucru pe care l-am auzit în viața mea. Da, îmi plăcea să am prieteni deștepți, dar asta fiindcă mă puteau ajuta cu temele etc. Și, până la urmă, ce?

Dintr-odată m-am enervat.

— Dacă nu vrei să stai prin preajma mea în tabără, Katie, ai putea pur și simplu să-mi spui.

— Nu exagera, a zis ea.

— Cum exagerez?

Începeam să ridic tonul. Am arătat spre Nareem.

— Ai stat mult mai mult cu Nareem decât cu mine. De ce, mă rog? Pentru că el e în mediul lui aici și eu nu? Ori asta, ori vă placeți unul pe altul. Așa că poate ar fi

mai bine să vezi dacă tu și el o să deveniți iubiți decât să inventezi teorii aiurite ca să mă enervezi.

Katie părea puțin rănită.

— Asta n-a fost prea frumos, Charlie Joe, a spus Nareem încet.

— Scuze, am zis, străduindu-mă să par sincer.

Dintr-odată cineva a început să bată un clopot.

— Fete și băieți, haideți să cântăm! a strigat doamna Domerca, care stătea în fața focului, purtând o rochie violet cu imprimeu cu mere și portocale.

M-am uitat la Nareem, care a dat din umeri:

— Doamnei Domerca îi plac cântecele de tabără.

Și ea s-a lansat într-o versiune ușor afonă a piesei *Blowin' in the Wind*. După un minut jenant, Katie și-a pus o mână pe umărul meu.

— Știi, chiar dacă în secret ești un tocilar, tot țin la tine, mi-a zis.

— Nu-mi mai zice așa, i-am răspuns. Serios.

Katie s-a uitat la mine, a dat din cap, apoi s-a îndepărtat. După o secundă, Nareem s-a dus după ea.

I-am urmărit cu privirea, nu prea știam ce să fac. Nu mă mai certasem cu Katie înainte și era cam ciudat, într-un sens rău. Aș fi vrut să retrag ce am zis, dar era prea târziu.

Lauren stătea tot pe buștean, citind. Era ca o versiune feminină a lui Jake Katz – drăguță, deșteaptă, timidă și mereu cu o carte în mână. Dar îmi amintea de Jake Katz înainte să înceapă să iasă cu Hannah și să devină tot mai încrezător în sine. Lauren nu părea să aibă prea multă încredere în ea, după cum mi se părea mie.

M-am uitat la ea.

— Ce citești?

Lauren a ridicat cartea:

— *Creatorul de miracole*, mi-a răspuns și a zâmbit. E o piesă de teatru. Asta n-o face mai acceptabilă?

— Adică ce vrei să spui?

— Adică știu cât de mult nu-ți plac cărțile, a spus Lauren și a zâmbit iar. Saaau?

— Putem să nu mai vorbim despre asta, te rog? am izbucnit.

Lauren s-a înroșit.

— Scuze, am făcut o glumă proastă.

S-a uitat în altă direcție, rușinată.

Aș fi vrut să-mi cer scuze, să-i spun că nu pe ea eram supărat. Eram supărat pe Katie, cu teoriile ei enervante, și pe Zoe că era așa departe, și pe toți prietenii mei de-acasă pentru că se distrau fără mine, și pe tot locul

ăsta, unde mă simțeam complet pe dinafară pentru prima oară în viața mea. Voiam să-i spun toate astea lui Lauren, dar, nu știu de ce, nu am putut.

Așa că, în loc de toate astea, am început să cânt:

Câte drumuri trebuie un om să apuce, înainte de a fi numit om?[1]

[1] Versuri din piesa lui Bob Dylan, *Blowin' in the Wind*. (N. tr.)

Am fost așa distras restul serii, tot gândindu-mă la cearta mea cu Katie, încât nici măcar biscuiții cu bezele, care erau absolut delicioși, n-au reușit să-mi atragă atenția.

Mi-am revăzut toată viața în gând – cum am evitat biblioteca în școala primară și cum Timmy McGibney mi-a citit cărțile în gimnaziu în schimbul unor sendvișuri înghețate, cum i-am făcut cunoștință lui Jake Katz cu Hannah Spivero și practic mi-am urmărit fata visurilor mele cum pleacă în asfințit cu prietenul cu creier mare doar ca el să citească niște cărți în locul meu. Fără să mai menționez faptul că am jucat în piesa de teatru a școlii despre șervețele, doar ca să fiu sigur că profesorul nu mă ura.

Sună ăsta a comportament de tocilar în devenire? Nu prea cred.

Jack Strong se fâțâia pe-acolo, curățându-și bărbia de bucăți de bezea uscate. Pe tricoul din seara asta scria AMHERST.

— Asta e tot o universitate? l-am întrebat?

— Da, zice.

— Unde e?

— Habar n-am.

— Taică-tu a fost și acolo?

— Unchiul meu a fost, a spus Jack. E o școală mică, dar extraordinară.

I-am oferit șervețelul meu.

— E adevărat ce a spus George de taică-tu, că e super implicat?

Jack s-a gândit o secundă.

— Da, cred că da, a spus. Vrea doar ce-i mai bine pentru mine, dar da, uneori cam exagerează.

— Ai încercat vreodată să-i spui s-o ia mai ușor?

M-a privit șocat.

— Glumești, nu?

— Nu, nu glumesc. Dacă petreci prea mult timp gândindu-te la universități și alte d-astea, nu o să mai ai timp să fii pur și simplu un puști.

În timp ce Jack se gândea la asta, eu mă uitam în jur după Katie. Aș fi vrut să mă vadă în acțiune, încercând să dez-tocilăresc o persoană chiar sub ochii ei. Dar ia-o de unde nu-i.

Dintr-odată, din dreptul focului, a izbucnit un glas.

— Hei, colegii, care-i treaba?!? Hai să facem o treabă!

Mă uit într-acolo. În fața focului stătea Jared Bumpers, băiatul care voia să fie căpitanul echipei de baschet. Părea că e pe cale să facă ceva enervant. Știam genul lui Jared. E unul dintre cei care așteaptă toată viața să facă parte din grupul copiilor mai mari, doar ca să se simtă grozav.

În plus, pentru că Dwayne mă făcuse căpitan, Jared se hotărâse să mă urască.

— Deci, cine vine mâine la marele meci împotriva Suspensorilor? a strigat el.

Aproape toată lumea a chiuit. Jared s-a strâmbat:

— Mai tare!

Toată lumea a mai chiuit o dată la exact același volum ca prima oară.

— Echipa s-a antrenat toată săptămâna, a continuat Jared. Suntem în formă. Antrenorul Dwayne ne-a pregătit.

Niciun cuvânt despre căpitanul Charlie Joe, bineînțeles.

Apoi, Jared s-a uitat direct la Lauren:

— Cum te cheamă?

Lauren s-a uitat în jur de parcă nu-i venea să creadă că Jared vorbea cu ea.

— Lauren, a spus într-un final.

— Păi, Lauren, exact persoanele care vin în tabără an de an, ca tine, sunt cele care ne fac să luptăm pentru renumele nostru. Deci vino să dăm noroc!

Nu-mi venea să cred ce papagal era tipul ăsta, dar se pare că Lauren nu era de aceeași părere cu mine, pentru că s-a grăbit să se ducă la Jared lângă foc. Fetelor mai tinere întotdeauna le plac tipii mai mari, fapt valabil chiar și în tabăra tocilarilor.

Jared a turnat două pahare de suc de gongi (ceea ce în limbajul de tabără înseamnă suc de fructe) și i-a dat unul lui Lauren. Au ciocnit.

— Pentru bărbații și femeile din Tabăra Kartzulya! a spus. Erudiți de cel mai înalt rang, dar și atleți și

competitori. Ageri la minte și tari la trup. Cu creier și mușchi ieșim învingători!

Despre ce vorbea tipul ăsta? Mă tot uitam după Katie ca să ne dăm împreună ochii peste cap, dar mi-am amintit că ne certaserăm, așa că am lăsat-o baltă. Între timp, Lauren se holba la Jared cu o privire din care puteai citi „Ești grozav!".

Stai așa, chiar îi cade în plasă? Pe bune?

Oamenii deștepți sunt atât de proști uneori.

Cum stăteam acolo și-l urmăream pe enervantul de Jared, dând din cap la credula Lauren, gândindu-mă la Katie care se-nșela și dorindu-mi să fiu cu perfecta Zoe, mi-am dat seama de un lucru.

Nareem se înșela amarnic. Focul de tabără de vineri seara n-a fost decât încă o experiență nasoală.

Dragă Timmy,

Ce mai faci? Vara ta a fost ca lumea până acum? Super. Mă bucur pentru tine.

Prima săptămână aproape s-a încheiat. Mâine e marele meci de baschet cu tabăra lui Teddy Spivero. Cică ar fi grozavi. Și el e cel mai bun jucător al lor. Eu sunt căpitanul echipei noastre. Și suntem groaznici. E ca și cum Dumnezeu mi-ar juca o farsă plină de cruzime.

Dar știi ce? Am un plan. Dacă merge, o să-ți povestesc totul. Dacă nu, prefă-te că nici nu am pomenit despre asta.

Na, s-a stins lumina. Ceea ce înseamnă că toți copiii din cabana mea stau așa, pe întuneric, și se gândesc la cărțile pe care le citesc. În timp ce eu stau așa și mă gândesc la cum m-aș fi distrat pe plajă cu voi. Scrie-mi. Dacă reușești să te dezlipești de cartofii prăjiți.

Tovarășul tău,

CJJ

P.S.: Nu mai am nicio veste de la Zoe. O rogi tu să-mi scrie? Mersi.

A doua zi, când autocarul de la Fortza-Thor a parcat, toată tabăra aștepta la stâlp.

Din el au coborât douăzeci de puști, unul mai mare ca altul. Singurul copil mai masiv ca ei pe care-l aveam era expertul nostru în literatura de secol XIX, George Feedleman.

— Asta nu-i a bună, a mormăit George, care stătea lângă mine.

— Nu-ți face griji, mă ocup eu, i-am răspuns.

Teddy Spivero a fost ultimul care a coborât din autocar. Și m-a ochit imediat.

— Băi, Fraieru Joe! a strigat el, folosind o veche poreclă. Deci, chiar ești în Tabăra Fii-Tocilar, cu toată fraierimea! Omule, cred că te simți ca acasă!

Simțeam că explodez de furie. Eu aveam voie să le spun cum vreau colegilor mei din tabără, dar altcineva, nu.

Poate că eram acolo cu fraierimea, dar era fraierimea *mea*.

— Și eu mă bucur să te văd, Teddy, i-am spus, păstrându-mi calmul.

Răzbunarea va veni un pic mai târziu. Mai precis, pe terenul de baschet.

— Sunt George Feedleman, a spus George, întinzând mâna. Sunt pe centru.

Teddy s-a uitat la George și a început luarea peste picior:

— Băieți, haideți să-l cunoașteți pe malacul lor! a strigat către coechipierii lui.

Amicii lui Teddy s-au strâns primprejur, sporovăind și dând mâna cu George. George, neobișnuit să fie apreciat de copiii duri, a dat din cap vesel, până când s-a prins că de fapt se distrau pe seama lui.

Doctor Mal a văzut ce se întâmplă și s-a apropiat.

— Domnilor, e drăguț să facem cunoștință unii cu alții, dar băieții de la Fortza-Thor au avut un drum lung și sunt sigur că vor să se odihnească puțin înaintea marelui meci.

— Nuuu, suntem OK, spuse Teddy bătându-l pe Doctor Mal pe umăr de parcă ar fi fost prieteni vechi. Drumul a durat doar o jumătate de oră. Dar am putea să mâncăm ceva? Ar fi GROZAV!

În momentul în care Teddy a menționat mâncarea, Dwayne și cu mine ne-am uitat unul la altul. A dat din cap. Am dat și eu din cap. Planul era pus pe roate.

— Teddy, mă bucur să te văd, a spus Katie, care era cu Nareem, ca de obicei. Ce mai face Hannah?

— Probabil se pupă cu Jake chiar acum, i-a răspuns Teddy, trăgându-mi un cot în coaste. Încă te doare, nu?

— Nu prea, i-am răspuns. Totul e OK, îmi place mult aici. O grămadă de oameni minunați. Și, spre deosebire de tabăra voastră, aici sunt și fete.

— Și toate au păr pe picioare? a întrebat Teddy. La fel ca fetele deștepte de-acasă?

Am observat că Lauren Rubin și alte câteva fete s-au uitat la picioarele lor.

— Ești un bou, i-am spus lui Teddy.

Mi-a dat una în braț și m-a întrebat:

— Acuma serios, cum e cu talentul pe-aici? Solid? Pot să fie fetele deștepte frumușele?

Am hotărât să-l ignor și chiar atunci un puști Fortza-Thor, blond și uriaș, a început să cânte imnul Fortza-Thor și toți ceilalți i s-au alăturat. Suna cam așa:

Fortza!
Fortza-Thor!
Fortza!
Fortza-Thor!
Fortza!
Fortza-Thor!

După un minut, îl bat pe Teddy pe umăr:

— Alte versuri mai are? l-am întrebat.

Teddy s-a uitat lung la mine.

— Hai, fă pași, a zis el cântând mai departe în timp ce Doctorul Mal îi conducea în sala de mese pentru gustarea de dinaintea meciului.

M-am uitat în jur la colegii mei de tabără, care încă stăteau în jurul stâlpului. Tăcuseră în tot timpul ăsta. Mereu ziceau „Tabăra Suspensor" în sus, „Tabăra Suspensor", în jos, dar când cealaltă echipă a apărut, nimeni n-a mai zis nimic.

— Oameni buni! am strigat eu. Care-i treaba? Vă rog, nu-mi ziceți că vă e frică de papagalii ăștia! Haide! Nu-s nici măcar suficient de inteligenți să compună al doilea vers pentru cântecul lor! Îi facem noi pe penibilii ăștia!

M-am uitat la George și la Jack, sperând că măcar ei mă vor susține, dar n-au făcut-o. Și chiar atunci mi-am dat seama de ceva. În tabără, când stăteau împreună, copiii ăștia se simțeau fericiți, liberi și relaxați. Dar, dacă venea cineva dinafară, deveneau din nou copiii retrași și ciudați care erau în celelalte unsprezece luni ale anului.

L-am luat pe Jared Bumpers de umăr:

— Jared, îți amintești discursul tău încurajator de la focul de tabără? Băieților le-ar prinde bine acum ceva de genul ăsta.

Dar Jared își pierduse scânteia.

— Las-o baltă, Jackson, a spus. Ai văzut cât de mari sunt ai lor? O să fie măcel. La fel ca în fiecare an.

— Ba nu, n-o să fie, i-am zis.

— Încetează să te porți de parcă le știi pe toate, a strigat Jared. E primul tău an! Nici măcar nu e locul tău aici, deci nu te mai preface că ai fi unul de-al nostru.

M-am abținut și nu i-am spus că e un nesimțit.

— Sunt căpitanul echipei, i-am zis, calm. Și aș vrea ca tu și restul echipei să începeți încălzirea.

— Dă-te-ncolo, a mormăit Jared, dar a adunat echipa și s-au îndreptat spre teren.

M-am uitat după Dwayne și l-am găsit în sala de mese, vorbind la telefon.

— Suntem în grafic?

Dwayne a acoperit receptorul.

— Da, totu-i OK, comand chiar acum.

— Super, am zis. Cine o duce cu mașina pe Cathy?

— Eu, a spus doamna Domerca, venind spre mine. Am aflat de planul tău. Cred că e viclean, răutăcios și îndrăzneț.

Apoi m-a îmbrățișat și m-a lovit peste față cu brățările și colierele ei.

— Și asta-l face absolut minunat, a adăugat ea.

Jocul a început așa cum era de așteptat.

Puștiul Fortza-Thor blond și uriaș pe care-l chema Chad a câștigat mingea de start. Mingea s-a dus la un alt băiat înalt care i-a pasat-o lui Teddy, care a pornit lejer într-o driblare către coș.

Și tot așa.

Primul sfert s-a terminat cu 18 la 6. Punctele noastre au fost marcate astfel: o exterioară dată de mine, un *lay-up*[1] realizat de George, care a lovit panoul și a ricoșat în coș, și două aruncări ale lui Jared Bumpers date de la linia de libere după faulturi. După ce a înscris, Jared s-a plimbat țanțoș pe teren, de parcă ar fi omorât un balaur, în timp ce tipul pe care-l blocase a traversat terenul și a marcat.

— Jared, înapoi în apărare! am strigat eu.

— Nu mă grăbi! a strigat el.

Ceilalți doi titulari erau Sam, un puști din cabana mea, care măcar putea dribla puțin, și o fată pe nume Becky, care juca baschet de amatori. Becky era destul de OK, dar avea un metru patruzeci, deci dacă nu găsea

[1] În jocul de baschet, un *lay-up* este o aruncare la coș cu driblare inițiată. (N. tr.)

o cale să planteze o trambulină pe teren nu prea avea cum să înscrie împotriva băieților de la Suspensor.

Partea bună era că, în afară de Teddy și Chad, restul echipei lor nu era așa grozavă. Erau înalți, asta era clar, dar nu jucau prea bine. Erau mai degrabă jucători de fotbal și nu știau că înghiontirea nu e permisă în baschet. Așa că doi dintre băieții lor au primit două avertismente. Pentru noi era foarte bine, fiindcă la cinci erai descalificat. Doctor Mal era arbitrul și unii băieți de la Fortza-Thor se plângeau că ținea jocul cam sub control. Dar Doctor Mal nu-și lăsa copiii din tabără să fie bușiți de malacii de peste drum. Și apreciam treaba asta la el.

După primul sfert, ne-am retras la margine.

— Foarte bun începutul! a spus Dwayne.

(Așteptările sportive erau diferite în tabăra de tocilari.) Apoi a scos un clipboard pe care a început să deseneze X-uri și O-uri care arătau mai mult ca un joc de X și 0 decât ca o schemă de baschet.

— Oameni buni, ne trebuie mai multe ieșiri din blocaj cu deschidere spre coș, a zis el.

Sam a ridicat mâna:

— Ce e aia?

Becky și-a dat ochii peste cap.

— Lasă asta, a spus Dwayne. Treaba ta este să îi faci pe ăștia să ia avertismente. Dacă reușim să-i descalificăm pe unii, chiar am putea câștiga meciul ăsta.

Copiii Fortza-Thor de pe bancă au început să cânte:

9-7-6-3
Tocilarii, fugi de ei!

Dar suporterii noștri au răspuns și ei cu un cântecel:

Când școala o terminați,
Pentru noi o să lucrați!

Mai aveam cam cincisprezece minute până la pauză. M-am uitat la Dwayne.

— Suntem pe poziții, a zis. Acuma se întorc.

Al doilea sfert a început la fel ca primul – nu prea bine. Dar Doctor Mal le-a mai dat câteva avertismente și eu am băgat un coș de trei puncte (pe bune, nu mint) care a făcut mulțimea să intre în delir. Lui Teddy nu i-a plăcut deloc asta și a marcat două coșuri unul după altul. După al doilea, a fugit la galeria noastră și i-a strigat:

— Na, vă mai frige de cântat?

Unul din profii de scriere, domnul Hodges, a dat din cap.

— Corect ar fi „vă mai arde...", a zis.

— Știu, a exclamat Teddy. Vă testam doar! Vouă vă cam plac testele, nu?

Și a bătut palma cu antrenorul lor, un tip gigantic ai cărui genunchi îmi veneau undeva la bărbie.

Apoi, cu un minut înainte de încheierea primei reprize, am avut o ocazie. Părea că pot dribla liber spre coș. Dar Teddy a venit în viteză și mi-a blocat aruncarea. Mingea a zburat până-n Antarctica și eu m-am răscrăcărat.

— Ești pe domeniul meu acum! a strigat Teddy la mine. Domeniul meu!

Nu aveam energie să-i mai spun că, teoretic, el era pe terenul meu. Eram sigur că nici nu-i păsa.

În timp ce Teddy traversa agale terenul, eu mă chinuiam să mă ridic. Dintr-odată, am auzit un zgomot puternic care tot creștea. Încercam să înțeleg ce era, când mi-am dat seama.

Erau huiduieli. O grămadă de huiduieli.

M-am uitat la marginile terenului. Toți copiii din Tabăra Kartzulya îl huiduiau pe Teddy Spivero. Copiii din cabana mea. Și însoțitorii. Apoi au început să strige pentru mine:

— Hai, Charlie Joe, hai că poți!

— Pe ei, Jackson!

— Hai că suntem cu tine!

— Guraaa! a strigat Teddy Înapoi la bibliotecă cu voi!

Dar asta i-a făcut pe copii să strige și mai tare.

Cred că era pentru prima oară când mă simțeam ca un adevărat Kartzulyan.

Prima repriză s-a terminat cu 34 la 14. Partea bună era că doi copii de la Fortza-Thor aveau fiecare câte trei avertismente și, dacă mai primeau două, erau dați afară. Dar nu prea le tremurau genunchii. Conduceau cu douăzeci de puncte împotriva unei găști de tocilari. Nu era de mirare că râdeau și băteau palma când au ajuns pe bancă. Ce ar fi putut să-i împiedice să continue să-i umilească pe copiii Kartzulya?

Pauza, asta ar fi putut.

Țineți minte că am spus mai devreme că știu care sunt cele două obsesii ale lui Teddy? Nu cred că am apucat să vă spun care sunt alea.

Pizza și fetele roșcate.

De când îl știu, adică de când o știu (iubesc) pe sora lui, Hannah, activitățile preferate ale lui Teddy au fost mâncatul de pizza și hărțuirea mea. Era în stare să facă aceste două lucruri simultan în cantina școlii. Stăteam lângă soră-sa, încercând să-mi fac curaj să vorbesc cu ea, și Teddy venea la mine și striga:

— Nu te mai holba la soră-mea!

Apoi îmi lua felia de pizza și o mânca dintr-o singură înghițitură. Pe urmă striga: „Aa, ce-mi place pizza!" fix în fața mea și pleca, lăsându-mă acolo fără pizza, fără demnitate și fără vreo șansă de a fi cu Hannah.

Teddy a descoperit roșcatele puțin mai târziu, cam prin clasa a patra. A început s-o urmărească pe o fată pe nume Maureen Cochrane, spunându-i „Cap de căpșună". Se prefăcea că râde de ea, dar toată lumea știa că e îndrăgostit. Apoi o altă fată cu părul roșu, pe nume Kelly Gilbride, s-a mutat în oraș și brusc Teddy o urmărea *și* pe ea, spunându-i „Cap de zmeură". Era clar ciudat, dar nu era sinistru sau rău. De fapt, ori de câte ori vreo fată

încerca să vorbească cu Teddy, fața lui se făcea de culoarea părului lor și o ștergea instant. Îmi amintesc că odată Katie chiar a spus că i se pare drăguț. Până azi, asta era singura ocazie când am auzit cuvintele „Teddy" și „drăguț" în aceeași propoziție.

Oricum, asta e povestea celor două obsesii ale lui Teddy.

Ceea ce va face mai ușor de înțeles ce s-a întâmplat mai departe.

Stăteam pe banca noastră în pauză când a venit mașina. Doctor Mal a văzut-o și el.

— Ce se întâmplă? a întrebat. Mașinile nu trebuie să parcheze așa aproape de teren.

Dar, până să-i răspundă cineva, doamna Domerca a sărit din mașină cu un zâmbet mare pe față.

— Gustările din pauză! a anunțat, aducând vreo zece cutii de pizza fierbinte.

După aceea, ușa din spate s-a deschis și Cathy Ruddy a ieșit ținând în brațe și mai multe cutii de pizza.

Teddy a aruncat o singură privire la părul roșu ca focul al lui Cathy, s-a ridicat și a început să se holbeze.

Ea s-a dus direct la băieții de la Fortza-Thor. Ei deja se holbau la ea cu gurile căscate, dar a lui Teddy era cel mai larg deschisă.

— Ce ziceți de niște pizza, băieți? a spus Cathy cu un ton cochet, exact cum o rugase Dwayne să vorbească. E delicioasă!

Teddy și coechipierii lui au sărit de pe bancă și au devorat imediat pizza.

— Ușor, băieți, una câte una, a spus Cathy, ceea ce i-a făcut să se grăbească și mai mult.

— Ce se-ntâmplă aici? l-a întrebat Doctor Mal pe Dwayne cu un ton iritat. Nimeni nu mi-a spus de nicio pizza la pauză.

— Ne-am gândit că ar fi o chestie faină pentru toată lumea, a spus Dwayne. Meciul nu e chiar așa strâns și, până la urmă, cine n-ar vrea puțină pizza?

— Ar putea să le dea energie pentru a doua jumătate a jocului, a adăugat doamna Domerca.

Doctor Mal s-a uitat la ei și s-a scărpinat în cap de parcă știa că se punea ceva la cale, dar nu știa exact ce.

— Trebuia să mă-ntrebați înainte. Aveți măcar destulă pentru toată lumea?

— Da, clar, a spus doamna Domerca. Hai să aducem și restul!

În timp ce copiii roiau în jurul pizzei, i-am făcut un semn lui Cathy. Ea s-a dus la Teddy și i-a pus mâna pe umăr.

— Am auzit că-ți place pizza, i-a zis.

Teddy nu a spus nimic, cred că încă îi era cam frică de roșcate.

Cathy a mai încercat o dată:

— Am auzit că e mâncarea ta preferată.

— Unde ai auzit tu asta? a spus în sfârșit Teddy.

— Știu multe despre tine, a zis Cathy zâmbind.

— Serios? a întrebat Teddy, simțindu-se puțin mai încrezător.

S-a uitat fix la Cathy:

— Și ce mai știi?

Era rândul lui Cathy să fie timidă. Sau, mă rog, să se prefacă.

— Păi, am auzit că poți mânca o pizza întreagă în mai puțin de două minute. Asta e foarte tare.

— Clar că pot, a spus Teddy cu gura plină.

Și a început imediat să-și îndese pizza în gură.

Chad, coechipierul uriaș al lui Teddy, a văzut ce se întâmplă și a venit alergând.

— Frate, pe bune? Nu e prea inteligent ce faci. Mai avem jumătate de meci de jucat.

— Nicio problemă, frate, a mormăit Teddy, în timp ce din gură îi săreau bucățele mici de ardei. O să fie bine.

— Pare că încearcă să-și bage o pizza întreagă în gură, i-am zis eu.

— Aha, a zis Katie fără să mă privească.

Încă era supărată pe mine după cearta de la foc.

— Aha ce? am întrebat-o dând din umeri

— Aha, pricep, a spus Katie. Pizza. Roșcata. Foarte tare.

Mă cunoștea prea bine.

— Ce e foarte tare? a vrut să știe Lauren.

— Nu-l crede niciodată pe Charlie când îți spune că nu e deștept.

— A, nu trebuie să-ți faci griji în privința asta, a intervenit Jack, dându-și ochii peste cap. Charlie nu ne-a spus niciodată, dar niciodată că nu ar fi deștept.

— Ceea ce-mi dă dreptate, spuse Katie.

Jack părea confuz:

— Legat de ce?

— N-o să-ți vină să crezi, dar Katie crede că eu îmi doresc în secret să fiu un tocilar iubitor-de-cărți la fel ca voi, ceilalți. Ea chiar crede că motivul pentru care eu vorbesc atâta despre cum nu-mi plac cărțile e că, de fapt, îmi plac.

Jack s-a gândit o secundă.

— Dar asta chiar are ceva sens, a zis. Toți avem secrete. Eu îmi doresc în secret să îmi petrec restul vieții pe canapea, uitându-mă la televizor.

— Au, zic. Să nu-i spui așa ceva tatălui tău.

— N-o să-i spun, a răspuns Jack rapid.

Ne-am îndreptat atenția spre Teddy, care numai ce mâncase o pizza întreagă în cam nouăzeci și opt de secunde. Cathy îl aplauda.

— Uau, ai reușit. Super tare! i-a spus, aruncându-i cel mai dulce zâmbet.

— Mersi, a mormăit Teddy cu gura plină.

A început să transpire mult. Unul dintre colegii lui i-a adus niște *root beer*[1].

[1] *Root beer* este o băutură nealcoolică, adesea carbogazoasă, aromată cu sirop din extract de rădăcini, ramuri și scoarță de copac, fermentate cu zahăr și drojdie. În compoziția sa se găsesc vanilie, scoarță de

— Uite, bea asta! i-a spus puștiul, fără să știe, evident, că acidul va înrăutăți situația.

Și încă mult.

După ce a băut sucul, Teddy s-a dus clătinându-se până la banca lui, unde Chad învârtea o minge pe deget. Începea să fie interesant, așa că m-am apropiat.

— Băi, tu nu arăți prea bine, i-a spus Chad lui Teddy. Ți-am zis că e o idee proastă să mănânci toată pizza aia.

— Lasă-mă în pace! a oftat Teddy. Trebuie să mă așez.

Chad a dat din cap.

— Hai, omule, avem un meci de jucat. Ești gata sau ce?

vișin, rădăcină de lemn dulce, rădăcină de sarsaparilla, scoarță de rădăcină de sassafras (dafin american), nucșoară, anason, melasă și alte ingrediente. (N. tr.)

Teddy a făcut o pauză și apoi i-a răspuns vomitând toată pizza pe pantalonii lui Chad.

Chad s-a uitat șocat la echipamentul lui.

— Pe BUNEEE?

Teddy a răspuns vomitând sucul pe tenișii lui Chad.

— BĂI, CE IDIOT EȘTI! a urlat Chad în timp ce Dwayne, Doctor Mal și antrenorul Fortza-Thor au fugit către ei.

— Ce se întâmplă? a strigat Doctor Mal – părea să fie fraza lui preferată în ziua aia.

Chad a arătat către Teddy.

— Idiotul ăsta tocmai a mâncat o pizza întreagă într-un minut ca să impresioneze o fată și pe urmă a vomitat totul pe mine!

— Da' chiar am reușit, a răspuns Teddy, simțindu-se deja mai bine. Pun pariu că *tu* nu ai putea să faci asta, malac prost ce ești.

Și, până să poată interveni cineva, Chad a sărit pe Teddy și au început să se bată.

N-aș vrea să fiu prea scârbos, dar peste tot zburau mici bucăți din ce fusese cândva o pizza.

— Bleah! a strigat Cathy.

Doctor Mal a suflat în fluier mai tare ca niciodată.

— Ridicați-vă, amândoi! a urlat el la Chad și Teddy.

După încă puțin wrestling prin vomă, s-au ridicat.

— Mergeți să vă curățați. Și apoi așezați-vă pe bancă. Sunteți amândoi scoși din joc.

Dwayne a venit la mine discret.

— Uau, totul merge mai bine decât mă așteptam, a șoptit el. Chiar am putea câștiga.

Am aprobat dând din cap. Avea dreptate. Operațiunea Pizza Party era un succes. Noi ne gândiserăm că, în cel mai bun caz, îl umpleam pe Teddy cu pizza în așa hal, încât nu mai putea juca bine. Niciodată nu ne-am gândit că o să vomite pe cel mai bun jucător din echipă și că amândoi vor fi scoși din joc. Era chiar un vis devenit realitate.

Dwayne a făcut un semn echipei să intre înapoi pe teren. Pe drum, am trecut pe lângă Cathy.

— Ai fost grozavă, i-am spus.

— Mersi, mi-a zis și a zâmbit.

Pe urmă s-a dus pe bancă și l-a pupat pe George pe obraz.

— Dacă o să câștigați, te pup și pe celălalt obraz.

A doua jumătate a fost cu totul altfel.

După aproximativ cinci minute, al treilea cel mai bun jucător al lor a fost dat afară și, după trei trei minute, un alt puști. Au început să se panicheze. Dintr-odată, Becky a avut mai multe ocazii și a marcat trei coșuri de trei puncte unul după altul. Sam a făcut un *lay-up*, eu am marcat de două ori prin săritură și George, simțindu-se ca Superman după pupicul lui Cathy, a blocat trei aruncări și a avut recuperări la toate. Până și Jared a marcat de două ori. Toată lumea participa și deveneam din ce în ce mai încrezători cu fiecare marcare.

Între timp, Teddy stătea la capătul băncii fără tricoul plin de vomă, cu un prosop după gât și fără niciun fel de chef.

La sfârșitul celui de-al treilea sfert, era doar 38 la 34 pentru ei.

Fanii noștri înnebuniseră. Parcă gustau deja victoria împotriva Suspensorilor. Și pentru prima oară.

— Țineți-o tot așa, ne-a spus Dwayne înaintea celui de-al patrulea sfert. S-au plafonat. În sport contează elanul și încrederea, și noi le avem pe amândouă acum. Haideți să-i terminăm!

Dwayne făcea să pară totul așa ușor, dar nu era. Echipa lor și-a dat dintr-odată seama că erau pe cale de a deveni prima echipă din Tabăra Suspensor care pierdea în fața noastră și au început să joace mult mai bine. Dar nici noi nu ne-am lăsat. Am continuat să jucăm tare și să marcăm.

Devenise un adevărat meci de baschet.

Cu cincisprezece secunde înainte de terminarea meciului, scorul era 48 la 48. Un puști de-ai lor a ratat o aruncare și George a recuperat-o. Dwayne a cerut imediat time-out.

— O să avem mingea pentru ultima aruncare, ne-a spus. Cine o ia?

— Eu, a sărit Jared, deși înscrisese doar patru puncte tot jocul.

— Vreau să-l aud pe căpitan, a spus Dwayne.

Jared s-a înroșit:

— Asta-i aiurea, s-a smiorcăit el, dar nimeni nu l-a băgat în seamă.

M-am gândit puțin.

— George ar trebui să arunce.

George a clipit și a dat din cap:

— În niciun caz.

— Nu, serios. Toată lumea se va aștepta la mine sau Becky. Vei avea deschidere. Crede-mă.

George a stat puțin să se gândească, apoi a tras adânc aer în piept.

— Bine, în regulă. Dar, dacă nu-mi iese, să știi că n-o să te iert niciodată.

Ne-am îndreptat înapoi spre teren. Am dus mingea pe margine și i-am pasat-o lui Becky. A driblat prin tot terenul și i-a pasat-o lui Sam, care mi-a pasat-o mie. Toți băieții Suspensor au năvălit pe mine în timp ce George s-a postat sub coș. Am mimat o aruncare, apoi i-am fentat scoțând mingea pe sub brațele lor uriașe și i-am aruncat-o lui George. Mai erau două secunde. S-a uitat la coș, a mormăit ceva ce era probabil un soi de rugăciune, apoi a executat cea mai tristă aruncare de sub coș pe care am văzut-o vreodată.

Mingea s-a rotit pe inelul coșului vreo douăzeci de minute – OK, poate nu chiar atât, dar asta era senzația – apoi a căzut prin plasă. Toată lumea din ambele echipe și din public a tăcut o secundă după care George s-a întors către Cathy.

— Am marcat, a zis el încet.

Apoi s-a făcut super gălăgie, super repede.

Toată lumea a început să strige din rărunchi. Cei din tabără au năvălit pe teren ridicându-ne pe umeri de parcă am fi câștigat campionatul NBA (sau premiul Nobel). Copiii îl îmbrățișau pe Doctor Mal. Dwayne s-a umplut pe haine de suc energizant. Era nebunie. O nebunie fericită.

Între timp, copiii de la Fortza-Thor au așteptat răbdători să ne strângă mâinile. Au demonstrat că aveau spirit sportiv.

— Felicitări, incredibil joc! tot spuneau, iar și iar.

Până și Chad era de treabă. Doar Teddy se purta ca un nesimțit, refuzând să dea mâna cu cineva și nemaizicând nimic. A venit la mine și m-a împuns cu degetul în piept.

— Fraiere, a spus strâmbându-se la mine. Nu poți câștiga fără să trișezi. Știu ce-ai pus la cale. Și nu se va mai întâmpla la anul, garantez. La anul, n-o să avem pic de milă!

I-am bătut palma fără voia lui:

— Anul viitor o să fiu pe plajă.

După ce autocarul Fortza-Thor a plecat, toată tabăra s-a îndreptat spre sala de mese pentru a sărbători cu o petrecere cu îngheţată, dar era cam aiurea. Odată ce nebunia de pe terenul de baschet s-a potolit, oamenii şi-au dat seama că habar n-aveau să sărbătorească o victorie, deoarece aşa ceva nu li se mai întâmplase niciodată. După câteva minute în care toată lumea a stat şi a mâncat îngheţată, Dwayne s-a dus la microfon.

— Am un anunţ de făcut! Voiam să vă mulţumesc că aţi venit la meci azi. Şi mă gândeam că vreţi să auziţi câteva vorbe de la puştiul care ne-a adus victoria... căpitanul Charlie Joe Jackson!

Toată lumea m-a aplaudat şi a strigat (în afară de Jared, desigur) când am venit la microfon, însă, pentru prima oară în viaţa mea, nu ştiam ce să spun.

— Ştiu că voi credeţi că nu-mi plac cărţile şi nici să învăţ şi aşa mai departe, am spus, într-un târziu.

M-am uitat la Katie în timp ce am spus asta, din moment ce aflasem recent că ea credea fix opusul.

— Şi ştiu că v-a luat o vreme să vă obişnuiţi cu mine. Dar se pare că şi mie îmi place să-mi folosesc creierul,

chiar dacă numai pentru a găsi o cale să păcălesc un puşti să mănânce aşa multă pizza, încât să vomite.

George l-a imitat pe Teddy vomitând, ceea ce i-a făcut pe toţi să râdă.

— Oricum, am adăugat eu, vă mulţumesc că mă suportaţi.

— Deocamdată, a zis Jack, făcându-i pe toţi să izbucnească din nou în râs.

I-am pasat microfonul lui Doctor Mal şi m-am aşezat în timp ce lumea încă mă bătea pe spate.

— Ce mai primă săptămână, a spus Doctor Mal, încercând să fie de treabă.

Îmi dădeam seama că era încă puţin enervat că nu fusese anunţat de planul cu pizza, dar, pentru că era un moment aşa important pentru tabără, hotărâse să o lase baltă.

— Şi am şi mai multe veşti bune, a continuat. La începutul săptămânii viitoare vă voi împărtăşi nişte veşti grozave care promit că vă vor face experienţa din tabără şi mai bogată, şi mai demnă de ţinut minte.

Ne-am uitat unii la alţii.

— Despre ce-o fi vorba? am întrebat lumea, simţind că-mi piere brusc cheful de sărbătorit.

— O să vedem, a spus George. Abia aştept. Doctor Mal mereu găseşte lucruri mişto de făcut, pentru că e super tare.

Of, hai, lasă-mă. Clar că începeam să-l respect pe Doctor Mal, dar n-aş fi folosit chiar expresia „super tare" ca să-l descriu.

A apărut și Katie și de data asta chiar s-a uitat la mine.

— Bună treabă, a zis.

Dar, până să-mi dau seama dacă chiar voia să fie drăguță cu mine, a ridicat din sprâncene.

— Se pare că ți-a trebuit doar o săptămână să te adaptezi aici. Dacă nu te-aș fi cunoscut, aș fi zis că ești unul de-al nostru. Știi ce zic... un tocilar.

— Ha-ha, i-am zis eu.

Katie aștepta.

— Bine, recunosc. E OK aici, până la urmă. Și adaptarea asta nu e chiar așa rea. Deși încă urăsc cărțile și tot ce e legat de ele.

— Uau, a spus George. Ideea că cineva ca tine chiar s-ar putea simți bine cu niște oameni ca noi.

— Cum adică? am întrebat.

— Viața e tare ciudată uneori, a spus George, dând din cap.

Hei, Charlie Joe,

Felicitări pentru prima ta săptămână în tabără. Mai ai doar două săptămâni.

N-o să-ți spun cât de mult mă distrez vara asta pentru că nu vreau să mă acuzi că, în secret, vreau să te simți nasol, așa cum faci de obicei. Deci n-o să zic nimic despre cât de extraordinar, incredibil și super super tare îmi merge până acum.

Serios, nu-ți zic nimic. Na, trebuie să mă duc să MĂ DISTREZ.

Timmy

Săptămâna 2

COLEGI DE TABĂRĂ, UNIȚI-VĂ!

Deci, da, recunosc: era săptămâna a doua și eu începeam să mă simt de-al locului în Tabăra Kartzulya. Dar e o mare diferență în a simți că faci parte dintr-un grup și a face cu adevărat parte din el.

E adevărat că nu mă mai simțeam total exclus. Dar încă erau multe lucruri legate de tabără pe care nu le pricepeam. Nu înțelegeam cum să te iei la întrecere până la biblioteca taberei când erau livrate noile pachete cu cărți. Nu înțelegeam cum vine asta, să scrii scrisori de plăcere. Și în ruptul capului nu reușeam să pricep cum e posibil să citești în timp ce mergi spre sala de mese.

Dar, mai ales, tot nu înțelegeam de ce copiilor le plăceau orele – pardon, atelierele. Să fii nevoit să mergi vara la școală e o chestie cu care nu mă voi obișnui niciodată. E ceva ce nu i-aș dori nici celui mai mare dușman al meu, nici măcar lui Teddy Spivero.

În dimineața zilei de luni, după marea victorie la baschet, stăteam la atelierul de chestii cu scris, care era cel mai suportabil, în mare datorită doamnei Domerca. Lucram la un proiect foarte important: să-l conving pe George să-și ducă relația cu Cathy la următorul nivel.

Nivelul pupatului pe buze.

— Acum ești un erou sportiv, i-am spus. Asta te pune într-o cu totul altă categorie de atractivitate în ochii fetelor.

— Încetezi odată? m-a rugat George, nerecunoscător.

Am ridicat din umeri:

— Bine. Dar să știi că ea ți-a deschis calea când te-a pupat pe obraz.

— Nu sunt aici ca să mă cuplez cu fete, sunt aici ca să studiez, a punctat el.

— Ai putea să studiezi fetele, a intervenit și Jack Strong.

Eu am râs. Jack se dovedea un băiat super haios. Tot mai purta tricouri enervante (atunci avea unul cu NYU[1]), dar măcar se mai relaxase și el puțin.

Gluma lui Jack a încheiat discuția. Am auzit familiarul zdrăngănit de brățări și apoi vocea doamnei Domerca în spatele meu.

— Mă scuzați că vă întrerup, băieți. Charlie Joe, pot să vorbesc cu tine puțin?

Hopa.

Am urmat-o pe veranda cabanei. Ne-am uitat în zare către lacul cel mare și frumos. Știți, cel în care nu mă uitam pentru că eram la un atelier ca o oră de școală, într-o sală ca o clasă, într-o clădire ca o școală.

— Ce se-ntâmplă? întreb.

[1] Prescurtare pentru Universitatea New York. (N.tr.)

Doamna Domerca s-a așezat pe o chestie mare care arăta ca o bancă, dar se balansa, și a început să se legene înainte și înapoi.

— Charlie Joe, de când ne știm noi?

Era o întrebare-capcană?

— Ăă, de o săptămână.

— Exact, mi-a zis doamna Domerca zâmbind, de parcă aș fi rezolvat problema foametei în lume. Și, în tot timpul ăsta, așa-i că ne-am înțeles destul de bine și că, într-un top al profesorilor, nu sunt printre ultimii cinci?

M-am uitat chiorâș la ea:

— Da, aș spune că așa e. Și despre ce e vorba?

— Aș vrea să faci ceva pentru mine.

Știam eu. Amabilitatea, complimentele, ajutorul de la Operațiunea Pizza Party – toate erau o șmecherie ca să mă oblige să fac ceva pentru ea. Manevră de prof.

— Și cam ce? am întrebat, așteptându-mă la ce-i mai rău.

Și așa a și fost.

Doamna Domerca a luat un ziar de pe masă și mi l-a întins. Era un exemplar din *Vocea Kartzulyei*, ziarul taberei.

L-am ținut departe de corpul meu, de parcă ar fi avut un miros periculos.

— Pe bune?

— Pe bune. Eu sunt consilierul editorial și aș vrea să te alături redacției.

— De ce?

— Pentru că eu cred că ai fi un scriitor foarte bun, a spus doamna Domerca, dându-mi una peste picior. Ești haios, isteț și cu siguranță nu duci lipsă de păreri. Poți să te ocupi de rubrica de opinie și să scrii ce vrei tu.

Am ridicat din sprâncene. Nu știam ce e o rubrică de opinie, dar suna destul de bine. Orice vreau? Care era capcana?

— Singura chestie, a adăugat doamna Domerca, e că toate rubricile tale de opinie trebuie să se refere la o carte pe care o citești aici, în tabără.

Mereu e o capcană.

— Deci, ca să înțeleg, am zis, așezându-mă lângă ea pe balansoar. Pot să scriu despre orice vreau, dar nu chiar, din moment ce trebuie să fie despre o carte?

Doamna Domerca a oftat.

— De ce totul e așa o luptă cu tine, Charlie Joe? Oricum trebuie să citești și să scrii. Deci, dacă tot trebuie, de ce să nu o faci cât mai distractiv cu putință?

M-am gândit o secundă.

— De asemenea, a adăugat ea, toți copiii vor citi materialul. Vor asculta orice ai avea de spus.

Hmmm. Asta ar putea fi interesant. Jocul

de baschet mă ajutase să câștig câțiva copii de partea mea. Asta mă putea ajuta să-i câștig și pe restul, ca să nu mai spun că putea să contribuie la misiunea mea de a-i transforma pe acești tocilari în foști tocilari.

— OK, am zis. Hai să încercăm.

— Grozav, mi-a spus doamna Domerca fugind înăuntru. După cinci secunde s-a întors cu un teanc de cărți.

— Mă gândeam să începi cu astea.

M-a bătut pe cap ca și cum aș fi fost un câine.

— Ne întâlnim lunea, marțea și joia în timpul primei recreații. Ziarul iese miercurea și vinerea.

M-a lăsat cu cărțile în brațe. Am spus deja că erau groase? Chiar erau. Foarte groase. Și precis nu era nicio imagine în vreuna dintre ele.

M-am uitat la fiecare carte pentru aproximativ zero secunde, după care m-am întors înăuntru.

— **Nareem,** poți să îmi dai morcovii? a zis George la prânz.

Lui George îi plăcea la nebunie soteul de morcovi, alt lucru care-l făcea unul dintre cei mai puțin probabili prieteni de-ai mei. Până și Nareem ura soteul de morcovi.

— Poftim, a spus Nareem, în timp ce noi, ceilalți, am dat din cap.

Scârbos.

— Asta-mi amintește de o chestie, Nareem, a zis Jack cu gura plină. Ce e cu tine și Katie? Sunteți împreună sau ce?

Nareem s-a întors la Jack:

— Cum îți amintește soteul de morcovi de mine și Katie?

— De fapt, nu-mi amintește, a spus Jack și toată lumea a râs.

Am zâmbit. În primele zile din tabără, la masă se vorbea de cărți, ecuații și alte instrumente de învățat. Acum, cel mai mult vorbeam despre fete. O schimbare importantă, părerea mea.

Nareem părea că se simte jenat.

— Păi, de fapt, a spus, studiindu-și cu atenție macaroanele cu brânză, m-am gândit la asta. Nu prea cred că am timp de o prietenă acum.

Apoi s-a uitat la mine.

— Ce crezi, Charlie Joe?

— Despre ce? l-am întrebat.

— Dăăă! Despre Katie.

— Cred că momentul în care voi doi veți recunoaște în sfârșit că vă placeți o să apară la știri.

Imediat mi-am dat seama că suna cam obraznic, așa că am adăugat:

— Ea e cea mai tare persoană din lume și chiar e grozav că-i place de tine, deci, felicitări.

— Și tu, Charlie Joe? a întrebat Jack. E vreo nouă fată mai de bibliotecă în viața ta?

— Nu.

— Dar Lauren Rubin?

— Nuuu, am zis eu dând din cap, suntem doar amici. Oricum, ei îi place de Jared Bumpers, din nu știu ce motiv bizar.

— Și ce mai e cu Zoe? a întrebat Nareem.

— N-am primit nicio veste de la ea în ultima vreme, am răspuns repede, simțind cum mă-nroșesc. Nimic de la scrisoarea ei pe care am primit-o cam în a treia zi de tabără.

Nareem a dat din cap.

— Asta-i ciudat, a zis el.

— Mda, asta e.

Și dintr-odată mi-am dorit foarte mult să schimb subiectul înapoi la cărți și la învățat.

— Destule discuții despre fete. Ce ziceți de exercițiul ăla de citire rapidă de la atelier 2, hm? Așa-i că a fost super tare?

Au căzut furculițe. Din guri s-a scuipat suc. Băieții s-au uitat unii la alții și apoi la mine.

— Tu cine ești? a întrebat George. Și ce-ai făcut cu Charlie Joe Jackson?

Cel mai mișto loc din tabără era probabil Tabla de materii, cu alte cuvinte, cantina. Copiii mergeau la Tabla de materii să cumpere bomboane, suc și alte chestii și, în general, să stea pe-acolo. Problema era că îl găseai deschis doar câte cincisprezece minute între ateliere. Era ca o pauză între orele la școală. Te simțeai acolo cum se simt probabil oamenii din închisoare când primesc cincisprezece minute de exerciții fizice pe zi.

În timpul primei recreații, Tabla de materii devenea redacția *Vocii Kartzulyei*. Partea cea mai bună era că nu trebuia să plătim pentru sucuri în timpul întâlnirii! Deja eram mai bucuros că iau parte la compunerea ziarului taberei.

Când am ajuns la cantină pentru prima întâlnire, am văzut câteva fețe familiare. Erau acolo Jack Strong, Lauren Rubin și Jared Bumpers.

Și, desigur, era și doamna Domerca, cu obișnuita ei atitudine mult-prea-veselă.

— Bine ai venit, Charlie Joe! a zis ea de parcă ar fi cântat.

— Salut, am zis eu.

Jack s-a uitat la mine.

— Ce caută un trântor ca tine într-un loc al învățării ca ăsta?

Am arătat spre doamna Domerca:

— Ea mi-a cerut să vin și mi-a zis că pot scrie despre ce vreau.

Doamna D a bătut din palme.

— Dragilor, puțină atenție! Charlie Joe ni se alătură cu o rubrică de opinie. Asta înseamnă că va scrie texte de opinie, spre deosebire de restul, care veți face reportaje.

Jared s-a uitat urât la mine.

— Stai puțin, cum așa? De ce el poate să scrie ce vrea?

— Voi, ceilalți, veți avea șansa să scrieți texte de opinie săptămâna viitoare, a spus doamna Domerca. Fi-cem parte din aceeași echipă.

Jared s-a ridicat.

— Păi, eu o să scriu un text despre obiceiurile de alimentație de la micul dejun ale copiilor din tabără și despre cum le afectează capacitatea de a face treabă bună la atelierele de dimineață, a anunțat el, apoi și-a trecut un braț în jurul lui Lauren.

— Și am decis să o las pe domnișoara Rubin să lucreze cu mine la asta.

Lauren, căreia părea să-i lipsească partea din creier care recunoaște persoanele enervante, a aprobat dând din cap.

— Sună fascinant, a spus doamna Domerca, ea fiind singura persoană care chiar credea asta. Altcineva? a întrebat apoi, uitându-se la Jack Strong.

— Jack, ai vreo idee despre ce-ai vrea să scrii?

Jack sorbea dintr-un suc.

— Mă gândeam să vorbesc cu copiii despre cum se descurcă cu presiunea succesului așa devreme în viață.

— Aaa, foarte interesat, a spus doamna Domerca.

— Poate ar trebui să intervievezi părinți, i-am spus. Pentru că ei sunt cei care îi stresează pe copii cu universitățile la care ar trebui să ajungă.

Jack s-a înroșit.

— Nu știi nimic de părinții mei, a spus.

— Am zis eu ceva de părinții tăi? am protestat eu, dar mi-am dat seama că avea dreptate.

Întrecusem măsura. Presiunea pe care o simțea de la tatăl său trebuia să fie intensă. Să ți se ceară note mari e una. Să ți se ceară să intri la Harvard e altceva.

— Scuze, frate, i-am spus.

Doamna Domerca s-a întors către mine.

— Și tu, Charlie Joe? Ai apucat să te uiți prin cărțile pe care ți le-am dat? Ai ales deja una?

Răspunsul sincer la aceste întrebări era nu și nu, dar nu părea momentul cel mai bun să fiu sincer.

— Desigur, am zis. Apoi m-am întors către grămada de cărți și am ales una la întâmplare.

— M-am gândit că ar fi mișto să citesc asta.

— Ce alegere extraordinară! a exclamat doamna Domerca.

Asta m-a făcut curios, așa că m-am uitat la cartea misterioasă pe care o luasem. Pe copertă era fotografia unui bărbat. Apoi am observat titlul: *Lech Wałęsa – Drumul spre democrație.*

Lech Wałęsa? Ce era asta? O țară? O limbă străină? Vreun monstru marin ciudat?

— Ce alegere radicală, a pufnit Jared cu o expresie răutăcioasă. Dar cine e tipul ăsta?

— E o poveste lungă, am răspuns eu, care părea cel mai prudent răspuns în momentul acela.

Din fericire, a intervenit doamna Domerca.

— Lech Wałęsa e una dintre cele mai importante personalități ale secolului XX, a anunțat ea. A fost un muncitor polonez care a fondat mișcarea Solidarității[1], care a avut un rol important în căderea comunismului în Europa de Est.

Mi-a zâmbit.

— Charlie Joe, te așteaptă o călătorie fascinantă. Sunt impresionată de alegerea ta. Aștept cu nerăbdare să văd cum te va ajuta cartea să scrii primul tău articol pentru ziar. Îmi trebuie până mâine ca să intre în ediție de miercuri.

Am încercat să zâmbesc înapoi:

— Super.

Solidaritate? Comunism? Europa de Est?

Vai de mine. În ce m-am băgat?

[1] În poloneză, Solidarność, numele integral fiind Sindicatul Independent Autocefal „Solidaritatea". (N. tr.)

Dragă Zoe,

Încerc să îmi dau seama de ce nu mi-ai mai scris. Am ajuns la două variante: 1) iguana ta a mâncat bucata de hârtie cu adresa mea, sau 2) scrisoarea ta s-a pierdut la poștă și a ajuns într-o altă tabără cu un nume asemănător, de genul Mâncă-o-Kartzulya.

Serios, acum. Sunt sigur că ai o vară nemaipomenită și plină. Dar ar fi frumos să mai aud vești de la tine. E totul în regulă? Am primit o scrisoare de la Jake care spunea că nu prea te-a mai văzut.

Acum încerc să evit să citesc o carte despre Lech Walesa, care e celebru pentru că a oprit comunismul și a câștigat Premiul Nobel pentru Pace. Dacă m-ai întreba însă pe mine, cea mai mare realizare a lui e mustața, care e super tare.

Abia aștept să aud vești de la tine.

CJJ

— Asta e șansa ta, i-am spus lui George, dându-i un ghiont în coaste. Du-te să vorbești cu ea. Hai, fii bărbat.

Eram lângă lac, în timpul orei de sporturi acvatice. Era mai târziu, în după-amiaza aceleiași zile, și încercam să uit de Lech Wałęsa și cartea lui enervantă. M-am gândit că cea mai eficientă metodă de a face asta era să-mi continui proiectul de a-l ajuta pe George s-o câștige pe Cathy Ruddy.

George se purta ciudat în legătură cu Cathy. În cabană, cu băieții, vorbea de parcă urmau să se căsătorească. Dar în fața ei uita limbajul articulat.

Cathy stătea întinsă pe un prosop, vorbind cu prietena ei, Samantha, care se pare că era ceva campioană națională la ortografie.

George s-a uitat la ele emoționat.

— Hai cu mine, m-a rugat el.

— Nu. Trebuie să faci asta singur. Ești pregătit. Asta e momentul tău.

George a tras adânc aer în piept, apoi s-a dus către prosopul lui Cathy ca și cum s-ar fi dus către biroul directorului. L-am urmărit spunându-i ceva lui Cathy, care a ridicat capul și i-a zâmbit. Au vorbit puțin, apoi

George s-a așezat. După zece secunde, Samantha s-a ridicat și a intrat în apă. Cathy a rămas lângă George. Cinci secunde mai târziu, și-a trecut brațul în jurul ei.

I-am urmărit, complet impresionat de mine însumi. Mai întâi Jake și Hannah, acum George și Cathy. Dacă ar fi existat vreo bursă universitară pentru pețit, aș fi câștigat-o cu siguranță.

— Charlie Joe! Charlie Joe! Charlie JOE!

M-am întors și am fost salutat cu un șuvoi de apă peste față. După ce mi-am șters ochii, l-am văzut pe Jared cu o găleată în mână, plesnind de râs. Lauren era lângă el, puțin cam rușinată, ca de obicei.

— Scuze, omule, părea că ai nevoie să te răcorești puțin, a spus Jared chicotind.

— Ai dreptate, chiar aveam nevoie, i-am spus ștergându-mi fața cu un prosop. A fost mișto, mersi.

— Ba n-a fost, a insistat Jared.

Dwayne a venit într-un suflet.

— Jared, ce faci?

— Nimic, Dwayne, doar ne distram puțin.

Dwayne s-a uitat lung la Jared.

— Păi, nu ăsta e genul de distracție pe care-l vrem.

— Îi pare rău, i-a întrerupt Lauren.

— Țineți minte că timpul liber e pentru relaxare, deci hai să încercăm să ne înțelegem și să ne simțim bine, a spus Dwayne. Mai ales că s-ar putea să nu dureze.

Ne-am holbat toți la el.

— Ce vrei să spui? am întrebat eu.

A făcut un semn către deal, spre cabana lui Doctor Mal.

— Se zvonește că vrea să adauge un atelier înainte de prânz.

Aha – deci ăsta era „anunțul extraordinar" de care vorbea Doctor Mal când sărbătoream victoria echipei de baschet.

Am lovit pământul cu piciorul, ceea ce în nisip nu are niciun efect.

— Alt atelier? Nu se poate să fie pe bune.

— Vorbesc foarte serios, a confirmat Dwayne. Se lucrează la ideea asta de câteva săptămâni. Se pare că mai-marii noștri sunt îngrijorați că am inclus prea mult timp de relaxare în ultimii ani, lucru care ne face să semănăm cu orice altă tabără.

S-a așezat pe un șezlong.

— În plus, am auzit că unii părinți s-au plâns că plătesc mulți bani pentru o tabără academică, dar că nu sunt suficiente persoane din zona academică.

Toți ne-am uitat la Jack, presupunând că taică-său e acel părinte.

— Ce? a spus el defensiv.

— Lăsați-l pe Jack în pace, a zis Dwayne. Pur și simplu așa e lumea de azi. Super implicată și competitivă.

— Dar asta e o nebunie, am gemut eu. Suntem la ore deja toată dimineața!

Katie și Nareem au auzit agitația și s-au apropiat. La fel ca mulți alți copii. Singurii care nu păreau să observe ceva erau George și Cathy, prea ocupați să se holbeze unul la altul.

— Ce se întâmplă? a întrebat Katie.

— Doctor Mal vrea să ne mai bage un atelier, i-am spus. Ceea ce e perfect pentru mine, nu, Katie? Adică, din moment ce în secret îmi place să citesc și să scriu așa mult.

— Taci puțin, mi-a zis.

Nareem s-a scărpinat în cap.

— Trebuie să zic că, deși îmi plac foarte mult atelierele, mie mi se pare că acum e un echilibru perfect între studii și recreație.

Și alți copii au aprobat. Jeremy – strănutătorul de la mine din cabană – a strănutat în semn de aprobare.

— Sănătate! a spus Nareem.

Era singurul care încă îi mai spunea „Sănătate" lui Jeremy. Noi, ceilalți, hotărâserăm că, având în vedere cât timp petrecea strănutând, Jeremy era deja cea mai sănătoasă persoană din lume.

Dwayne a dat din umeri.

— Doctor Mal e șef aici, deci dacă el vrea mai multe ateliere, vom avea mai multe ateliere. Sau, mai bine spus, voi veți avea mai multe ateliere, a completat el râzând. Eu voi fi pe terenul de baschet, să-mi exersez aruncarea.

— Asta nu e prea drăguț, Dwayne, i-am spus eu.

Dar deja era la jumătatea drumului.

— E aproape ora de liniște, domnilor, a strigat el, și apoi urmează cina. Măcar Doctor Mal vă lasă încă să mâncați.

— Deocamdată, a spus Jack în timp ce ne târam spre cabană. Deocamdată.

Cina s-a desfășurat în liniște, toți așteptam anunțul. Întreaga noastră cabană era la un loc. Chiar și George reușise să se dezlipească de Cathy. În vremuri grele, vrei să fii alături de tovarăși.

Nu prea aveam poftă de desert, probabil pentru prima oară în viață.

În sfârșit, momentul adevărului. Doctor Mal s-a dus la microfon.

— Vom face un anunț! Liniște, vă rog, pentru anunț.

O rugăminte complet inutilă, din moment ce era deja foarte liniște.

— Avem de făcut un anunț foarte important în seara asta.

Doctor Mal și-a dres glasul.

— După cum cei mai mulți dintre voi știu deja, mereu am încercat să oferim în Tabăra Kartzulya cea mai utilă și cea mai grozavă experiență de tabără din toată lumea. Misiunea noastră este să ne pregătim oaspeții pentru vieți pline de succes și satisfacții.

A făcut o pauză, ca și cum ar fi așteptat aplauze, dar degeaba. O fi fost ea o tabără de tocilari, numai că, de la un punct încolo, până și lor li se luase.

— Este vital să căutăm în continuare căi de a ne îmbunătăți programul. Nu trebuie să ne fie teamă de schimbări. De fapt, este esențial, dacă vrem să supraviețuim în vremuri grele.

Și-a dres glasul din nou.

— Așa că am decis să mai adăugăm un atelier academic la programul nostru cotidian. Se va numi atelierul extins și va pune în discuție aplicarea cunoștințelor voastre academice în lumea reală. Și toate acestea pentru a vă pregăti nu pentru școală, ci pentru școala vieții, la care puteți fi notați foarte dur.

Școala vieții? Ce gând înfricoșător.

Dar Doctor Mal nu terminase. De fapt, păstrase ce era mai rău pentru final.

— Acest nou atelier va avea loc în fiecare dimineață, imediat după micul dejun, a continuat el. Așa că noul program va însemna eliminarea turei de înot de la ora 11.

Stai, POFTIIIM?!?!?!

Întreaga sală de mese a gemut, dar Doctor Mal a continuat.

— Vă rog. Vă înțeleg îngrijorarea, dar haideți să nu judecăm pripit. Vom continua să avem sporturile acvatice după-masa. În plus, noul program va intra în vigoare abia de vineri dimineața, ceea ce vă dă câteva zile ca să vă obișnuiți cu ideea. Responsabilitățile care țin de atelier vor fi afișate în sala de mese înainte de micul dejun de mâine. Asta e tot pentru astăzi.

Doctor Mal a lăsat microfonul jos și practic a zbughit-o afară din sală. Era clar că-și dădea seama cât de rău

va fi primită schimbarea în program și nu-și dorea să rămână în preajma noastră.

Dacă ar fi știut ce urma să se întâmple, probabil că nu s-ar mai fi oprit din mers.

De obicei, în timpul orei de citire, înainte de culcare, făceam orice altceva, numai nu citeam.

Uneori mă holbam la perete. Alteori număram strănuturile lui Jeremy Kim (cred că recordul era de șaizeci și două de strănuturi într-o oră). Sau stăteam de vorbă cu Nareem, care avea patul sub al meu, până când îmi spunea să tac și să-l las să citească.

Dar în acea noapte, după anunțul nemilos și șocant al lui Mal, Nareem nu prea avea chef de vorbă, peretele nu avea nicio pată interesantă pe el, iar Jeremy era prea șocat ca să mai strănute.

Deci am deschis cartea cu tipul cu mustața mare pe copertă. Și am început să citesc.

Vă rog să nu ziceți nimănui.

Oricum, se pare că tipul ăsta, Lech Wałęsa nu fusese un elev foarte bun și nici nu urmase o facultate. (Mi-a plăcut imediat de el pentru asta). Era electrician într-un port din Polonia, punând umărul la construitul bărcilor, bănuiesc. Până într-o zi, când și-a dat seama că șefii lui comuniști se purtau foarte urât cu muncitorii. Așa că a convins toți muncitorii să intre în grevă ca să-i facă pe șefi să îmbunătățească condițiile de muncă. Pentru că nici asta n-a fost suficient, a convins mai mulți oameni

să li se alăture muncitorilor din port, până când practic toată țara era de partea lor. Până la urmă, toți acești oameni i-au forțat pe șefii cei mai mari – adică guvernul – să plece. Ceea ce l-a făcut pe Lech Wałęsa să devină președintele Poloniei.

Era o poveste destul de impresionantă, chiar dacă era dintr-o carte. Când a venit momentul să stingem lumina, mi-am dat seama că citisem vreo cincizeci și cinci de pagini! Asta era mult chiar și pentru un computer uman ca George. Am pus cartea deoparte, dar nu puteam adormi. Mă tot gândeam la ce făcuse tipul ăsta. Cumva a convins o grămadă de oameni să fie de acord cu el, să lupte plini de curaj împotriva nedreptăților și apoi chiar au reușit să schimbe ceva.

Dintr-odată m-am ridicat în pat. Mi-a venit o idee, o idee așa de simplă, că nu-mi venea să cred.

Nu eram polonez, nu eram un electrician, și sigur nu aveam o mustață super mișto... dar era momentul să încerc să-l imit cât mai bine pe Lech Wałęsa.

Mi-am scos lanterna și am început să scriu.

A doua zi, la întâlnirea redacției, i-am dat doamnei Demerca articolul meu.

COLEGI DE TABĂRĂ, UNIȚI-VĂ!
de Charlie Joe Jackson

Ieri, Doctor Mal a anunțat că va adăuga încă un atelier în programul de dimineață, eliminând astfel tura de înot liber.

Nu cred că e corect.

Cu toții muncim din greu aici, la Tabăra Kartzulya, mai ales dacă ne comparăm cu prietenii de acasă, care stau degeaba pe plajă, sau la locul de joacă, sau într-un alt loc unde se distrează. Deja citim și scriem mult mai mult decât un copil obișnuit, mai ales având în vedere că e și vacanța de vară.

Și acum ni se spune că trebuie să muncim și mai mult. Pentru mine, chestia asta nu prea are sens. Doar pentru că toți copiii care vin în tabăra asta sunt deștepți nu înseamnă că vor să-și petreacă douăzeci și patru de ore pe zi făcând activități de tip școlar. Nimănui nu-i place să citească ATÂT de mult.

Deci ce vom face, tovarăși de tabără, cu această situație? Am eu o idee.

Am citit în ultima vreme cartea Lech Wałęsa, Drumul spre democrație, *care e despre cum se pot uni împreună oamenii pentru a le spune celor care îi conduc că nu sunt corecți și cum, dacă rămân uniți, vor pune frână nedreptății conducătorilor.*

Asta vă propun și eu să facem.

Haideți să fim uniți. Haideți să refuzăm să mergem la acest atelier suplimentar! Haideți să cerem mai multe activități de relaxare!

Și, în cuvintele lui Lech Wałęsa : „Avem dreptul să ne decidem soarta, să ne modelăm viitorul." Asta e! Colegi de tabără, uniți-vă!

Atelierul cel nou ar trebui să înceapă vineri. Mai avem două zile, colegi de tabără. Acum ori niciodată.

***

Doamna Domerca a citit fără să scoată un cuvânt. Din când în când, dădea din cap, dar asta era tot.

După ce a terminat, tot n-a spus nimic timp de un minut.

Până la urmă m-a privit:

— „Uni împreună" este redundant, a spus. Când oamenii se unesc, sunt împreună prin definiție.

— OK, am zis. Asta-i tot? Altceva?

A urmat încă o pauză lungă. Apoi a oftat și a dat din cap.

— E excelent, a spus într-un final. Intră în ediția de mâine.

Dragă Hannah,

Tabăra e pe jumătate gata, și sunt extrem de entuziasmat!

Dar asta înseamnă și că tabăra e doar pe jumătate gata, ceea ce e foarte enervant.

Cum îți petreci vara? Salută-l pe Jake din partea mea. Și apoi, desparte-te de el. De asemenea, spune-i lui Zoe să-mi răspundă la scrisoare.

Pe curând,
Charlie Joe

George Feedleman era un tip de treabă, dar își cultivase acest obicei enervant de a se pieptăna timp de vreo zece minute în fiecare dimineață. Nu era cel mai chipeș tip din lume, ca să fiu sincer, dar era foarte mândru de părul lui. Mult prea mândru.

Miercuri dimineața i-a luat chiar mai mult timp ca de obicei, și noi, ceilalți, ne cam pierduserăm răbdarea.

— Omule, sufoci oglinda, i-am spus. Arăți foarte bine. Hai acuma.

George m-a ignorat.

— Haide, i-am spus.

— Trebuie să te hotărăști, Charlie Joe, a început George, încă holbându-se în oglindă. Tu ești cel care mi-a spus că viața înseamnă mai mult decât studiu. Că ar trebui să ies în lume și să-mi găsesc o prietenă. Păi, știi ce? Chiar am început să trăiesc.

A făcut un semn aprobator către reflexia din oglindă.

— Și, dacă nu te superi, prefer să îmi petrec viața cu o freză excelentă.

M-am uitat la tipul ăsta, care-și petrecuse toată viața fiind tocilarul școlii. Acum, dintr-odată, se purta ca un bărbat. Și totul pentru că ieșea cu Cathy Ruddy – datorită mie, apropo. (Am mai menționat că eu i-am cuplat?)

— Bine, cum vrei tu, i-am spus. Dar să știi că nu datorită părului te place Cathy.

— Te place *în ciuda* părului tău, a spus Jack, care purta în sfârșit un tricou pe care nu era inscripționat numele unei universități. Scria ORCHESTRA DE TINERET A DISTRICTULUI NORTHRUP, ceea ce era la fel de rău.

— Ce știi tu despre păr? l-a întrebat Nareem pe Jack.

— Da' ce știi tu despre fete? l-a întrebat Jack pe Nareem.

— Mult mai multe ca tine, i-a răspuns el.

— Deci ești marele expert, acuma, a continuat Jack.

Nareem a încheiat discuția azvârlindu-și prosopul spre Jack.

Jack a redeschis discuția mânjind chiloții lui Nareem cu pastă de dinți.

— Termină! a țipat Nareem.

S-a auzit o bătaie în perete.

— Băi, grădinița, vă opriți odată? a strigat Dwayne.

Cred că era prima oară când Dwayne striga la altcineva în afară de mine.

Eram așa mândru de ei.

Dwayne a intrat în camera principală.

— Jackson.

Am pus deoparte cartea despre Lech Wałęsa, pe care, nu știu de ce, voiam să arunc un ochi înainte de micul dejun.

— Da, ce e ?

— Am primit un telefon în dimineața asta. Doctor Mal vrea să-ți vorbească la el în birou după micul dejun.

— Despre ce?

Dwayne a ridicat din umeri.

— Nu știu, dar să fii chemat de șef nu e niciodată un lucru bun.

Atunci a intrat George care arăta de parcă ar fi fost vărul mai tocilar al lui Justin Bieber.

— Care-i treaba, Charlie Joe?

— Habar n-am. Mal vrea să mă vadă.

George și-a pus instrumentele pentru păr înapoi în dulap.

— Păi, vin cu tine. Nimeni nu merge singur să-l vadă pe Doctor Mal.

Kenny Sarcofsky, care nu spunea niciodată nimic decât dacă era vorba despre proprietățile vindecătoare ale usturoiului, a dat din cap și a spus:

— Vin și eu.

Și restul băieților au dat din cap.

— Toți mergem, a spus Nareem.

— Clar, a confirmat Jack.

— Nuu, sigur o să mă descurc, le-am zis.

Nu prea eram sigur de nimic, sincer să fiu. Cu excepția băieților din cabană. De ei chiar eram sigur.

Era un sentiment foarte plăcut.

La micul dejun, am observat trei lucruri.

Primul a fost că în fiecare farfurie era câte un exemplar din *Vocea Kartzulyei*.

Al doilea: era mult mai liniște în sala de mese ca de obicei.

Și al treilea era motivul liniștii. Toată lumea citea articolul meu, care era în fruntea primei pagini.

George îl citea cu gura deschisă.

Când a terminat, a spus un singur cuvânt.

— Uau.

— Uau, ce? l-am întrebat.

— Uau, chestia asta e grozavă.

— Mulțumesc.

— Ai tupeu, Charlie Joe, trebuie să recunosc.

Tocmai voiam să-i mulțumesc când am simțit un ghiont în umăr. M-am întors și l-am văzut pe Dwayne care-mi zâmbea ținând un exemplar din ziar în mână.

— Bam, a spus el, și dus a fost.

Avea să fie abia primul. La micul dejun, copiii și supraveghetorii au venit la mine unul câte unul spunându-mi ba că sunt grozav, ba că sunt nebun. Uneori amândouă.

Katie a fost una dintre ultimele persoane care au venit la mine.

— Chiar mi-a plăcut articolul, mi-a spus ea.

— Mulțumesc.

— Ne vedem mai târziu.

— Sigur.

Am privit-o cum se duce înapoi la masa ei și îi spune ceva lui Nareem. Apoi el a râs, ea a zâmbit și el și-a trecut brațul peste umerii ei.

Exact ca un cuplu adevărat.

* * *

— Anunț!

În timp ce Doctor Mal urca pe podium, pantalonii lui păreau mai scurți ca niciodată.

— Azi, după prânz, ne vom întâlni ca să pregătim materialele de studiu pentru aventura nocturnă de săptămâna viitoare de la Old Bridgetown și Mica Școală

Galbenă. Rog pe cei interesați să se prezinte la Cabana de ateliere numărul 3, unde vă așteaptă Doctor Kretzler.

Copiii au început să șușotească entuziasmați. Deja auzisem ceva despre aventura nocturnă, care trebuia să fie marele eveniment din ultimul weekend al taberei. Toată lumea vorbea despre asta ca și cum ar fi fost super tare. Dar mie îmi suna fix pe dos.

— De asemenea, a continuat Doctor Mal, abia așteptăm prima noastră dimineață cu atelierul extins care va avea loc peste două zile.

În sală s-a lăsat liniștea.

Doctor Mal a aruncat o privire prin încăpere, apoi m-a fixat cu privirea.

— Plănuim asta de ceva vreme și nu am nicio îndoială că, odată ce noul program va fi pus în practică, va fi doar ultima parte dintr-o serie întreagă de schimbări minunate care au contribuit la transformarea Taberei Kartzulya în cea mai bună tabără academică din America.

S-a oprit. Toți copii s-au întors spre mine, ca și cum se așteptau să mă ridic și să inițiez un protest, dar nu puteam să o fac. Una e să scrii un articol și cu totul altceva e să te iei la harță cu însuși directorul taberei.

Ar trebui să fii Lech Wałęsa ca să faci asta.

Biroul lui Doctor Mal era la etajul de deasupra sălii de mese. Urcând scările în spatele lui, mă simțeam emoționat, dar am încercat să privesc partea bună a lucrurilor – ratam primul atelier.

Când am ajuns în camera lui, am fost surprins să o văd pe doamna Domerca acolo.

— Așază-te, mi-a spus Doctor Mal, arătând către un scaun.

M-am așezat.

S-a așezat și el, apoi s-a lăsat pe spate în scaun și s-a jucat cu pixul timp de vreun minut. Într-un final și-a îndreptat spatele și m-a privit drept în ochi.

— Îmi plac mult elevii ca tine, Charlie Joe, a spus. Chiar îmi plac. Admir intelectul, curiozitatea și gândirea ta independentă. E primul pas către o viață împlinită.

Apoi a tăcut și am așteptat. Sigur nu m-a chemat aici ca să-mi complimenteze „intelectul", orice ar fi însemnat asta.

— Uite care e chestia, însă, a continuat el. Această tabără are un comitet de consultanți care au împreună peste trei sute de ani de experiență în educație. Părinții voștri ne-au plătit pentru a lua decizii ferme și bine gândite, numai spre beneficiul copiilor. Trebuie să ai

încredere în mine la faza asta. Decizia de a crea atelierul extins nu a fost luată superficial și aș aprecia foarte mult sprijinul tău.

Nu am vrut să-l privesc pe Doctor Mal, așa că m-am uitat deasupra capului său, la perete, unde erau atârnate vreo șase mii de diplome de la șase mii de universități în șase mii de rame.

— Ce vreți să spuneți prin sprijin? l-am întrebat eu.

— Păi, ar fi minunat dacă la ediția de vineri a ziarului ai scrie un articol despre cum ești dispus să dai o șansă atelierului extins, înainte de a da un verdict asupra lui.

M-am uitat la doamna Domerca.

— Asta vreți și dumneavoastră să fac?

— Doamna Domerca și cu mine am discutat deja, a spus Doctor Mal înainte ca ea să răspundă.

Ea lăsat privirea în jos și, dintr-odată, mi-a fost milă de ea. M-am gândit că o fi încurcat-o când a participat la planul cu pizza pentru meciul de baschet și probabil că, acum, lui Doctor Mal nu-i convenea nici că publicase articolul meu. Nu prea era în postura de a se lua la hartă cu el.

Am tras adânc aer în piept și am privit-o încă o dată pe doamna D. A dat din cap ușor tristă.

— OK, am spus către Doctor Mal.

Doctor Mal a sărit din scaun și mi-a strâns mâna.

— Astea-s vești bune, Charlie Joe. Chiar apreciez flexibilitatea ta în această chestiune. E pur și simplu minunat. Și, dacă te grăbești, mai poți prinde ce a rămas din primul atelier.

Ne-am îndreptat spre ușă, dar doamna Domerca rămăsese așezată pe scaun.

— Vii? a întrebat Doctor Mal.

A stat câteva secunde, apoi a dat ușor din cap.

— De fapt, nu. Ceva nu e în regulă cu povestea asta.

Doctor Mal s-a uitat lung la ea:

— Poftim?

Doamna Domerca s-a ridicat și s-a uitat la același perete la care mă uitasem și eu mai devreme, cel cu diplomele înrămate.

— Ești un om grozav, Malcolm, a spus ea. Sigur îți dai seama cât de important e să încurajăm libertatea de expresie a elevilor noștri. Și cât de periculos e să încercăm să-i cenzurăm, la o vârstă la care sunt atât de ușor de influențat.

— Dar nu despre asta e vorba, a spus Doctor Mal.

— Ba fix despre *asta* e vorba, a accentuat doamna Domerca. Mi-e rușine de mine că aproape am fost de acord cu tine. Charlie Joe, tu să scrii exact ce vrei să scrii. Și, sincer, cred că ai dreptate. Nu sunt deloc sigură că avem nevoie de un atelier în plus.

Apoi s-a întors către Doctor Mal.

— Cred că tuturor copiilor din această

tabără – copii ca Jared Bumpers, care încearcă să fie extraordinar, ca fratele său, sau ca Jack Strong, care și-a petrecut întreaga școală gimnazială străduindu-se să devină un candidat perfect la universitate – le-ar prinde foarte bine puțin înot, stropit, alergat și sărit și, în general, puțin mai multă distracție.

Și s-a îndreptat către ușă.

— Domnilor, mă scuzați, dar eu am întârziat. Charlie Joe, ne vedem la atelier 3.

Și a ieșit.

Doctor Mal s-a așezat înapoi pe scaun, uitându-se în gol.

— Ăăă, eu plec, am spus eu.

Și am ieșit, lăsându-l acolo cu o expresie de profundă iritare pe față.

O fi având Doctor Mal șase mii de diplome, dar eu sunt foarte sigur că tocmai i s-a dat o lecție.

Dragă Charlie Joe,

Mulțumesc că mi-ai scris! Sper că ești OK! Știu că nu-ți prea place tabăra și îmi pare rău de tine. Dar poate până primești scrisoarea lucrurile se îmbunătățesc și, oricum, mai rămâne puțin timp până te întorci acasă.

Toată lumea o să se bucure că te întorci, mai ales eu!

Jake și cu mine ne gândim să dăm o petrecere de bun-venit pentru tine, Katie și Nareem. Nu crezi că ar fi drăguț?

Apropo de Katie și Nareem, am primit o scrisoare de la ea în care zice că ea și Nareem cam sunt împreună! Chiar e adevărat? Ce mișto ar fi! Cred că ești extrem de entuziasmat pentru ei!

Abia aștept să te întorci!!

Xoxo,

Hannah xx

A doua zi, am ajuns la Tabla de materii mai devreme. Lauren era singura persoană care venise deja și lucra la articolul ei.

— Hei, Lauren. Pe unde-i Jared?

A zâmbit cu timiditate.

— Trebuie să ajungă și el. Articolul nostru trebuie predat azi.

Tipic. După ce i-am urmărit câteva zile, am observat un șablon de comportament: Lauren făcea toată treaba și Jared era cel care primea laurii.

— OK, am zis eu și m-am așezat lângă ea.

Lauren a ridicat capul din computer.

— Mi s-a părut foarte tare articolul tău de ieri, a spus ea. Foarte curajos.

— Uau, mersi.

— Cu plăcere.

După o secundă, am întrebat-o:

— Deci, îți place de Jared? Adică, chiar îți *place* de el?

Iar a zâmbit rușinată.

— Mi se pare destul de simpatic.

S-a uitat la mine, ca și cum se aștepta să-i spun că e un dobitoc, dar n-am putut să fac asta. Era probabil ceva nou și interesant pentru ea să fie plăcută de un

băiat – mai ales de un băiat mai mare – așa că cine eram eu să-i stric plăcerea?

— Super, zic. Cred ca ești super extaziată.

— Da, așa cred.

Apoi, ca și cum încerca să se convingă pe ea însăși, a adaugat:

— E chiar foarte mișto odată ce îl cunoști.

— Tare, am zis, încercând să par sincer.

Ușa s-a deschis cu zgomot.

— Vorbim de lup și lupul la ușă, a spus Lauren în timp ce Jared, Jack și alți câțiva copiii intrau în sală.

— Lauren și cu mine am lucrat la un articol și chiar iese interesant, anunță Jared adresându-se în general. Dragă, vrei să-l aduci?

Toți ceilalți ne-am uitat unul la altul. *Dragă*?

Lauren i-a dat lui Jared articolul la care lucrase și și-a dres glasul.

— După cum cei mai mulți dintre voi știți, facem un articol despre mâncarea din tabără. Până acum, am intervievat bucătarul principal și două dintre ajutoarele lui, iar rezultatele sunt fascinante.

Încercam să-mi dau seama cum să nu ascult restul raportului când ușa de la cantină s-a deschis iar.

Am privit într-acolo, crezând că e doamna Domerca, dar în locul ei a apărut Doctor Singer. Doctor Singer era un tip destul de în vârstă care fusese director înaintea lui Doctor Mal și încă avea un birou în tabără. Din câte observasem, Singer se plimba pe aici și se uita peste umărul oamenilor în timp ce-și făceau treaba. Unii îl

numeau „Răsuflătorul", pentru că, de câte ori era prin preajma ta, răsuflarea lui îți distrăgea atenția. La fel ca respirația lui, care mirosea a sirop de tuse.

Dar era un tip OK, deci ne bucuram cu toții să-l vedem. Mai ales eu, pentru că venirea lui însemna sfârșitul raportului lui Jared despre mâncarea din tabără.

— Buna ziua, Doctor Singer, am zis. Dacă o căutați pe doamna Domerca, încă nu a venit.

— Ceea ce e ciudat, a spus Jared, ea niciodată nu întârzie.

Doctor Singer s-a așezat și a oftat lansând damfuri de sirop de tuse prin încăpere.

— Păi, de asta sunt aici, copii. (Mereu ne numea „copii".) Din păcate, doamna Domerca nu va mai putea fi coordonatoarea ziarului taberei. Îl voi prelua eu pentru restul acestei ediții de tabără.

Ne-am uitat unii la alții. Nimeni nu știa ce să zică. Sau, mai exact, se așteptau să spun eu ceva.

M-am ridicat.

— E din cauza articolului meu de ieri și întâlnirea noastră cu Doctor Mal?

Doctor Singer a dat din cap:

— Are alte responsabilități acum, care o fac indisponibilă pentru această activitate. Mă tem că doar atât știu.

Apoi i-a făcut semn lui Jared:

— Am impresia că citeai din articolul tău când am intrat. Vrei să continui?

— Sigur, a spus Jared. După cum spuneam, i-am intervievat pe toți cei trei bucătari...

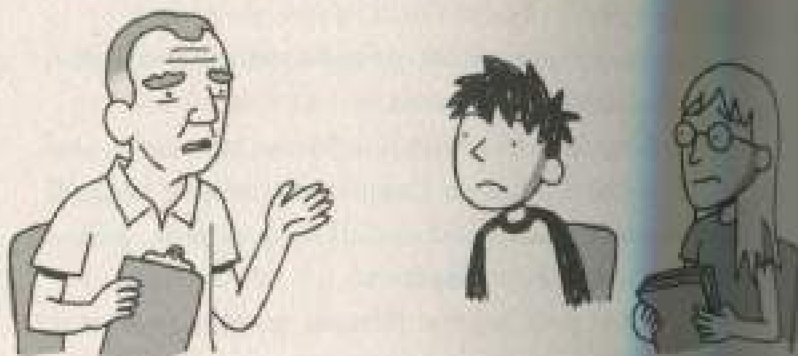
— Stai așa, a spus Jack.

Părea cam emoționat.

— Doamna Domerca nu ar renunța pur și simplu la ziarul taberei. Îi place mult să lucreze la el și îi place mult să lucreze cu noi. Nu prea are sens chestia asta.

— Așa e, a fost de acord și Lauren.

Toată lumea a aprobat. Jared era singurul căruia nu părea să-i pese prea mult, atâta timp cât articolul lui despre mâncare intra în ediția de mâine.

— Înțeleg cum vă simțiți, a spus Doctor Singer. E o profesoară minunată, și îmi pare rău s-o pierdem. Dar, după cum știe orice jurnalist, ziarul e pe primul loc. Așa că hai să ne concentrăm pe finalizarea ediției de mâine.

— Doctorul Singer are dreptate, am spus eu dintr-odată. Haideți să terminăm ziarul pentru mâine. Știu că și eu am un articol de terminat, și Jared, și Lauren îl au pe cel despre mâncare, și Jack pe cel despre stres. Hai să terminăm ediția. Avem câteva lucruri importante de spus și tabăra se bazează pe noi. Asta și-ar dori și doamna Domerca.

Lauren și cu mine ne-am uitat unul la altul și amândoi am aprobat cu un semn din cap. Toată lumea părea că înțelege ce vreau să spun: cea mai bună metodă de a lupta pentru doamna Domerca era chiar prin ziar.

Doctorul Singer a bătut din palme:

— Asta-mi place să aud! Mă găsiți afară, dacă vreți să-mi spuneți ceva sau dacă aveți întrebări.

A luat o carte din geantă și s-a dus pe canapeaua de pe verandă unde a adormit instantaneu.

Noi, ceilalți, ne-am uitat unul la altul.

— Hai, la treabă, am spus eu.

În aceeași zi, după intensa întâlnire de la *Vocea Kartzulyei*, abia așteptam să ajung pe terenul de baschet. Dwayne a spus că terenul era încă puțin cam ud de la ploaia de ieri-noapte și nu aveam voie să jucăm.

— Hai, măăăă! l-am implorat eu.

Dwayne mi-a cerut să nu îi mai zic „mă". Apoi m-a întrebat dacă vreau să fiu driblat ca o minge de baschet. I-am spus că nu.

— Nu-ți face griji, micuțule, mi-a zis. M-am gândit la un joc chiar mai mișto.

Aoleu. Dwayne avea talentul de a propune cele mai obositoare scheme inventate vreodată.

— Ce fel de joc? a întrebat Nareem.

— O să fie foarte grozav, a răspuns Dwayne, ceea ce de obicei însemna că va fi opusul lui grozav. Vreau ca fiecare dintre voi să ia o minge și să dribleze până la terenul de tenis și înapoi.

Toți am mormăit. Terenul de tenis era în cealaltă parte a taberei.

— Și, pentru că e o tabără de studiu, a continuat Dwayne făcându-ne cu ochiul, vreau să numărați de câte driblări e nevoie ca să ajungi acolo, presupunând că puteți număra așa mult.

Cu toții am mormăit și mai tare.

— Cred că glumești, s-a smiorcăit Jack care purta un tricou cu inscripția E COOL SĂ FII DEȘTEPT. (Dovadă că nu e adevărat.)

— Asta e o tabără de citit și scris, s-a plâns Nareem, nu o tabără de mate.

— E același lucru, a spus Dwayne, apoi s-a uitat la mine și a râs. Dacă voi credeți că nu e corect, puteți oricând să-l puneți pe Charlie Joe să scrie un articol despre asta.

— Ha-ha, am zis.

După ce am pornit, Nareem a venit la mine:

— Charlie Joe, mersi mult pentru sfaturile legate de Katie. Probabil că știi că acuma suntem împreună și e minunat.

— Nu, nu știam, dar chiar că e foarte tare, i-am răspuns eu. Douăzeci și doi... douăzeci și trei... douăzeci și patru...

Nareem nu terminase.

— Sigur că mi-ar plăcea dacă voi v-ați continua relația de prietenie.

Eu număram.

Jared trăgea cu urechea, ca de obicei.

— Încă ești supărat pe Katie că ți-a zis că în sinea ta ești un tocilar? a întrebat el, apropiindu-se prea mult de mine. Nu știu de ce nu recunoști odată, Jackson. Are dreptate. Tu chiar te străduiești să fii ca noi. Acum scrii până și în ziarul taberei, ceea ce cam e primul pas când vrei să devii tocilar, conform manualului *Cum să devii tocilar*. Poți să și verifici.

— Nu citesc manuale, i-am răspuns eu. Sau orice altă carte.

— Ba citești, a spus Jared.

— Lasă-l pe Charlie Joe în pace, a zis George, în treacăt.

Încercarea de a nu lovi mingea cu piciorul îl ținea concentrat la maximum.

După șapte sute patruzeci și opt de driblări, am ajuns la terenul de tenis unde erau strânși o grămadă de oameni.

— Aaa, așa e, azi e turneul taberei la tenis! a exclamat George. Finala la fete!

Avea dreptate. Deodată mi-am dat seama că Dwayne ne dădea o pauză trimițându-ne să ne uităm la meciul de tenis. (Asta era toată chestia cu Dwayne: dacă ignorai felul lui de a fi, adică genul te-rup-în-două, era de fapt un tip de treabă.)

Când ne-am apropiat, am observat cine juca: Katie Friedman și Cathy Ruddy. Sau, cum mai erau cunoscute printre noi, prietena lui Nareem și prietena lui George.

Nu eram foarte încântat s-o văd pe Katie, ca să fiu sincer. Nu era ca și cum am fi fost certați, dar Nareem avea dreptate: ne îndepărtaserăm unul de altul. Nu mai eram relaxați în preajma celuilalt, ceea ce era deja ceva diferit pentru noi.

Diferit în sensul în care nu se mai întâmplase asta până acum.

Meciul era în toi. Katie și Cathy erau amândouă destul de bune, pentru două șoricuțe de bibliotecă. Încercam să nu-mi pese, dar era un meci strâns și am ajuns să fiu foarte atent. Până la urmă, a câștigat Katie. Mulțimea a strigat și a aplaudat, iar cele două fete s-au îmbrățișat, și au ieșit de pe teren.

Când i-au văzut pe George și pe Nareem, au venit în fugă spre noi. Toți patru și-au spus „Salut!" fix în același moment.

— Cum de sunteți aici? a întrebat Katie.

— Da, nu trebuia să aveți baschet? a adaugat Cathy.

— Dwayne ne-a lăsat să venim să vă vedem, a răspuns George. Ați fost foarte bune, apropo.

— Foarte bune, a accentuat și Nareem.

— Eee, nu chiar, a spus Cathy, dar mersi.

— Da, mersi, a repetat Katie.

— Pentru puțin, a zis George.

Și apoi au început să-și zâmbească.

— Mă scuzați că întrerup această fascinantă conversație, am spus eu, dar noi trebuie să plecăm.

Katie s-a uitat la mine.

— Charlie Joe, ce SE ÎNTÂMPLĂ cu tine?

Am tresărit.

— Ce?

Ochii ei scânteiau de furie.

— Poți să faci cele mai interesante chestii – cum e articolul de ieri, care a fost destul de curajos – și în același timp să fii cel mai mare dobitoc!

— De ce sunt dobitoc?

Katie părea șocată de prostia întrebării mele.

— Păi, pentru început, toată tabăra a venit și te-a încurajat la meciul de baschet împotriva Taberei Suspensor, dar când noi jucăm în finala turneului de tenis, te porți de parcă ai prefera să fii oriunde altundeva.

— Asta nu e adevărat, am spus, deși era adevărat.

Katie a dat din cap cu tristețe.

— Te porți urât cu mine fără absolut niciun motiv.

— Tu te-ai purtat urât prima.

— Nu e adevărat.

— Puteți să încetați odată cu prostiile astea? a strigat Nareem, ridicându-și mâinile în aer.

Katie și cu mine am încetat imediat cu prostiile.

Nareem se uita la noi.

— Voi doi ați fost toată viața cei mai buni prieteni, a spus el apoi. Și acum vă purtați ca la grădiniță din motivul cel mai prostesc de pe lume.

— Să fii numit tocilar nu e un motiv prostesc, am rectificat eu. E o chestiune de viață și de moarte.

— N-am spus niciodată că ești un tocilar! a strigat Katie. Am spus că ești o persoană inteligentă care vrea să învețe! Ce e așa de oribil în asta?

M-am gândit câteva secunde.

— Pentru că mă faci impostor.

Katie și-a schimbat expresia feței, de parcă ar fi fost pocnită.

— Nu te-aș numi niciodată un impostor, a spus în sfârșit.

Nareem s-a băgat din nou.

— Gândește-te puțin, Charlie Joe. Katie e cel mai mare fan al tău. Crede despre tine că ești super amuzant și deștept, și ești, practic, cel mai bun prieten al ei. Cum să zică despre tine că ești un impostor?

Nu aveam răspuns la asta.

George a încercat și el.

— Cred că ce voia Katie să spună, Charlie Joe, e că poate nu-ți dai seama că viața înseamnă mai mult decât să eviți să citești cărți. Sunt multe lucruri și oameni interesanți pe lume despre care merită să înveți și să citești. Ce zici, e posibil?

M-am gândit câteva secunde la asta.

— Nu chiar, am zis.

Katie a oftat.

— Ești incredibil. Oare o să te maturizezi vreodată?

Am zâmbit.

— Sper că nu. Uite ce e, chiar nu-mi place să vă stric distracția, dar trebuie să ne întoarcem, sau Dwayne o să ne pună să driblăm în jurul întregii tabere cu spatele.

— Asta n-ar prea funcționa, a spus Jack.

Am pornit cu toții, în afară de George și Nareem, care rămăseseră în urmă. George a îmbrățișat-o pe

Cathy și Nareem a îmbrățișat-o pe Katie. Și au rămas așa, ținându-se în brațe.

— Haideți, băi, i-am strigat. Pe bune?

Dupa ce George și Nareem au terminat cu îmbrățișările, Katie s-a uitat lung la mine, stând cu mâinile în șold.

— Ce e? am întrebat. Din partea mea, n-aveți decât să vă îmbrățișați până la Crăciun. Dwayne o să fie supărat, nu eu.

Katie și-a dat ochii peste cap, la fel ca atunci când aveam șase ani și i-am spus că poți să mori dacă citești prea mult. Felul în care dădea ochii peste cap mă făcea întotdeauna să râd. Am privit-o și pentru o secundă am vrut să-i spun că e cea mai haioasă și mai grozavă persoană din lume.

În loc de asta, am spus:

— Felicitări pentru victorie, și am plecat.

În noaptea aia, după stingere, nu-mi era somn și mă tot gândeam la cum mi-a spus Katie că mă port urât.

Așa că am împrumutat lanterna lui Sam și am mai citit din biografia lui Lech Wałęsa.

Dar asta doar pentru că toată lumea dormea și nu aveam nimic altceva de făcut.

Jur.

Vineri dimineața, la micul dejun, toată lumea avea în farfurie un exemplar al gazetei taberei, ca de obicei..

De asemenea, aveau un bilet alături, ceea ce nu se întâmpla de obicei.

De la echipa redacțională a
Vocii Kartzulyei

Ne pare rău să vă anunțăm că aceasta va fi ultima ediție a Vocii pe vara asta. Cele două numere de săptămâna viitoare, inclusiv ediția specială pentru Anticiparea aventurii nocturne, sunt anulate.

Nu putem sta nepăsători în timp ce coordonatoarea noastră de redacție, doamna Domerca, a fost înlăturată de la ziar, pentru că a apărat dreptul unuia dintre jurnaliștii noștri, Charlie Joe Jackson, de a-și exprima opinia.

Așadar, cu toții ne dăm demisia, începând de acum.

Sperăm să vă placă ultimul număr, care include mult așteptata analiză a obiceiurilor de alimentație a celor din tabără și a felului în care acestea afectează productivitatea academică – scris de Jared Bumpers

și Lauren Rubin – și, de asemenea, un articol despre copii și stres, de Jack Strong.

Cu stimă,
redacția Vocea Kartzulyei

Ne venise ideea notei de redacție joi după-masa, în timp ce domnul Singer sforăia pe canapea. Lauren a scris cea mai mare parte din el. Jared ne-a pus să adăugăm treaba cu *mult așteptata*. Era un preț mic în schimbul unanimității deciziei.

Când domnul Singer s-a trezit, i-am arătat ultimul număr – fără adaosul secret, bineînțeles – în timp ce o fată pe nume Becky Esposito printa în liniște, în camera din spate, mai multe exemplare din biletul nostru. Domnul Singer habar n-avea ce punem la cale, săracul.

Apoi, chiar înainte de micul dejun, Jack și cu mine am pus ziarele și biletele pe fiecare farfurie. Doctor Mal și-a dat seama ce făcuserăm abia când s-a așezat la masă, cu treizeci de secunde înainte ca toți ceilalți din tabără să se așeze la locul lor.

Și atunci, era prea târziu.

L-am urmărit în timp ce citea biletul. Vârful capului său chel s-a făcut roșu și își tot răsucea gâtul – uitându-se după mine, probabil. Nu m-a găsit, dar l-a găsit pe Doctor Singer, care citea biletul la masa lui. Ambii s-au uitat unul la altul și au ieșit într-un suflet din sala de mese pentru a decide ce să facă.

Atunci am făcut mișcarea.

M-am dus în fața sălii și am luat microfonul. Așa emoționat n-am mai fost niciodată până atunci. Dar apoi m-am gândit la doamna Domerca și la nedreptatea care i se făcuse. Am tras adânc aer în piept și am început să vorbesc.

— Anunț! Vom face un anunț!

Sala s-a cufundat în liniște.

— OK, știu că nu sunt Doctor Mal, am continuat eu. Și știu că e începutul mesei și nu sfârșitul. Dar am un anunț foarte important.

I-am văzut pe Doctor Mal și pe Singer intrând înapoi în sala de mese. M-am gândit că am vreo paisprezece secunde la dispoziție.

— Astăzi ar trebui să fie prima zi din atelierul extins, dar eu zic că nu trebuie să fie așa. Pe cele și cei care vor să-l sară și să vină la o baie în lac îi rog să se îndrepte către lac imediat după micul dejun.

Cei doi doctori erau la șase secunde distanță. Mi-am ridicat pumnul:

— Cum a spus odată Lech Wałęsa: „Credem cu putere în dreptatea cauzei noastre. Ne ținem capetele sus, în ciuda prețului pe care-l vom plăti!"

Doctor Singer mi-a luat microfonul din mână. Doctor Mal m-a prins de braț și m-a scos din sală.

— Libertatea nu are preț! am strigat către tovarășii de tabără.

Am auzit începutul aplauzelor chiar în momentul în care ușa se închidea în spatele meu.

Cred că Lech Wałęsa ar fi fost mândru.

Libertatea nu are preț!

În drum spre biroul lui, Doctor Mal mi-a spus că îmi sună părinții.

— Te avertizez că asta ar putea rezulta în trimiterea ta acasă, a spus el.

Brusc, mi-a apărut în minte imaginea plajei.

Din păcate, era urmată de o imagine cu mine pedepsit pentru restul verii.

— Nu vreau să plec.

— Vom vedea.

Doctor Mal a format numărul de la mine de acasă și apoi a așteptat în timp ce eu mă rugam să răspundă mama, și nu tata. Era o zi din cursul săptămânii, deci aveam șanse mari să fie el, deși tata își mai lua liber vinerea în timpul verii.

După câteva secunde de așteptare, cineva a ridicat receptorul.

— Doamna Jackson? a întrebat Doctor Mal.

Rugăciunile mi-au fost ascultate.

— Îmi pare foarte rău că vă deranjez, dar avem o mică problemă, i-a spus el. Charlie Joe s-a încăpățânat să încalce câteva reguli aici în tabără din primele săptămâni. Săptămâna trecută a comandat pizza în mijlocul

meciului de baschet și acum pune copiii să nu vină la un atelier și să meargă la înot.

A tăcut aproximativ un minut, fără îndoială ca s-o asculte pe mama cum îi spune cât de rău îi pare.

— Păi, nu, nu sunt sigur încă, dar cred că cel mai bine ar fi mai întâi să vorbiți puțin cu băiatul.

Mal mi-a întins telefonul. M-am uitat la el de parcă era o bucată de țelină, dar până la urmă l-am luat.

— Salut, mami.

A început imediat.

— Chiar așa, Charlie Joe? Nu poți să stai trei săptămâni în tabăra de vară fără să dai de necaz?

Era furioasă, supărată și țipa. Dar uite chestia ciudată: tot eram bucuros să-i aud vocea.

— Îmi pare rău, mami. N-am fost chiar așa rău. Săptămâna trecută chiar am bătut la baschet tabăra lui Teddy Spivero și săptămâna asta doar îmi desfășuram libertatea de expresie.

Mama, șocată, a făcut o pauză.

— Libertatea de expresie? Ce știi tu despre libertatea de expresie?

— E o carte despre un tip polonez, Lech Wałęsa, în care se vorbește mult de libertatea de expresie. Și doamna Domerca, profesoara, a fost înlăturată de la ziarul taberei pentru că mi-a luat apărarea.

A oftat.

— Dă-mi-l înapoi la telefon pe domnul Malstrom.

I-am întins receptorul.

— Vrea să vorbească cu dumneavoastră.

A luat telefonul și a ascultat. După o secundă a spus:

— Nu, nu cred că vrea să plece.

Apoi, după o altă pauză:

— Știu, și eu sunt surprins.

Altă pauză (mama chiar avea multe de spus).

— Nu, nu pot să spun că am avut, a spus Doctor Mal, răspunzând probabil la o întrebare de genul dacă a avut vreodată un așa coșmar de copil în întreaga istorie a taberei.

— Comitetul se va întâlni în dupa-amiaza aceasta și va lua o decizie finală, i-a spus Doctor Mal mamei mele. Dar pot, totuși, să vă spun că nu avem prea mult spațiu de manevră cu un astfel de comportament.

M-a privit ca și cum abia aștepta să scape de mine, și eu am început să mă gândesc ce o să fac restul verii dacă voi fi închis la mine în cameră.

S-a auzit un ciocănit la ușă. Doctor Mal a acoperit receptorul.

— Cine e?

— Marge.

Marge Shockey era profa de sporturi acvatice. Era înaltă și cu pistrui, și pielea ei avea mereu aspectul ridat, de stafidă, pe care-l are atunci când stai în apă timp de șapte ore.

— Ce e, Marge? a întrebat Doctor Mal.

Domnișoara Shockey a intrat cu un aer agitat. Nu cred că petrecea prea mult timp în biroul lui Doctor Mal. De fapt, cred că eu fusesem acolo de mai multe ori decât ea.

— Iertați-mă ca vă întrerup, dar m-am gândit că ar trebui să știți că se întâmplă ceva la lac.

— Fir-ar să fie, a spus el, încălcându-și propria regulă foarte strictă împotriva înjuratului.

Se întoarse la telefon.

— Doamnă Jackson, va trebui să vă sunăm din nou puțin mai târziu.

S-a întors către domnișoara Shockey.

— Ce vrei să spui?

— Tot vin copii și cer voie să înoate.

Vârful capului chel al lui Doctor Mal s-a făcut mai roșu ca o roșie.

— Care copii?

Domnișoara Shockey a înghițit în sec și abia apoi a băiguit:

— Păi, cam toată tabăra.

Doctor Mal, domnișoara Shockey și cu mine am fugit către lac și chiar așa era, copiii stăteau acolo, pe doc, în costume de baie, râzând și prostindu-se în loc să fie în drum spre atelierul extins. (Doamna Domerca era și ea acolo, vorbind cu copiii ei de la *Vocea Kartzulyei*. Purta un costum de baie cu violet, roz și portocaliu care avea un imprimeu cu flori și semnul păcii, ceea ce era o ținută perfectă pentru ea.)

Nu-mi venea să cred că venise toată lumea. Era exact cum spusese Lech Wałęsa. *Avem dreptul să ne hotărâm soarta și să ne modelăm propriul viitor... cel care va încerca să oprească roata istoriei cu propriile mâini își va zdrobi degetele.*

Dwayne a venit la Doctor Mal.

— N-am putut să-i opresc, șefu'. La început au venit doar câțiva și i-am pus s-o ia din loc. Dar tot veneau și veneau și nu mai aveam ce face.

— Mulțumesc, Dwayne, a spus Doctor Mal. Preiau eu de-aici.

Doctor Mal și-a ridicat mâinile și toată lumea a tăcut. Se pare că tovarășii mei de tabără erau revoluționari până la un punct.

— Pot să întreb de ce toată lumea e aici, la lac, în loc să fie la prima sesiune a atelierului extins?

Nicio mişcare. Câţiva s-au uitat la mine, aşteptând să zic ceva, dar eu tocmai fusesem în biroul lui Doctor Mal şi vorbisem cu mama mea furioasă, aşa că nu prea aveam chef de vorbă.

— Dacă nimeni nu are nimic de spus, a continuat Doctor Mal, aş vrea ca toată lumea să se întoarcă în cabane, să se schimbe şi să meargă la atelier. Ajunge cu prostiile. Am rămas deja cu douăzeci de minute în urma orarului.

Toată lumea a devenit agitată, neştiind ce să facă, apoi au început cu toţii să se îndepărteze încet de apă. M-am uitat în jur, întrebându-mă dacă aici se termină totul. Cea mai scurtă revoluţie din istorie. Zece minute.

Am vrut să strig: Opriţi-vă! Înotaţi şi nu-l ascultaţi! – ceea ce ar fi sunat super ca slogan, acum îmi dau seama – dar nu am putut. Nu eram chiar aşa curajos ca Lech Wałęsa. Probabil pentru că îmi lipsea mustaţa.

Apoi s-a auzit vocea cuiva:

— Eu aş vrea să spun ceva.

Era Katie.

Toată lumea s-a oprit, iar ea a păşit până în faţa docului. Nu era în costum de baie, apropo. Doar pantaloni scurţi şi un maiou. Lui Katie nu i-a plăcut niciodată prea mult înotul.

— Doctor Mal, a început ea, cred că această tabără e minunată şi dumneavoastră sunteţi un director de tabără minunat. Îmi place foarte mult aici şi abia aştept

să vin anul viitor şi poate că în cele din urmă o să devin însoţitoare.

S-a uitat în jos, la ea, zâmbind.

— Mulţumesc, Katie.

— Dar nu cred că în această situaţie sunteţi corect, a adăugat ea.

Doctor Mal n-a mai zâmbit.

— În felul său complet nepotrivit, Charlie Joe ne arată un lucru foarte adevărat, a continuat Katie. Cu toţii muncim din greu aici. Dar această tabără nu e doar despre muncă. E şi despre joacă. Cred că ce o face aşa grozavă e tocmai echilibrul ei perfect între muncă şi distracţie.

— Are dreptate, a adăugat Jack, holbându-se emoţionat la nisip. Nouă ne place exact aşa cum e acum. Mai mult nici nu putem munci.

Nu-mi venea să cred. Cel mai dedicat puşti din tabără luă poziţie! Speram ca tatăl lui să nu afle niciodată ce spusese.

Alţi copii au murmurat în semn de aprobare. Poate că revoluţia nu se terminase, totuşi.

— Dar Doctor Mal are şi el dreptate, a spus Katie, uitându-se la mine. Suntem aici să învăţăm pentru că ne place să învăţăm. Şi ar trebui să profităm de această şansă, din moment ce suntem aici doar pentru trei săptămâni.

— Şi asta e adevărat, a spus cineva.

În scurt timp, toată lumea discuta despre avantajele şi dezavantajele atelierului extins.

Doctor Mal nu știa ce să facă. Era obișnuit să fie dictator. Dar nu putea să o contrazică pe Katie pe care toată lumea o respecta și care tocmai spusese cât de grozavă era tabăra.

— Bine, Katie, și ce sugerezi? a întrebat într-un final.

— Păi, să vedeți: câțiva dintre noi ne-am gândit deja la asta și avem o idee.

I-a făcut semn lui Nareem, care și-a dres glasul.

— Ce-ar fi să avem tura de înot azi? a sugerat el. Iar, săptămâna viitoare să avem atelierul extins lunea, miercurea și vinerea, iar tura de înot, marțea și joia?

Doctor Mal ezita și se uita în jur, ca și cum căuta să i se dea sfaturi care nu apăreau.

— O să discut asta cu consiliul.

George a făcut un pas în față, cu un aer temător, dar hotărât.

— Cu tot respectul, domnule, dar noi nu vrem să așteptăm decizia consiliului. Noi, toate și toți din tabără, credem că e un compromis corect. Vrem să fim tratați cu respect și să ne onorați sugestia.

Apoi s-a uitat la Cathy ca să primească aprobarea, iar ea i-a făcut semn că da.

— Altfel, nu vom veni deloc la atelierul extins, a conchis el.

George s-a retras și toată lumea l-a bătut încurajator pe spate. Nu-mi venea să cred. Tovarășii mei de tabără – copii pe care cu două săptămâni în urmă îi crezusem fără speranță, tocilari fără simțul umorului – luau cu toții poziție.

Eram mândru că erau prietenii mei.

Doctor Mal și-a scos telefonul mobil și a dat un apel care a durat cam treisprezece secunde. Și-a pus telefonul la loc, s-a uitat la cer, apoi din nou la Katie.

— OK, a spus el.

Toată lumea a izbucnit în urale atât de zgomotoase, că toate rațele de pe lac și-au luat zborul.

Dar dacă Doctor Mal credea că terminase cu compromisurile, se înșela. Lauren a fost următoarea care i s-a adresat directorului taberei.

— Doctore Mal, a început ea, am vrea ca doamna Domerca să fie din nou coordonatoarea noastră la *Vocea Kartzulyei*.

— Mă bucur că ai adus vorba despre asta, i-a spus Doctor Mal lui Lauren, apoi s-a dus către doamna Domerca. Sunt sigur că putem găsi o soluție. Regret tot incidentul. Aici ar trebui să fii mereu liberă să îți exprimi opinia, fără teama consecințelor sau a represiunii.

— Apreciez asta, Malcolm, a spus doamna D.

Apoi s-a uitat la mine și mi-a făcut cu ochiul.

Uau, mi-am zis. Chiar se pare că se va termina cu bine!

— Și tu trebuie să faci compromisuri, Charlie Joe, a spus Katie.

De ce trebuie să fie mereu o șmecherie la finalurile fericite?

— Ce fel de compromis?

Katie și-a pus un braț pe umărul meu.

— Gândește-te de unde îți vin ideile, Charlie Joe. Cum ți-a venit ideea cu greva tovarășilor de tabără. Cum ai aflat despre eroul cu care vrei să semeni. Și ideea ta cu discursul motivațional de la micul dejun de azi-dimineață. De unde au venit toate astea?

I-am luat brațul de pe umărul meu.

— Deci care e compromisul?

Un zâmbet ștrengăresc i s-a așternut pe față.

— Trebuie să spui cu voce tare în fața întregii tabere că cititul nu e cel mai oribil și mai groaznic lucru din tot universul.

— POFTIIIM?

— Și cărțile pot fi și foarte interesante și valoroase.

Toate privirile erau îndreptate către mine. Am înghițit. Mă gândeam că mi-ar fi fost mai ușor să alerg dezbrăcat prin sala de mese în timpul cinei.

Mi-a dat un ghiont.

— Hai, Charlie Joe, spune-o.

— Da, hai, a spus Jack.

— Spune-o și gata, a adăugat Lauren.

— De fapt, și eu aș vrea să aud asta, a spus doamna Domerca.

În timp ce mă gândeam ce să fac, Doctor Mal a venit la mine.

— Îmi amintesc de prima ta zi aici în tabără, Charlie Joe, spuse el. Ai anunțat cu mândrie că n-ai citit niciodată o carte cap-coadă. Păi, din câte înțeleg, recent ai citit cartea despre Lech Wałęsa, și de aceea suntem noi aici, la docuri, în loc să fim la noul atelier.

Se uita la mine de sus, iar capul lui mare și chel stătea în dreptul soarelui, exact ca în prima zi la cercul de bun-venit.

— Deci sigur asta îți arată valoarea și importanța cărților.

M-am gândit preț de o secundă. Katie nu mă va lăsa în pace până nu-i voi da o mică satisfacție. Iar Doctor Mal, cu toată dragostea lui pentru citit și învățat, nu era un tip chiar așa rău și avusese și o zi grea.

M-am gândit că aș putea să las garda jos pentru ea și el, măcar acum.

— OK, bine, am zis, cu volumul cel mai mic la care poate coborî vocea umană. Cititul nu e cea mai oribilă și groaznică chestie din tot universul.

— Și mai departe... a spus Katie. Puțin mai tare, te rog.

M-am uitat după o gaură în care să mă ascund, n-am găsit niciuna, așa că am tras adânc aer în piept și am închis ochii.

— Și cărțile chiar pot fi uneori foarte interesante și valoroase, am zis.

Toți copiii s-au prefăcut că rămân fără suflare. Apoi au izbucnit în urale. Până și Doctor Mal a exclamat cu bucurie.

— Charlie Joe a citit o carte! a strigat cineva.

Apoi, toată tabără a început să cânte:

Hei, hei, ho, ho! O carte a fost citită de Charlie Joe!

Nu terminasem. Am vrut să adaug că cititul unei cărți nu te transformă în tocilar. Dar am lăsat-o baltă. Katie îmi salvase pielea, deci puteam măcar să o las să creadă că are dreptate, că sunt un iubitor de cărți în adâncul sufletului. Aveam destul timp să o corectez mai târziu – mai precis, tot restul verii. Când nu voi mai citi nimic. Nici măcar un meniu.

M-am dus la ea.

— Mulțumesc, i-am zis.

Ne-am îmbrățișat.

— N-ai pentru ce, am răspuns tot eu și m-am ferit înainte să apuce să mă plesnească.

În timp ce copiii săreau în apă și se bucurau de tura de înot, Doctor Mal și doamna Domerca au venit la mine.

El a vorbit primul.

— Charlie Joe, te vom transforma într-un Kartzulyan chiar dacă îmi va lua o viață întreagă. Ceea ce chiar s-ar putea întâmpla. Mă duc să o sun pe mama ta să-i spun că rămâi cu noi. Apoi a luat-o la deal, dând din cap.

Doamna Domerca s-a uitat la el pe măsură ce se îndepărta și apoi și-a trecut un braț în jurul meu.

— Of, Charlie Joe.

— Of, doamnă Domerca.

Mă așteptam să-mi mulțumească că am ajutat-o să revină la ziar și să mă felicite că am fost așa un erou. Dar, în loc de asta, m-a privit direct în ochi:

— Următorul număr din *Vocea Kartzulyei* iese miercuri, a spus ea. Ai deja vreo idee?

Săptămâna 3

MICA ŞCOALĂ GALBENĂ

Cioc, cioc.

— Charlie Joe.

Cioc, cioc.

— Trebuie să-ți spun ceva.

Cioc, cioc.

— Sunt pregătit să învăț cum să sărut o fată.

Stăteam întins la mine-n pat, cu fața la perete, încercând să-mi dau seama dacă eram sau nu bucuros că mai e o săptămână de tabără. Viața e uneori așa de complicată. Mai ales când te bate cineva la cap.

Cioc, cioc.

— Haide, Charlie Joe, că tu ești singurul de aici care știe să sărute. Trebuie să mă înveți!

M-am aplecat și l-am văzut pe George holbându-se la mine cu ochelarii aburiți de emoție.

— Nu acum, George.

Jack și-a scos nasul dintr-o carte cu teste pentru universitate pe care o citea de plăcere.

— Ajută-l, mă, Charlie Joe. Măcar să nu-i mai auzim smiorcăielile.

Am mormăit și m-am ridicat. Nu voiam să vorbesc despre sărutat. Sărutatul îmi amintea de cele două fete pe care chiar le sărutasem: Hannah Spivero, ființa cea

mai perfectă din lume, care acum era cu Jake Katz, și Zoe Alvarez, cealaltă cea mai perfectă ființă din lume, care nu-mi răspunsese la scrisoare de o săptămână și jumătate.

— Nu prea am chef de sărutat, i-am spus lui George.

George s-a uitat nedumerit.

— Dar nu vreau să mă săruți pe mine.

— Da, știam asta, i-am spus repede. Deci, ce vrei?

George și-a șters ochelarii, cum făcea el ori de câte ori era emoționat.

— Păi, lucrurile merg foarte bine cu Cathy și chiar cred că mă place.

— Dăăă, am mormăit eu. Bravo, Einstein. (Știu că am fost dur, dar cu el îmi permiteam din moment ce chiar *era* Einstein.)

— Charlie Joe, tu nu înțelegi, a spus Goerge. Pe mine nu m-a plăcut niciodată nicio fată. Până acum. Mi-a trebuit ceva timp să mă obișnuiesc cu ideea.

Avea dreptate, chiar nu înțelegeam. Eu fusesem plăcut de Eliza Collins, cea mai drăguță fată din școală, vreo cinci ani la rând. Păcat că nu mi-a plăcut și mie de ea.

— Dar nu știu cum aș putea eu să te ajut, i-am zis lui George. Nu e ca și cum aș fi sărutat o mie de fete.

Nouă sute nouăzeci și opt mai puțin, ca să fiu precis, dar el nu trebuia să știe asta.

— Păi, asta e, a spus George. Vineri e aventura nocturnă. M-am gândit că ar fi momentul perfect să fac o mișcare. Mă-nțelegi, înainte să se termine tabăra.

Aventura nocturnă, doar ca să vă amintesc, nu era o excursie drăguță la un parc de distracții sau la o plajă.

Sigur, asta ar fi fost un lucru obișnuit pentru orice tabără, dar de când suntem noi o tabără obișnuită? Nuuu, noi urma să mergem la Old Bridgetown, un orășel din acela artificial, făcut pentru a reconstitui vremuri de demult. Mai mult, aveam să petrecem cea mai mare parte din timp la Mica Școală Galbenă, care cică era una din cele mai vechi școli din țară. Ura, nu? Dar stai, mai e. Urma să campăm în corturi, ceea ce e mișto, dar în loc să spunem povești de groază și să frigem bezele, trebuia să construim un foc de tabără și să-l ascultăm pe Doctor Mal ținând un discurs despre școală, pentru că A DOUA ZI NE DĂDEAU TEST DIN ASTA.

Știu, nici mie nu-mi venea să cred. Ce mai răsfăț.

Oricum, înapoi la George, care nu avea de gând să renunțe.

— Deci, cum faci prima mișcare? a întrebat el. Care e prima etapă din procesul sărutatului?

Numai la Tabăra Kartzulya putea cineva să întrebe de „prima etapă din procesul sărutatului".

— OK, bine, i-am zis eu. Am un singur sfat pentru tine și cu asta, basta.

Dintr-odată, toți copiii s-au strâns lângă patul meu, să mă asculte. Se pare că nu eram doar cel mai bun jucător de baschet de la tabără, ci și cel mai bun în ale sărutului. Mai precis singurul.

Am făcut o pauză, ca să crească suspansul.

— Deci, ce e? a întrebat George, nerăbdător.

— Da, care e acel sfat? voia și Jack să știe. Are legătură cu limba?

Toţi ne-am holbat la el.

— Ceee? a zis Jack. Eu ştiu că limba e un element important în sărutat.

— Bleah, a spus Jeremy, în numele întregii cabane.

M-am aşezat, pregătit să le împărtăşesc din înţelepciunea mea. Toată lumea s-a aplecat spre mine. Apoi am aşteptat o secundă, cât să-i mai torturez puţin.

— Gumă, am anunţat eu.

Toată lumea s-a lăsat pe spate. George s-a scărpinat pe cap.

— Gumă?

— Da, gumă, am spus. Uite care e chestia ciudată cu sărutatul: te gândeşti la atât de multe lucruri înainte s-o faci, încât, atunci când vine momentul, nu-ţi mai aduci aminte nimic. Mintea ţi se goleşte de tot. Deci dacă v-aş da vreun sfat de genul – pune-i mâna pe după gât sau aşa ceva, v-aţi aminti prea târziu şi aţi face-o greşit, şi ar fi aiurea.

Toată lumea a stat să se gândească.

— Dar guma e uşor de ţinut minte, am continuat eu. De aceea guma e cheia. Pentru că respiraţia urât mirositoare strică tot. Şi oricui îi miroase gura când are emoţii. Gâtul te mănâncă, gura ţi se usucă şi respiraţia ţi se face greţoasă, rapid.

George a dat din cap, ca şi cum tocmai aş fi demonstrat teoria relativităţii.

— Gumă, a repetat el, memorând cuvântul cu extraordinarul lui creier.

— Nu orice gumă, am clarificat eu. Gumă de mestecat. Şi ai grijă să-i dai şi ei o bucată.

George a clipit după ochelarii lui.

— De ce?

— Pentru că o fată care face balonaşe e foarte atrăgătoare, i-am spus eu.

Toată lumea a izbucnit în râs.

— Balonaşele sunt atrăgătoare! a repetat Jack, înecându-se de râs. Ăsta e cel mai nebunesc lucru pe care l-am auzit vreodată!

Dintr-odată, Nareem, singurul care nu-mi sorbea fiecare cuvânt, a hotărât să-şi dea cu părerea.

— E adevărat, a confirmat el. Balonaşele chiar sunt atrăgătoare.

Mi l-am imaginat pe Nareem făcând un balonaş. Apoi mi-am imaginat-o pe Katie făcând un balonaş. Apoi

mi-am imaginat-o pe Katie sărutându-l pe Nareem. Apoi am hotărât că nu mai vreau să mă gândesc la sărutat.

— Putem vorbi despre altceva acum? am întrebat, dar ceilalți băieți erau prea ocupați să râdă de sărutat și de baloane ca să mă mai audă.

În ultima săptămână de tabără, s-au întâmplat trei lucruri interesante:

1. Compromisul cu tura de înot și atelierul extins a mers foarte bine, iar Doctor Mal a început să se poarte foarte frumos cu mine.

2. Am citit o carte bunicică despre mitologia greacă, pe care aveam grijă să o ascund ori de câte ori era Katie prin preajmă.

3. George a început să mestece o grămadă de gumă de mestecat.

Cu o zi înainte de aventura nocturnă, a avut loc o altă tradiție de sfârșit de tabără: meci de baschet între copiii din tabără și personalul didactic.

Dwayne m-a chemat la el înaintea meciului.

— L-am numit pe Jared Bumpers căpitanul copiilor pentru acest meci.

M-am strâmbat.

— Da, OK, știu, a spus Dwayne, dar el e mai mare și ăsta e ultimul lui an de tabără. Așa e corect.

— Bine.

Prima lui acțiune oficială din postura de căpitan a fost să nu mă bage de la început pe teren.

— Vreau să intri mai târziu, să ne dai zvâc, a spus.

M-am uitat la Dwayne care a râs.

— Îndură, pentru echipă, a spus el.

Când a început meciul, George era pe foc continuu. Cred că toată guma aia de mestecat îi dăduse superputeri. În plus, în afară de Dwayne, personalul didactic era la fel de neatletic cum erau și copiii din tabără. În orice caz, când am intrat pe teren în al doilea sfert, deja câștigam cu 14 la 8 și George dăduse zece puncte.

O marcam pe doamna Domerca. Nu jucase baschet niciodată, deci nu prea aveam multe de făcut. Dar ce-i lipsea în abilități compensa în vorbe murdare.

— Hei, Jackson, fii atent la asta și mai ia și tu notițe.

Sau:

— Charlie Joe, ești sigur că ai ce căuta pe același teren cu mine?

Sau:

— Ești gata să fii școlit, bobocule?

A continuat așa până la jumătatea celui de-al treilea sfert, când am ocolit-o și am marcat cu un *lay-up* din spate. Imediat a bătut palma cu mine. Când coechipierii ei i-au amintit că sunt în tabăra adversă, și-a dat o palmă peste frunte și a zis:

— Ups! Nu pot să cred că am făcut asta! Charlie Joe, îmi iau înapoi încurajarea.

Apoi mi-a făcut cu ochiul și a șoptit:

— Nu, nu chiar.

Am mai menționat cumva că doamna Domerca e super tare?

În al patrulea sfert, Jared a devenit și mai enervant. A început să se dea mare pe lângă Lauren, aruncând la coș de peste tot de pe teren. Nu a marcat niciun punct. Între timp, Lauren îl încuraja de fiecare dată când el reușea să dribleze fără să scoată mingea în afara terenului. Relația lor era unul dintre marile mistere ale taberei. De ce Jared, care se credea cel mai grozav băiat de pe-acolo, s-a hotărât s-o placă pe Lauren, una dintre cele mai tăcute fete din tabără? Și de ce Lauren, care era de fapt o persoană drăguță, se hotărâse să-l placă pe Jared, care nu era deloc drăguț? Și, în aceeași ordine de idei, cum putea un deștept ca George să devină dintr-odată

interesat doar de sărutat, de mestecatul de gumă, de făcutul de baloane și de aruncatul la coș ca un superdur?

Cred că, până la urmă, răspunsul e simplu.

Tabăra te schimba în moduri ciudate.

Mai erau două minute, noi conduceam cu 30 la 26 (o bătălie nu prea strânsă). Deodată, o mașină a tras lângă teren, exact ca în timpul meciului cu Suspensorii.

De data aceasta, din ea a ieșit Doctor Mal.

— Pizza! a strigat el.

— Pizza! au strigat toți drept răspuns.

Doctor Mal, Doctor Singer și doamna Domerca au început să le paseze tuturor celor din tabără felii de pizza simplă, cu ardei și cu ananas, și sticle de suc de mere, ca să alunece mai ușor mâncarea.

Când Doctor Mal mi-a întins mie o felie, a spus:

— Nu se numește meci de baschet dacă nu avem și o petrecere cu pizza, nu-i așa, Charlie Joe?

E foarte posibil ca asta să fi fost prima glumă haioasă a lui Doctor Mal pe întreaga vară.

Nici nu ne-am obosit să terminăm meciul. Cum ne-am îndepărtat de teren, doamna Domerca a venit la mine.

— La meciul de vara viitoare te bat de te zvânt.

— Mai vedem noi, am râs eu.

Și atunci mi-am dat seama că lucrurile se schimbaseră foarte mult.

Oare chiar discutam despre posibilitatea ca eu să mă întorc la tabără anul viitor, fără să spun „nici mort" la sfârșitul frazei?

Tabăra te transformă, e clar.

Vineri, înainte de micul dejun, Doctor Mal s-a dus la microfon.

— Anunț! Facem un anunț!

Ne-am uitat la el surprinși. De obicei făcea anunțuri după masă. Era ceva în neregulă? Sau, mai bine zis, era ceva în regulă? Oare anula cumva aventura nocturnă? N-aveam așa noroc.

— Imediat după micul dejun, ne vom întoarce la cabane să împachetăm, apoi mergem la autocare la opt fix. Ne ia aproximativ două ore să ajungem acolo.

Doctor Mal a arătat spre Dwayne:

— Dwayne, care e coordonatorul acestei aventuri, a pus un bilet cu orarul pe fiecare masă.

Am aruncat o privire. Nu arăta prea frumos.

Doctor Mal ne-a dat un minut să citim orarul, apoi a adăugat:

— Mâine-dimineață, desigur, vom merge pe la opt la Mica Școală Galbenă unde se vor ține cele două ore din atelierul final, și apoi ne vom întoarce în tabără.

S-a întors la locul lui înainte să apucăm să punem vreo întrebare. Cum ar fi, de exemplu, de ce vizitam Fabrica de

ORARUL AVENTURII NOCTURNE	
10 AM	Sosire. Instalarea corturilor
11 AM	Gustare
11.45 AM	Înapoierea la autocar
12	Sosire la Old Bridgetown
12.15 PM	Turul satului
1 PM	Prânz
2-4 PM	Atelier la Mica Școală Galbenă
4.15 PM	Vizita la Fabrica de ciocolată de altădată
4.30 PM	Autocar
5 PM	Oră de odihnă în corturi
6 PM	Cină
7 PM	Foc de tabără
9 PM	Stingerea

ciocolată de altădată doar pentru cincisprezece minute? Sau care era faza cu *de altădată*? Și de ce să te obosești să-i spui atelierul final când toată lumea știa că e vorba despre un test lung de vreo două ore, la fel de enervant ca unul de la școală, doar că mult mai lung?

— Tortura nocturnă sună mai potrivit, am mormăit eu. Nu pot să cred.

George s-a uitat la mine și a râs.

— Amintește-ți ce a spus Lech Wałęsa odată despre vremurile potrivnice.

— Ce anume?

— Cred că traducerea exactă, a spus George, e: „cam nasol".

Pe drumul spre Old Bridgetown am cântat arii.

Nu știți ce e o arie? Nici eu nu știam.

Se pare că sunt cântece din opere, care nici măcar nu sunt în engleză. Domerca le ADORA. Așa că ne-a pus să cântăm ceva dintr-o operă care se numește *La Bohème*, ceea ce înseamnă în franceză: „Vai de mine, ce plictisitor poate fi."

— Ce s-a întâmplat cu „Un elefant se legăna"? a întrebat Jack, care stătea lângă mine cu un tricou pe care scria CITEȘTE O CARTE DOAR DE DRAGUL DE A O CITI! (Lucru de altfel imposibil, așa, ca informație.)

— Pe o pânză de păiaaanjen! am cântat eu. Na, astea sunt versuri cu care pot relaționa.

Jack a râs, ca de obicei. El râdea mereu la glumele mele.

— Deci, Charlie Joe, a spus el. Care-i treaba? Vreo șansă să vii și la anul?

— Nu știu, frate. Aș zice mai degrabă că nu. Voi sunteți foarte tari și așa mai departe, dar mie îmi place mai mult să atârn pe plajă și să mănânc înghețată decât să stau în sala de clasă. Pur și simplu, așa sunt eu.

— OK, a spus Jack cu un aer ușor dezamăgit.

— Ție îți place așa mult aici? l-am întrebat.

— Păi, cam da. Chiar îmi place. Îmi place mult să vin aici.

Apoi s-a uitat lung pe fereastră.

— Cumva, așa mai scap de-acasă. Adică, taică-miu e cam exagerat uneori, dar părinții mei sunt în general destul de în regulă, bunica mea care locuiește cu noi e un om bun...

— Și prăjiturile ei sunt bune, l-am întrerupt eu.

— Da, și prăjiturile ei sunt bune, a aprobat Jack cu un zâmbet.

Apoi s-a întristat.

— Toată lumea crede că sunt cam tocilar. Și nici nu pot să-i contrazic. În tabără, însă, toată lumea e cam ca mine și asta e mișto.

S-a întors și s-a uitat la mine:

— Tu n-ai cum să înțelegi.

— Adică ce vrei să spui?

— Ei, hai, a spus el. Când ajungi acasă, o să faci ce vrei tu, o să stai cu prietenii și așa mai departe. Eu, nu. O să încep imediat cu lecțiile de violoncel și cu practică la științe, și karate, și lecții de chineză.

— Faci toate astea? În timpul verii?

— Asta nu-i nimic, să vezi cum e când am școală.

— Uau, i-am spus. E o nebunie.

— Știu, a aprobat Jack. Cam e o nebunie.

— Și cum rămâne cu ce-ai spus la meciul cu Tabăra Suspensor? l-am întrebat. Când ai spus că, în secret, tu

îți dorești să-ți petreci restul vieții stând pe canapea și uitându-te la TV.

— Asta n-o să se întâmple niciodată, a zis Jack râzând.

— Omule, ești doar un copil! i-am spus, practic strigând la el. Nu trebuie să faci *nimic* dacă nu vrei. Spune-le părinților tăi că te-ai săturat să fii așa ocupat. Ia atitudine.

A zâmbit ușor trist.

— Așa cum a făcut Lech Wałęsa? Sau Charlie Joe Jackson?

— Da! i-am zis dându-i una peste spate. Exact! Ai putea s-o faci, serios! Și ai putea să începi cu niște haine noi, i-am zis arătând spre tricoul lui.

S-a uitat și el la tricou.

— Mda, poate.

Am fost întrerupți de doamna Domerca, care a bătut tare din palme chiar în spatele nostru.

— Nu vă aud! Haideți, cântați!

M-am uitat la ea.

— Putem cânta Bingo după asta?

— Aaa, îmi super place ăla, a spus Jack. B-I-N-G-O!

— Vă rugăm, i-am spus doamnei D. Vă rugăăăăăăm!

Și-a ridicat mâinile în aer:

— Bine, a spus ea, dar mai întâi și-ntâi...

Mi-a aruncat o scrisoare în poală.

— Ultima scrisoare din an!

M-am uitat la scrisul de mână și mi-a sărit inima în piept.

În sfârșit.

Jack s-a aplecat:

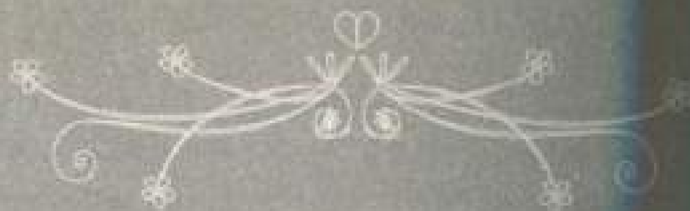
— E de la Zoe?

— Da.

— Cred că e super tare să primești scrisori de la fete.

Am tras adânc aer în piept.

— Îți zic în vreo treizeci de secunde.

Dragă Charlie Joe,

Scuze că nu ți-am scris mai repede. Cred că eram cam emoționată sau așa ceva, dar asta nu prea e o scuză. Cum spuneam, îmi pare rău.

Nu știu dacă te-a anunțat cineva, dar eu mă mut înapoi la tata săptămâna asta. Părinții mei s-au împăcat, dacă îți vine să crezi. O să vedem ce se întâmplă. Oricum, am vrut să-ți spun înainte ca tu să te întorci și ca eu să plec.

O să fiu la doar câteva ore distanță, deci chiar sper să putem rămâne prieteni și să ne vedem, și să petrecem timp împreună, dacă vrei. Să-mi spui.

Sper că te simți bine în tabără, chiar dacă e pentru citit, și scris, și învățat. După cum te știu eu, găsești tu o cale să te simți bine oriunde.

Mi-e dor de tine.

xox

Zoe

Am citit scrisoarea în vreo cinci secunde, apoi am recitit-o de vreo cincizeci și cinci de ori.

Deci era oficial: Zoe Alvarez nu va deveni prima mea prietenă adevărată.

Fata care mă învățase cum să îmi țin partea și să iau o poziție, și cum să spun deschis când lucrurile nu merg bine, fata asta se muta.

Abia așteptam să o văd după ce tabăra se termina și să stau cu ea pe la școală și apoi chiar să fim împreună.

Și acum asta nu avea să se mai întâmple.

***

Stând acolo, în autocar, am început să mă-nfurii. Mai bine mă dădeau afară din tabără. Atunci aș fi mers acasă și chiar dacă aș fi fost pedepsit, m-aș fi strecurat afară să o văd pe Zoe măcar încă o dată înainte să plece. Dar, în loc de asta, eram blocat în autocarul ăla și mă îndreptam spre o școală enervantă din mijlocul pustietății. Până mă întorc eu din tabără, Zoe o să fie deja plecată. Și „câteva ore distanță“ ar putea însemna la fel de bine „pe lună“. Probabil că nu o s-o mai văd niciodată.

Şi apoi, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât începeam să-mi schimb părerea.

Mi-am dat seama că poate a fost un lucru bun că m-am dus în tabără. Dacă eram acasă, probabil că ar fi început să-mi placă de Zoe şi mai mult, iar apoi ar fi fost şi mai rău când s-ar fi mutat. Şi, în loc să-mi petrec timpul cu aceiaşi oameni acasă, mi-am făcut prieteni noi. Evident că nu aveam să devin niciodată, dar NICIODATĂ, vreun mare cititor, cum prezisese Katie, dar chiar am găsit vreo două cărţi care nu erau chiar oribile. Şi am aflat şi că mă puteam duce în locul cel mai ciudat din lume şi tot să găsesc o cale să mă adaptez.

Aşa că da, până am ajuns la locul unde trebuia să ne punem corturile, decisesem că Tabăra Kartzulya era cel mai tare loc din lume, iar mersul în tabără, cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată. Şi o să le demonstrez tuturor asta – inclusiv lui Zoe – fiind foarte atent la atelierul final şi reuşind la test!

Primul lucru de ştiut despre dragoste: Când un tip află că fata de care-i place se mută, creierul său va suferi schimbări foarte ciudate.

Locul de pus corturile era destul de mişto. Ni le-am montat în pădure, iar lângă lac aveam un uriaş loc de făcut focul. Apoi, am mâncat biscuiţi cu unt de arahide, popcorn şi suc – trei dintre mâncărurile mele preferate. Era ca şi cum Doctor Mal ar fi auzit că m-am decis să-mi placă în tabără şi voia să mă ajute să mă conving că am luat o decizie bună.

Apoi ne-am îngrămădit spre autocare şi ne-am dus la Old Bridgetown care era mult mai puţin convingător.

Totul arăta ca din epoca revoluţionară. Erau o grămadă de căsuţe unde pantofarii făceau pantofi, sticlarii făceau sticlă şi fierarii făceau ce fac fierarii. Oamenii se plimbau de colo-colo în costume care păreau foarte incomode şi care mi-au adus rapid aminte de anul trecut când a trebuit să mă îmbrac ca Byron Chilingsworth, faimosul băiat vânător de vulpi. (Asta-i o poveste lungă.)

Oricum, nu prea sunt eu fan al genului ăsta de locuri. Oamenii sunt prea prietenoşi şi nu au televiziune prin cablu. Şi nu prea mă interesează cum erau ei nevoiţi să citească la lumina lumânării. (Pare un efort foarte mare, după părerea mea.) În fine. Ideea e că eram cam îngrozit şi nici măcar nu ajunseserăm la Mica Şcoală Galbenă.

Şi apoi a urmat Fabrica de ciocolată de altădată.

Care era extraordinară.

Mutarea lui Zoe a devenit o amintire îndepărtată, cel puțin pe moment, când am dat buzna în magazin, unde am început instantaneu să salivez. Era plin de ciocolate care mai de care mai ademenitoare. Aveau cu toate aromele: simplă, mentă, unt de arahide, ciocolată albă. Voiam să le încerc pe toate. Dar asta nu e tot. Aveau și alte lucruri pe lângă ciocolată de casă. Mult altele. Șiruri de mere coapte, alune caramelizate, stafide în ciocolată, ciocolată cu migdale și încă multe din toate dulciurile mele preferatele. În plus, butoaie mari cu bomboane simple ca Mary Janes[1], bețișoare din vanilie și anason, și bomboane din zahăr candel.

V-am zis destule?

Mă holbam cu limba atârnându-mi până undeva la șireturi când am simțit o mână pe umeri. M-am întors.

Era doamna Domerca.

— Trebuie să mergem, a spus. Mâncăm de prânz.

Am ignorat-o și m-am întors la vitrina cu fericire. Doamna D m-a lăsat să mă mai holbez încă două secunde după care m-a îndepărtat încet.

— Ne întoarcem mai târziu, promit.

— Da, pentru cincisprezece minute, i-am amintit eu. Asta nu e deloc în ordine. Ar trebui să încercăm să inversăm orarul; să petrecem cincisprezece minute la școală și două ore la Fabrica de ciocolată de altădată. Așa fac americanii normali.

---

[1] O marcă de bomboane foarte cunoscută în Statele Unite, făcute din melasă și unt de arahide. (N. tr.)

Doamna Domerca a oftat.

— Charlie Joe, atitudinea asta e fix ce e în neregulă cu țara asta. Prea mult mâncat și prea puțin citit.

Of, doamnă Domerca. Nu veți înțelege niciodată?

— Copii, eu sunt învățătoarea Prudence Moffitt. Vă rog să luați loc.

Învățătoarea Prudence Moffitt, al cărei nume real era probabil Sheila Johnson sau ceva de genul ăsta, stătea în fața unei săli de clasă cu totul din lemn și foarte veche, iar asta era întreaga Mică Școală Galbenă. Purta o fustă albastră uriașă, care stătea umflată în partea de jos, și avea o bonetă albă legată strâns sub bărbie. Sper că era plătită bine ca să poarte costumația asta, dar mă cam îndoiesc.

Toți ne-am așezat în locurile obișnuite: Nareem lângă Katie, George lângă Cathy și Jared lângă Lauren. Cele trei cupluri fericite ale taberei, împreună pentru încă două zile.

În afară de Nareem și de Katie, desigur, care vor fi împreună și pentru următorul an de școală. Ce bine de ei.

Eu stăteam tăcut într-o bancă minusculă, cu o carte bizară și un stilou și mai bizar în față. Speram să nu

observe că sunt chiar atent. Nu spusesem nimănui despre planul meu de a lua cu brio testul. Voiam să fie o surpriză mare și frumoasă.

— Copiii care stăteau în aceste bănci erau cei norocoși, a spus învățătoarea Prudence Moffitt. Ei veneau din familii suficient de înstărite cât să-și permită școala. În secolul al XVIII-lea, mulți copii lucrau la câmp și în ferme, și nu puteau merge la școală. Când statele abia se formaseră, alfabetizarea copiilor era doar de șaptezeci și cinci la sută.

— O, ce mi-ar fi plăcut să fiu unul dintre cei douăzeci și cinci la sută, a spus George făcându-i pe toți să izbucnească în râs.

— Nu-l mai imita pe Charlie Joe, a spus Jared. Ție îți place să citești. De-aia ești aici.

— Vezi-ți de treaba ta, i-a spus George, înroșindu-se.

— Potoliți-vă, le-a cerut Doctor Mal. Amândoi.

Mi-am dat seama apoi ce ciudat era tot ce se întâmplase. George Feedleman – copilul care era prea speriat să spună până și un cuvânt la atelierul doamnei Domerca în prima zi de tabără – era acum mustrat pentru că făcea glume în loc să citească. Între timp, tocmai eu ajunsesem să stau acolo ca un îngeraș, încercând să iau o notă mare la test.

Lucrurile cu siguranță s-au schimbat.

— După cum spuneam, a continuat doamna Moffitt, copiii care veneau la școală erau cei norocoși. Ceea ce vedeți în fața voastră e un fel de carte în care ei scriau, numită „carte de copiat" pentru că hârtia era foarte scumpă.

Stilourile erau numite „penițe" și erau înmuiate în cerneală. Hai, încercați și voi. Scrieți-vă numele pe prima pagină.

Am înmuiat penița în cerneală și apoi am scris *Charlie Joe Jackson* pe prima pagină. Era mai degrabă ceva de genul

Charlie Joe Jackson.

Era greu să scrii cu chestia aia, dar mi s-a părut interesant.

Apoi Doctor Mal s-a dus în fața clasei.

— În următoarele două ore, a spus el, învățătoarea Moffitt ne va face un minunat tur de lectură a cărților, discursurilor și altor scrieri din perioada revoluționară. Mâine-dimineață, pentru atelierul nostru final, veți răspunde la o serie de patruzeci de întrebări despre cele învățate azi și apoi veți compune niște eseuri în stilul de scriere al vremii. Subiectul eseului va fi „Cel mai important lucru pe care l-am învățat în tabăra de anul acesta". Acest eseu va încheia sesiunile noastre de atelier pentru vara asta. Sunt foarte mândru de voi toți.

A zâmbit.

— Și acum vă las pe mâinile învățătoarei Moffitt. Să aveți un atelier minunat!

În timp ce Doctor Mal ieșea din cameră, mi s-a părut că îmi face un semn din cap.

Pentru orice eventualitate, i-am făcut și eu.

***

Două ore mai târziu, învățasem totul despre cât de greu era să trăiești la 1770. Eram gata pentru test.

Dar, mai întâi, e momentul să profit de unul dintre avantajele vieții moderne.

În timpul vizitei noastre absurd de scurte la Fabrica de ciocolată de altădată, l-am întrebat pe tipul care lucra acolo, Bart, cum a obținut slujba aia.

— Pur și simplu am depus o cerere.

Eram șocat.

— Nu a trebuit să mergi la școala de ciocolată sau să faci vreun program de pregătire sau ceva? Pur și simplu te-au luat?

— Da, a spus Bart. Nu e chiar așa greu să faci ciocolată. Poți învăța în trei ore.

Am luat o bucată imensă din cele expuse pentru degustare și am zâmbit în sinea mea.

De acum încolo, când cineva îmi va pune acea enervantă întrebare – ce vreau să devin când o să fiu mare – o să am în sfârșit un răspuns.

Vremea era perfectă pentru focul de tabără. Era foarte cald și umed în cea mai mare parte a verii, dar în noaptea aceea era răcoare și adia o briză ușoară. Dar extraordinar mi se părea faptul că nu erau țânțari, deși eram lângă un lac. Corturile erau montate, sacii de dormit erau afară și bezelele erau pregătite. Totul era perfect.

Dar, uneori, singura problemă cu „perfecțiunea" e că îți amintește de acel lucru unic care ar face ca totul să fie mai mult ca perfect.

Zoe. Zoe care se muta.

Cred că de-asta m-am simțit puțin ciudat când Katie a venit și s-a așezat lângă mine la foc. Nu o văzusem toată ziua, cum fusesem ocupat cu penițele, și cărțile de copiat, și memorarea tehnicilor de agricultură din secolul al XVII-lea. Dar o văzusem cu Nareem de câteva ori. Se țineau de mână, într-un fel în care părea că făceau asta dintotdeauna.

Aș spune chiar că erau experți în ținutul de mână.

Am încercat să-i prezint lui Katie cel mai prietenos zâmbet al meu:

— Hei!

— Pot vorbi puțin cu tine?

— Sigur, ce e?

A ezitat o secundă și apoi a spus:

— Voiam doar să-ți spun că mi se pare foarte tare cum te-ai descurcat în tabără. Sunt foarte mândră de tine.

— Super, i-am spus.

Apreciam ce-mi spunea, dar nu prea-mi ardea de vorbă în momentul ăla.

— Știu că te-am tachinat, Charlie Joe, a spus Katie. Și poate că uneori te-am enervat. Dar asta era doar pentru că noi ne știm de atâta timp și mi se părea că pot să-ți spun orice. Sper că știi asta.

Am aprobat din cap.

— O fi Nareem prietenul meu, a adăugat ea, dar tu ești tovarășul meu cel mai vechi.

— Mulțumesc că spui asta.

— Și sper că simți că poți să-mi spui orice, oricând, a continuat Katie. E cel mai important lucru din lume să fim sinceri unul cu altul.

— Sunt total de acord, spun eu.

— OK, super, a zis Katie, dar nu părea mulțumită.

M-a privit ca psiholoaga care avea să devină în viitor.

Am oftat.

— Ce-i?

— Păi, simți asta? a întrebat ea. Simți că poți să-mi spui orice? Pentru că dacă nu, nu știu ce mă fac.

— Dar ce mă întrebi, de fapt, Katie?

Gânduri despre Zoe, Katie și Hannah mi s-au încurcat atunci în cap și am început să am din nou acel sentiment ciudat.

— Crezi că e ceva ce nu-ți spun? Sunt mereu sincer cu tine. Ca atunci când m-ai acuzat că sunt un tocilar în sinea mea, și eu am fost complet sincer și ți-am spus că e cel mai tâmpit lucru pe care l-am auzit în viața mea.

— Nu e vorba de asta, a zis Katie pe un ton ușor iritat. Ca să fiu sinceră... vreau să fiu sigură că nu ești supărat pe Nareem și pe mine că suntem împreună. Mai ales acum că mai avem puțin și ne întoarcem acasă și urmează restul vacanței, și apoi școala, și tot așa.

Aaaa, deci acolo bătea.

— Sunt super OK cu asta! am insistat. De ce să nu fiu? Sunt super OK!

Katie a dat din umeri.

— Păi, nu știu, te-ai purtat cam ciudat toată vara. Voiam doar să fiu sigură că nu ești gelos sau mai știu eu ce.

Uau. Uite așa. A spus-o.

Cuvântul care începe cu *G*.

M-am gândit un minut, încercând să-mi dau seama ce să zic. O parte din mine voia să-i spună că poate avea dreptate, că poate într-un fel ciudat eram gelos, fără să mai pun la socoteală enervarea că ei și lui Nareem le luase o veșnicie să decidă că sunt prieteni, care se combina cu faptul că ea credea că eu voiam în secret să fiu tocilar, ceea ce mă făcea să mă port ca un nesimțit uneori, și chiar îmi părea rău de asta.

O altă parte din mine voia să-i spună că, apropo, tocmai am aflat că Zoe urma să se mute și, chiar dacă încercam să-i înțeleg pe Nareem și ea, poate că nu era cel

mai bun moment ca ei să se poarte ca doi porumbei chiar în fața mea.

În loc de asta, am spus doar:

— După cum i-am spus deja lui Nareem, cred că e super tare că voi doi vă placeți. Serios, chiar mă bucur pentru voi! Oricum – am mai adăugat fără vreun motiv anume – nu te-am plăcut niciodată în felul acela, știi asta.

Mi s-a părut că văd o umbră de dezamăgire pe fața ei, dar poate că doar mi s-a părut.

— Super! mi-a spus și m-a îmbrățișat.

Am îmbrățișat-o și eu, aproximativ.

— Super! a repetat ea. Mă bucur foarte mult!

Nu eram sigur dacă se bucura din cauza mea sau a lui Nareem.

Am decis că e mai bine să nu întreb.

Deci, drama dintre mine și Katie s-a terminat, cel puțin deocamdată.

Dar veselia de la focul de tabără abia începea.

După distractiva discuție cu Katie, m-am uitat primprejur după o bezea pe care s-o coc, când am dat cu ochii de Lauren Rubin.

— Te căutam, a spus ea.

Plângea.

— Lauren, ce s-a întâmplat? am întrebat-o, în timp ce ea se îndrepta spre lac. Ce e?

— Am fost o proastă.

— Asta nu se poate.

Era clar că în Tabăra Kartzulya nu se aflau proști. Tocilari, da. Proști, nu.

— Crede-mă, chiar am fost. Toată chestia asta s-a dovedit a fi o mare glumă.

— Care toată chestie?

Lauren a încercat să-și șteargă lacrimile, dar imediat au curs altele.

— Toată chestia cu Jared.

— Ce chestie cu Jared?

— E un dobitoc.

Lauren s-a așezat pe o bancă și a început să arunce cu pietre în lac. Am privit-o, dar nu am spus nimic. Am așteptat ca ea să fie gata să-mi explice. În sfârșit, s-a întors către mine.

— Jared doar s-a prefăcut că mă place toată vara doar ca să-i fac eu toată treaba.

M-am uitat lung la ea.

— Vai de mine. Pe bune?

Lauren a dat din cap:

— Pe bune. În tot acest timp eu l-am ajutat cu treaba lui. L-am ajutat să-și scrie eseurile. Cred că ăsta era singurul motiv pentru care stătea cu mine.

Nici măcar eu nu credeam că Jared poate fi așa josnic.

— Asta-i o nebunie, i-am zis eu.

— O fi nebunie, dar e adevărat, mi-a spus Lauren. Se pare că de fapt nu-i place deloc să citească și să scrie.

A trebuit să mă așez ca să accept asta.

NU SE POATE. Se pare că Jared e la fel ca mine.

Probabil cea mai tulburătoare veste pe care am primit-o vreodată.

— Păi, și atunci ce caută la Kartzulya? întreb eu.

— Bună întrebare, a spus Lauren, oftând. Cred că fratele lui mai mare a fost aici și e un fel de geniu sau așa ceva și atunci Jared simte foartă multă presiune să fie ca fratele lui.

Uau. Mai întâi Jack se simte încolțit de tatăl lui și acum Jared încearcă să fie ca fratele lui. Să fii tocilar clar e preaaaaa stresant. Dar știți ce? Jack s-a descurcat mult mai bine cu acest stres decât Jared. Părerea mea.

Lauren continua să vorbească.

— Și eram așa bucuroasă că mă plăcea că nici nu-mi păsa. Și mai devreme, în seara asta, vorbeam de atelierul final de mâine și îmi spune că trebuie să stăm unul lângă altul. „Păi, cum? spun eu, mereu stăm alături." Și atunci el zice nu, mai mult decât atât. Trebuie să stau în partea lui stângă și să am grijă să nu acopăr lucrarea cu mâna. Am întrebat de ce și zice: „Ca să pot să-ți copiez răspunsurile, dăă!" Apoi a râs ca și cum era cel mai evident lucru din lume.

Și Lauren a aruncat o pietricică într-un copac. Piatra a lovit trunchiul cu un pocnet puternic.

— Trebuia să-mi dau seama, a spus ea.

— Nu-mi vine să cred. Ce trișor. Mereu am știut că e ceva cu băiatul ăsta.

Am început și eu să arunc pietricele în lac.

— Și ce-o să faci?

— *Ce pot* să fac? s-a întrebat Lauren. Cred că o să-l las să-mi copieze răspunsurile. Dacă nu, probabil că o să mă urască pentru totdeauna.

— Să nu cumva să faci asta, i-am zis eu imediat. Dacă îl lași să-ți copieze răspunsurile, atunci și tu vei trișa. Ai putea fi dată afară din tabără pentru totdeauna.

(Probabil vă întrebați de ce unul ca mine, care pune pe alții să-i citească cărțile, era dintr-odată așa preocupat de copiat; ei, Lauren era un om mai bun ca mine, deci, de ce să se coboare ea la nivelul meu?)

— Dar mi-e teamă să-l spun, a zis Lauren tot plângând. O să mă omoare!

— Da, și asta e adevărat, am zis. Pot să te întreb ceva, totuși? De ce îmi spui mie astea? Și nu lui Katie, de exemplu.

— Nu știu, a spus Lauren. M-am gândit că poate... tu ai vreo idee ce să fac.

— Aa.

OK. Lauren avea o problemă și dintre toți creieroșii din tabără m-a ales pe mine. Asta era destul de mișto.

— Păi, trebuie să facem un plan, i-am spus eu.

— Cum ar fi? m-a întrebat, privindu-mă cu speranță.

— Stai să mă gândesc un minut.

M-am gândit un minut... și încă un minut... apoi încă un minut...

Și atunci mi-a venit ideea.

Un plan bun. De fapt, planul perfect. Un plan care avea un singur punct slab: voi fi dat afară din Tabăra

Kartzulya pentru totdeauna și urât de oricine va merge acolo. Și chiar când începea să-mi placă în tabără!

Știu: era un punct slab cam mare.

Dar când am văzut-o pe Lauren plângând, mi-am dat seama că trebuia să o fac.

— Am o idee.

— Care?

— Dacă nu ești la test, Jared nu-ți poate copia răspunsurile.

— De ce aș vrea să nu fiu la test?

Am luat o pietricică perfect plată și am aruncat-o pe suprafața lacului. A sărit de șase ori.

— Pentru că și eu o să lipsesc de la test, spun.

A doua zi dimineața. Lauren stătea lângă mine în autocar spre Old Bridgetown.

— Ești sigur de chestia asta? a întrebat ea.

— Foarte, i-am zis. Numai ține minte să aștepți să-ți fac semn. Unde e Jared?

— L-am evitat, a spus ea.

— Bun.

— De asemenea, mă gândeam... a adăugat Lauren.

— Ă-ău. Asta e prima ta greșeală.

A încercat să zâmbească.

— Dacă suntem prinși? Nu vreau s-o încurc din cauza lui Jared, nu merită.

Am râs.

— Păi, nu tu vei avea probleme, ci eu.

— Atunci nu vreau ca TU să ai probleme!

— E OK, i-am zis eu, sunt obișnuit.

A oftat.

— N-am făcut niciodată ceva de genul ăsta. Nu prea e cinstit.

— Nu trebuie să afle nimeni despre asta, i-am răspuns eu. Niciodată.

Lauren tot nu era prea sigură.

— Singura ta alternativă, am continuat, e să te duci chiar acum la Doctor Mal și să-l spui pe Jared.

— Nu pot face asta, a zis ea încet.

Nu știu dacă din cauză că o mică parte din ea încă voia să-l protejeze sau pentru că îi era rușine că-i căzuse în plasă de la bun început.

Poate ambele.

***

Autocarul a oprit în parcarea de la Old Bridgetown – singurul loc care nu arăta ca la 1700 – și am coborât cu toții. Când am început să ne îndreptăm spre Mica Școală Galbenă, m-am aplecat și m-am apucat de burtă.

— Cred că nu prea mi-a picat bine cârnatul ăla, i-am spus lui Dwayne. Trebuie să mă duc la baie.

Dwayne m-a privit de parcă nu prea-i venea a crede – vă puteți închipui așa ceva? – dar apoi a dat din cap.

— Bine, grăbește-te, a spus.

M-am dus la baie și am închis ușa. După câteva minute m-am furișat afară din școală și am stat ascuns după un copac timp de vreo cinci minute.

Apoi m-am apropiat tiptil de o fereastră deschisă.

Două minute mai târziu am auzit vocea lui Doctor Mal.

— Parcă ai spus că s-a dus la baie!

— Asta mi-a zis, a răspuns Dwayne. Dar m-am dus acolo și nu era.

S-a auzit cum a izbit biroul cu palma.

— Copilul ăsta mă scoate din minți! a spus Doctor Mal. Mă scoate din minți!

— Ce propuneți? s-a auzit apoi vocea învățătoarei.

— Deja suntem în întârziere, a spus Doctor Mal. Haideți să începem. Trebuie să pornim spre tabără la zece.

Era momentul. Am dat cu o pietricică în fereastră.

Ăsta era semnul pentru Lauren.

Cinci secunde mai târziu, i-am auzit vocea.

— Cred că știu eu ce s-a întâmplat. Noaptea trecută mi-a spus că probabil va face un dezastru la atelierul final, și părinții lui vor fi atât de supărați, că îl vor pune să meargă la școala de vară când se va întoarce. Era cam speriat și nu știa ce să facă.

Am auzit foială – poate oamenii se mișcau s-o audă pe Lauren mai bine – apoi vocea ei din nou:

— A spus același lucru în autocar azi-dimineață. A spus că mai bine se duce altundeva decât să vină la test. Nu m-am gândit că vorbește serios, altfel v-aș fi spus.

Doctor Mal: — Unde altundeva?

Învățătoarea Moffitt, luând-o înainte: — Elevi, vă rog, începeți.

Lauren: — A menționat un loc, cred.

Dwayne: — A menționat?!?

Doctor Mal: — A menționat?!?

Amândoi: — CE LOC?!?!?

Lauren, sigură pe ea (era o actriță bună): — Nu știu! Adică nu sunt sigură!

Doctor Mal: — E în regulă, nu e vina ta. Haideți să ne liniștim, oameni buni. Lauren, crezi că-ți poți aduce aminte?

Lauren: — A spus de un loc, dar eu eram așa concentrată și era așa gălăgie în autocar, iar el vorbea în șoaptă și n-am prea auzit. Îmi pare rău.

— E în regulă, a spus Doctor Mal din nou.

— Cred că dacă l-aș vedea, mi-aș aminti, totuși, a adăugat Lauren. Dacă m-ar putea duce cineva prin Old Bridgetown. Cred că dacă văd numele locului, îmi voi aminti.

Apoi am auzit șoapte și apoi vocea lui Doctor Mal:

— Bine. Dwayne va merge pe teren cu Lauren. Eu voi sta aici cu restul copiilor în caz că lui Charlie Joe îi vine mintea la cap și se întoarce.

Planul mergea de minune când am primit și un bonus special. L-am auzit pe Jared:

— Serios? De ce ea nu mai dă testul? Nu e corect.

— Nu e treaba ta, Jared, a spus Doctor Mal făcându-l pe Jared să mormăie și să mârâie pentru încă un minut.

Era grozav.

Din păcate însă, nu puteam să stau prin preajmă să-i aud miorlăielile pentru că trebuia să ajung la Fabrica de ciocolată de altădată, și încă repede. M-am gândit că aveam vreo cinci minute să ajung acolo – timp suficient pentru Lauren și Dwayne să se plimbe prin Old Bridgetown și pentru ca ea să-și „dea seama" că de fapt căuta Fabrica de ciocolată.

Asta era partea a doua a planului.

Am zbughit-o cât am putut de repede către Fabrica de ciocolată de altădată, care era tocmai în celălalt capăt al Old Bridgetown, așa că rămăsesem fără suflare când am ajuns acolo. Cum era foarte devreme, prin preajmă era doar Bart, patiserul care se ocupa de ciocolată. Gătea ceva care mirosea atât bine, că mi-au lăsat gura *și* ochii apă.

— Ce pregătești acolo?

Bart m-a privit de după oala uriașă.

— Salutare, a spus și apoi s-a uitat în spatele meu. Unde e restul trupei?

— Azi suntem pe cont propriu.

M-a privit bănuitor.

— Daaa? De obicei așa ceva nu e permis.

— Păi, noi suntem dintr-o tabără pentru copii supradotați, presupun că înseamnă că suntem mai responsabili.

Bart s-a gândit un minut, apoi a dat din umeri și și-a văzut de treabă.

— Ce pregătești? am repetat eu.

— Ciocolată cu cocos, a spus Bart, amestecând ceva care părea noroi maroniu. Specialitatea casei.

— Pot să gust?

— Nu e gata încă.

— Te rog?

Bart s-a uitat în jur apoi a luat o mică lingură de lemn și a înmuiat-o în ciocolata topită. Mi-a dat-o:

— Trebuie să sufli mai întâi.

Am suflat jumătate de secundă, apoi am luat o gură (mai degrabă o sorbitură). M-a ars puțin, dar nu-mi păsa. Era foarte probabil cel mai bun lucru pe care l-am gustat vreodată. Era chiar mai bun ca prima oară când am descoperit combinația de caramel și măr.

— Uau, am spus. Apoi, pentru a da măsura corectă a gustului, am adăugat: Uau, uau, uau, uau, uau.

— Da, te cam dărâmă, a spus Bart, încă amestecând.

Îl imploram pe Bart să mă lase să mai sorb o dată când ușa s-a trântit de perete. Dwayne și Lauren erau acolo.

— Știam eu, Fabrica de ciocolată! a exclamat ea, dând din cap veselă.

Dwayne a dat buzna și m-a luat de guler, practic ridicându-mă de la pământ.

— Așa știi tu să glumești?! a strigat el către mine.

Fără să-mi dea drumul, și-a scos telefonul mobil și a apăsat un buton.

— Da, l-am găsit. Fabrica de ciocolată. A închis telefonul, s-a uitat lung la mine și apoi l-a văzut pe Bart.

— Și tu ce faci, lași un copil să se fâțâie pe-aici de unul singur?

Bart era prea speriat să vorbească, așa că am zis eu ceva.

— Bart chiar urma să sune paza, dar voia să se asigure că nu va stârni un incendiu cu gătitul. Și el a țipat la mine.

Dwayne s-a uitat la Bart, dar a hotărât că nu-i ajungea energia să fie furios decât pe o persoană. Și aia eram eu.

— Toată vara ți-am înghițit prostiile, pentru că păreai un puști de treabă. Și chiar ai făcut o treabă curajoasă cu protestul legat de atelierul extins – asta a fost grozav. Dar ce-ai făcut acum e total ne-grozav. Foarte ne-grozav!

S-a uitat la Lauren, care încă era în pragul ușii.

— Ai noroc că ne-a spus ea unde te găsim, altfel poate nu te mai găseam și trebuia să mergi pe jos până acasă.

— M-ați fi găsit, locul ăsta nu-i așa mare, i-am spus eu.

— *Nu despre asta e vorba!* a urlat Dwayne. Trebuie să respecți regulile! Nici nu vreau să mă gândesc cât de rău ai încurcat-o!

Apoi, ca un ecou la remarca lui Dwaye, a intrat Doctor Mal urmat de doamna Domerca.

Doctor Mal s-a învârtit prin încăpere timp de un minut, fără să scoată un cuvânt. Până la urmă, am decis să încep eu conversația.

— Am chiulit de la test pentru că locul meu nu e aici, i-am zis lui Doctor Mal. Vă mai amintiți că în prima zi, la

cercul de bun-venit, ați spus că semăn cu ceilalți mai mult decât cred? Păi, asta era o nebunie atunci și e o nebunie și acum. E cel mai evident lucru din lume. Copiii vin aici pentru că le place să citească. Mie-mi place să nu citesc. Așa că de ce să nu recunoaștem că venirea mea în tabără a fost o mare greșeală? În trei ore, părinții mei vor veni după mine și nu o să mă mai vedeți niciodată.

Doamna Domerca m-a privit cu lacrimi în ochi.

— Nici nu am cuvinte să-ți spun cât de dezamăgită sunt de tine, a spus ea.

Așa de tare îmi venea să-i spun totul. De Katie, de Zoe, de Lauren și Jared și de planul nostru.

Dar nu am făcut-o.

— Evident că nu vei mai veni niciodată în tabăra asta, a spus Doctor Mal.

Apoi s-a uitat la Lauren:

— Îți mulțumim pentru ajutorul tău. Poți să te alături celorlalți la atelierul final, dacă vrei.

— Cred că nu mă duc, a spus Lauren în șoaptă. Sunt prea supărată.

M-am uitat la ea. Uau, se pricepea. Cine ar fi crezut?

Doctor Mal a dat din cap.

— Bine. Dwayne, te rog, du-i la autocar să-i aștepte pe ceilalți. Să nu-l scapi pe Charlie Joe din ochi.

— Sigur, Doctor Malstrom, a spus Dwayne.

În timp ce ne îndreptam către autocar, Lauren mi-a aruncat o privire pe furiș.

Mulțumesc, a spuns ea, fără să scoată un sunet.

Dwayne, Lauren și cu mine am așteptat în autocar, singuri, timp de vreo oră și jumătate. Nimeni nu a spus un cuvânt.

Până la urmă, restul copiilor au ieșit din școală și au urcat în autocar. Toți m-au ignorat. Katie nici măcar nu mă putea privi.

Era ca și cum ne-am fi întors la prima zi de tabără: eram un outsider.

Singurul care mi-a vorbit a fost George.

— Ce s-a întâmplat? a șoptit el. Unde ai fost? E adevărat că pur și simplu ai decis să nu vii la atelier și să te duci la Fabrica de ciocolată? Pe bune? Cine face așa ceva?

Nu i-am răspuns la nicio întrebare.

— Am crezut în tine, a spus George. Am crezut că ești unul de-ai noștri.

Când Jared s-a urcat în autocar, s-a uitat puțin la Lauren. Apoi s-a dus în spate și s-a așezat undeva singur, uitându-se pe fereastră.

Nimeni nu a cântat nicio arie – sau vreun alt fel de cântec – tot drumul până la tabără.

Dragă mami și tati,

Până să citiți voi asta, voi fi probabil deja acasă, și probabil pedepsit. Sunt sigur că nu o să mă credeți, dar am intrat în belele pentru că am ajutat o prietenă. Nu pot spune mai mult de atât.

Acum stau la mine în cabană și totul e împachetat. În cincisprezece minute vom merge la stâlpul cu steag să așteptăm părinții și tabăra va fi, în sfârșit, gata. Dar știți ce? Chiar m-am simțit bine și mi-am făcut câțiva prieteni buni. Și, dacă vă vine să credeți, mă gândeam că mi-ar plăcea să vin și anul viitor. Din păcate, asta nu se mai poate acum.

Dar e OK, pentru că e mult mai important să ajuți un prieten sau o prietenă.

Fiul vostru iubitor,
Charlie Joe

Patru ore mai târziu, toată lumea era așezată într-un cerc uriaș în jurul steagului, exact ca în prima zi de tabără. Doar că acum era numit „cercul de rămas-bun". Toți cei din tabără erau acolo. În afară de unul.

Eu eram în biroul lui Doctor Mal, uitându-mă pe fereastră și așteptându-mi părinții.

Am privit cum copiii s-au ținut de mâini și au cântat *Învățăm să iubim și iubim să învățăm* pentru ultima oară. Am privit cum Doctor Mal s-a dus și a dat mâna cu fiecare. Am privit cum toți părinții au venit pe rând, au coborât din mașini și și-au îmbrățișat copiii. Părinții lui Nareem. Părinții lui Katie. Părinții lui George. Părinții

lui Cathy. Părinții lui Jack (și bunica, cu tot cu prăjituri cu ciocolată împachetate în nelipsitele cinci straturi de folie).

Apoi i-am văzut și pe părinții mei venind pe drumul prăfuit. Mama conducea, tata era pe locul pasagerului, iar sora mea Megan stătea în spate. Moose și Coco, câinii noștri, se luptau să-și scoată capul pe același geam. Se vedea pe figura lor că erau bucuroși să mă vadă.

Tata s-a dat jos primul din mașină. L-am văzut cum se uită după mine, apoi cum se scarpină în cap, pentru că nu mă găsea. N-am vrut să mă mai uit, așa că m-am așezat pe canapea, holbându-mă din nou la cele șase mii de diplome. După un minut a intrat Doctor Mal.

— Părinții tăi sunt aici. Haide.

Am ieșit. Când m-au văzut, ai mei au dat fuga și m-au îmbrățișat.

— Ce dor ne-a fost de tine! au zis cu toții, fiecare în felul lui.

Câinii lătrau ca nebunii, așa că m-am dus și i-am pupat și i-am îmbrățișat timp de vreo trei minute.

— De ce așteptai înăuntru? a întrebat Megan.

Până să apuc să spun ceva, Doctor Mal a venit la părinții mei și s-a prezentat. Apoi a spus:

— Sunt chiar pe punctul de a face ultimele anunțuri pentru anul acesta, dar imediat după aceea aș vrea să vă vorbesc puțin.

Părinții mei s-au uitat unul la altul.

— E vreo problemă? l-a întrebat tata pe Doctor Mal.

Părea că, în ce mă privește, mereu se așteptau la ce-i mai rău. Și aveau și motive, cred.

Doctor Mal și-a afișat cel mai prietenos zâmbet.

— Să vorbim după, bine?

Apoi a suflat dintr-un fluier.

— Anunț, vă rog! Vom face un anunț! a strigat și toată lumea s-a strâns la steag, de data asta cu tot cu părinți. Am avut o vară memorabilă aici la Tabăra Kartzulya, a spus Doctor Mal. O foarte interesantă și, pe alocuri, neobișnuită vară, cu siguranță, dar în general a fost extraordinar de plină de satisfacții. Vă mulțumim că ne-ați lăsat în grijă minunații voștri copii.

Oamenii aplaudau și se îmbrățișau, dar energia era scăzută. Toată lumea părea epuizată după drama de azi-dimineață.

Doctor Mal a continuat.

— Și acum, aș vrea să anunț câștigătorul primei noastre Diplome de merit Kartzulya.

S-a lăsat liniștea.

— După cum am menționat în prima zi a taberei, această înaltă onoare revine persoanei din tabără care a arătat cel mai bine valorile de bază ale taberei – integritate, spirit de echipă și erudiție. Premiul constă dintr-o bursă pentru tabăra de anul viitor.

Doctor Mal a făcut o pauză.

— Cel care va câștiga Diploma de merit Kartzulya este unul dintre cei mai buni copii din tabără, mai plini de compasiune și de bunătate și – după cum a arătat

azi-dimineață – unul dintre cei mai responsabili. Vă rog să o aplaudăm împreună pe Lauren Rubin.

Lumea a izbucnit în aplauze și urale. Toată lumea o iubea pe Lauren. Ea părea șocată. Mama lui Lauren plângea și l-a îmbrățișat pe tatăl ei. Păreau extrem de mândri.

Lauren s-a dus la Doctor Mal și i-a strâns mâna. Apoi, Doctor Singer i-a dat o diplomă înrămată. S-a uitat la toți, a zâmbit și s-a întors spre părinții săi.

Dar deodată s-a oprit și a venit înapoi la Doctor Mal.

— Sunt destul de sigură că nu merit acest premiu, i-a spus. Vă mulțumesc pentru această onoare incredibilă, dar nu pot accepta.

I-a dat diploma înapoi și a fugit la părinții ei unde a izbucnit în plâns.

Toată lumea a înghețat. După o secundă, Doctor Mal s-a dus la Lauren și i-a pus mâna pe umăr.

— Poți să ne spui despre ce e vorba? a întrebat cu blândețe.

Lauren a dat din cap în semn că nu. Toată tabăra era cufundată în liniște, nu se auzea decât adierea vântului prin frunzișul copacilor. Nimeni nu știa ce să facă mai departe.

În afară de Jared Bumpers.

— E vina lui, a spus arătând spre mine.

Toată lumea s-a holbat la Jared și apoi s-a întors spre mine.

— Ai stricat totul, a continuat Jared, cu o privire de nebun. Din ziua în care ai venit și până la tâmpenia de azi-dimineață, e clar că niciodată nu ți-a fost locul aici. Toată vara s-a dat peste cap din cauza ta.

— Nu-i adevărat, am încercat să spun, dar nu mi-au ieșit cuvintele pe gură.

— Nu-ți pasă de nimeni în afară de tine, a spus. Am priceput asta când Dwayne trebuia să mă numească pe mine căpitan de echipă la baschet, dar cumva l-ai convins să se răzgândească și să te aleagă pe tine.

— Asta-i total aiurea! am zis, găsindu-mi vocea. Nici măcar nu am vrut să fiu căpitan!

— Apoi ai făcut toată faza aia cu atelierul extins doar ca să fii tu în centrul atenției, a continuat. Ai noroc că s-a gândit Katie la un compromis cu Doctor Mal. Puteai să strici totul pentru noi, restul.

— Dar... am început eu, fără să știu însă cum să termin propoziția.

Toată lumea aştepta ca Doctor Mal să zică ceva, dar cred că era prea surprins ca să reacţioneze.

Jared a început să se plimbe de colo-colo ca un avocat din filme, care vorbeşte în faţa unui juriu.

— Ai venit în această tabără gândindu-te că eşti prea grozav pentru noi toţi, a spus. Noi suntem doar nişte tocilari în tabăra de tocilari, nu? Ce face un puşti popular ca tine aici, cu şoarecii de bibliotecă, cărora le place să citească şi să scrie şi chiar vor să facă ceva în viaţă?

M-am uitat la cei care-mi fuseseră prieteni: Jack, George, Cathy. Dar niciunul nu mă privea. Pentru că chiulisem de la atelierul final, lucru care, după ei, era un păcat capital.

Jared a zâmbit rece.

— Ai crezut că ne poţi schimba, ca să semănăm mai mult cu tine. Păi, ştii ce? Cunoaştem genul tău. Genul tău nu e bine-venit aici. Ai dovedit o dată pentru totdeauna în dimineaţa asta când ai chiulit de la test. Deci ar trebui să pleci acum înainte...

— Destul! a strigat Lauren. Opreşte-te!

Jared s-a oprit.

Toată lumea se uita la Lauren.

Ea a făcut un pas înainte.

— Jared vorbeşte total aiurea, a început Lauren repede. Charlie Joe are mai multă integritate în degetul lui mic decât are Jared în tot corpul.

Jared a pălit. De parcă dintr-odată şi-ar fi dat seama exact ce vrea să spună Lauren.

Vocea ei devenea tot mai puternică.

— În dimineaţa asta, Charlie Joe a făcut ceva ce ştia că o să-l bage în mare belea, dar a făcut-o oricum.

Toată lumea se uita la mine. Eu mă uitam drept înainte.

— Dar lucrul uimitor nu e faptul că a făcut-o, a continuat ea. Cu toţii ştim că nu e chiar ceva şocant venind de la el.

A tras adânc aer în piept.

— Şocant e faptul că a făcut-o pentru mine.

Din mulţime s-au auzit exclamaţii de uimire. M-am uitat la Katie, care avea un aer de adâncă uşurare pe faţă.

— Charlie Joe a chiulit de la atelierul final, a continuat ea, pentru ca eu să nu trebuiască să trişez.

— Cum să trişezi? a întrebat Doctor Mal.

Lauren s-a uitat în pământ.

— Cineva voia să copieze de la mine, şi eu nu am vrut să-l las, a spus ea atât de încet, că abia se auzea. Dar probabil că aş fi făcut-o dacă Charlie Joe nu m-ar fi convins să nu o fac. Planul lui a fost doar o modalitate de a mă ajuta pe mine.

Toată lumea a tăcut preţ de o secundă. Nimeni nu-şi dădea seama ce e de făcut.

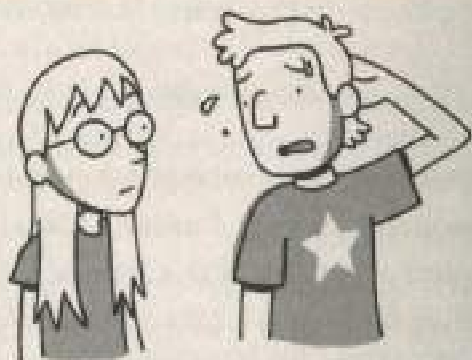
— E adevărat? a întrebat-o Doctor Mal pe Lauren. Acestea sunt acuzaţii foarte, foarte serioase.

Lauren l-a privit pe Doctor Mal direct în ochi.

— E adevărat, a răspuns ea.

Doctor Mal s-a uitat în jur, până ce privirea i-a căzut pe Jared, care începuse să transpire sub cămaşă. Doctor

Mal s-a dus la el și l-a privit de sus, cum mi-a făcut și mie la cercul de bun-venit, în prima zi la tabără.

— Domnule Bumpers, a spus încet, ai ceva să ne spui?

Jared s-a uitat în sus la Doctor Mal timp de vreo zece secunde. Părea că o să izbucnească în plâns.

— Urăsc locul ăsta! a strigat într-un final.

Apoi a ieșit din cerc și s-a dus în sala de mese.

Nimeni n-a mișcat timp de vreun minut. Apoi, toată lumea a început să vină să mă bată pe spate cu bucurie. Katie practic mi-a sărit în brațe.

— Știam eu, tot repeta. Pur și simplu, știam.

Următoarea voce pe care am auzit-o a fost a lui tata.

— Toate taberele de tocilari sunt așa ciudate? a întrebat el.

După vreo două minute de bâzâială, Doctor Mal și-a dres glasul și i-a rugat pe toți să facă liniște.

— Bun, deci acum știți la ce mă refer când zic că a fost o vară cum n-a fost alta, a spus Doctor Mal, în timp ce lumea râdea. Dar, chiar și în aceste ultime cinci minute, am văzut încă o dată ce copii incredibili avem în această tabără. O persoană este extraordinar de îngrijorată pentru că i se cere să trișeze pentru un prieten și o altă persoană își sacrifică buna reputație construită în tabără ca să o ajute. Dacă nici asta nu spune multe despre ce fel de copii avem aici, atunci nu știu ce altceva ar putea-o spune.

Toată lumea a aplaudat. La început încet, apoi din ce în ce mai tare până când se auzea de parcă s-ar fi apropiat un val uriaș. Oamenii continuau să aplaude în timp ce Lauren și cu mine stăteam acolo jenați. În sfârșit, Doctor Mal a cerut să se facă liniște.

— De aceea, după ce am discutat scurt cu Doctor Singer, Dwayne și doamna Domerca, am decis să oferim nu una, ci două diplome de merit Kartzulya. Haideți să-i felicităm împreună pe Lauren Rubin... și pe Charlie Joe Jackson.

Nu eram sigur că l-am auzit bine. Cumva tocmai câștigasem o bursă să vin din nou la Tabăra Kartzulya vara viitoare?

Hopa.

Dintr-odată mă simțeam foarte confuz. Era super tare sau oribil? N-aveam idee.

Doctor Mal m-a întrebat dacă vreau să spun ceva.

Da, voiam.

— O parte din ce a spus Jared e, de fapt, adevărat, am spus. Urăsc să recunosc asta, dar când am venit aici, chiar credeam că sunt prea grozav pentru tabăra asta. Credeam că trebuie să vă fac să-mi semănați mai mult. Dar era total aiurea. Voi sunteți foarte grozavi, în felul vostru ciudat, tocilar, diferit.

M-am uitat direct la George și Jack.

— Și mulțumesc că m-ați făcut să mă simt de-al locului, deși știți că nu sunt.

Și i-am făcut cu ochiul lui Katie care mi-a făcut și ea cu ochiul.

I-am înapoiat microfonul lui Doctor Mal. Părinții mei m-au îmbrățișat. Megan m-a îmbrățișat. Câinii mei m-au îmbrățișat. Și toți prietenii mei din tabără au venit la mine și m-au îmbrățișat.

— Bravo, a spus Nareem.

— Știam eu că nu ai chiuli, a spus George. Știam eu.

— Chestia asta o să te ajute mult să intri la facultate, a spus Jack, dar până să apuc să îmi dau ochii peste cap, a adăugat: Glumesc.

Doamna Domerca a venit la mine și m-a îmbrățișat cel mai strâns.

— Tu chiar ești special, mi-a zis ea.

— Asta e de bine sau de rău? am întrebat eu.

A râs.

— Și, și.

Doctor Mal a venit și mi-a strâns mâna.

— Felicitări, domnule Jackson. Așteptăm cu nerăbdare să ni te alături vara viitoare.

L-am privit în ochi. Am dat din cap. Am zâmbit.

— Abia aștept, am spus.

N-aveam nici cea mai mică idee dacă vorbeam serios sau nu.

În curând a venit timpul să ne luăm la revedere. Am început cu Jack, care m-a prezentat bunicii sale căreia el îi spunea Nana.

— Jack mi-a spus multe despre tine, a spus ea. Cea mai mare parte a fost de bine.

— Faceți cele mai bune prăjituri cu ciocolată din lume, Nana, i-am zis eu.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Ar trebui să încerci tarta mea cu prune.

N-am avut inimă să-i spun că nu suport prunele.

Părinții lui Jack erau și ei acolo. Faimosul Doctor Strong, care era foarte scund, dar la fel de înfricoșător cum mi-l imaginasem.

Am dat mâna.

— Am auzit multe despre dumneavoastră, domnule.

— Nu toate de rău, sper.

— Nu toate, i-am spus eu. Doar cea mai mare parte.

Timp de o secundă a râs în hohote. Apoi ochii i s-au făcut mici și părea că vrea să mă mănânce.

Am încercat să-l ignor și m-am dus la Jack.

— Am un cadou de rămas-bun pentru tine, i-am spus.

M-a privit emoționat.

— Da, ai?

— Da.

Mi-am deschis sacul de pânză și am scos unul dintre tricourile mele preferate. Avea o imagine cu Homer Simpson, stând pe canapea cu burta dezgolită și cu chipsuri și băuturi vărsate peste tot prin jurul lui. Deasupra era scris: LENEȘ AMERICAN.

— Vreau să ți-l dau ție, am spus și i-am întins lui Jack tricoul.

A zâmbit emoționat.

— Mulțumesc.

S-a uitat la tricoul lui, cu o imagine cu un creier care făcea tracțiuni și, dedesubt, cu inscripția: ANTRENEAZĂ-ȚI CREIERUL.

Apoi s-a uitat la tatăl lui care se uita suspicios la tricoul cu Homer.

Jack nu știa ce să facă mai departe. S-a uitat iar la mine.

— Gândește-te la Lech Wałęsa, i-am zis eu.

Jack a dat din cap, a închis ochii și și-a dat jos tricoul.

— Jack, ce faci? a întrebat tatăl lui.

Dar Jack nu a răspuns. În schimb, a tras aer în piept și și-a pus tricoul cu Homer Simpson.

— Arată super tare, i-am spus eu.

— Mulțumesc, a zis Jack.

Și am bătut palma.

Mai erau câteva persoane de la care voiam să-mi iau rămas-bun.

Primul era Dwayne, care a venit din spate și m-a luat în brațe ca un urs, aproape rupându-mi oasele.

— Băieții de la Suspensor încă nu și-au dat seama ce li s-a întâmplat, a spus zâmbind. Ne vedem la anul.

Lauren Rubin avea un cadou pentru mine: un kilogram de ciocolată cu biscuiți cu cremă de la Fabrica de ciocolată de altădată.

Nu-mi venea să cred.

— Când ai cumpărat asta?!?

— Când nu te uitai tu.

— Nu se poate, i-am spus. N-a fost niciun moment în care să nu mă fi uitat la ciocolată.

Apoi i-am mulțumit timp de vreo douăzeci de minute.

George nu se mai dezlipea de Cathy Ruddy, așa că am zis să-l las în pace. O să-i trimit mesaje mai târziu, acum că telefonul era la locul lui – adică în buzunarul meu.

Când i-am spus la revedere doamnei Domerca, a trebuit să am grijă să nu mă bușească plânsul.

— Charlie Joe ne-a spus că ați fost favorita lui din toată tabăra, i-a zis tata.

— Și el e unul dintre favoriții mei, a spus ea.

Am ridicat cartea despre Lech Wałęsa pe care doamna Domerca mi-a zis că o pot păstra.

— Doamna Domerca mi-a arătat cartea asta foarte bună despre un tip foarte curajos și interesant.

Părinții mei s-au uitat lung la mine. Doamna Domerca zâmbea.

— Copiii chiar te pot surprinde, nu? a spus ea.

— Asta e clar, a răspuns mama.

— L-am învățat pe Charlie Joe doar câte ceva despre bucuriile învățatului, a spus doamna Domerca. Și ne-a întors favoarea învățându-ne câte ceva despre bucuriile *ne*-învățatului.

Katie și Nareem au venit la noi cu părinții lor. Se țineau de mână.

— Am supraviețuit, mi-a spus Katie.

— Aproape, am răspuns și am râs amândoi.

— Ne vedem pe plajă?

— Clar.

— Și la bibliotecă? a întrebat Nareem.

— Clar nu, am răspuns.

Mama lui Katie m-a îmbrățișat.

— Chiar o să revii la anul? m-a întrebat ea.

— Habar n-am.

Katie a zâmbit larg.

— Aa, o să fie aici. Toată faza asta cu Lauren Rubin a fost doar ultima lovitură de geniu. Așa lucrează tocilarii secreți. Voia foarte mult să vină din nou, și acum o s-o facă pe gratis! Credeți-mă, totul a fost parte din plan.

Toată lumea a râs.

Până și eu.

În timp ce ne îndepărtam de tabără, m-am uitat încă o dată în jur. Am retrăit totul: terenul de baschet unde i-am bătut pe cei de la tabără Suspensor; Tabla de materii unde am lucrat la articolele pentru ziar; și lacul, unde Katie l-a convins pe Doctor Mal să facă un compromis.

Apoi m-am uitat la steag, acolo unde tabăra începuse ciudat și unde se terminase, și mai ciudat, și unde – într-un fel – devenisem un adevărat Kartzulyan.

Stăteam în spate cu Mousse și Coco, care mă lingeau ca pe un cornet de înghețată. Apoi mi-am scos telefonul și imediat le-am trimis mesaje lui Timmy, Jake, Hannah, Elizei și lui Pete. Restul verii o să fie super tare!

Dar atunci de ce mă simțeam puțin trist?

Mi-am pus telefonul deoparte, am inspirat adânc și am închis ochii, încercând să înțeleg acest sentiment ciudat de tristețe. Când am deschis ochii, am văzut semnul:

TABĂRA KARTZULYA
AJUTĂM MINȚILE TINERE SĂ SE COACĂ
ÎNCĂ DIN 1933

M-am uitat lung la el, întrebându-mă dacă e adevărat. Oare mintea mea chiar se copsese până la urmă? Parcă

ieri mi se părea că aterizasem pe o planetă îndepărtată și înfricoșătoare. Și acum, iată-mă, trei săptămâni mai târziu, fiindu-mi deja dor de ea.

Și atunci am avut un gând și mai înfricoșător: dacă avea dreptate Katie? Eram oare un tocilar în devenire? Era cartea despre Lech Wałęsa doar începutul?

Chiar îmi plăcea să citesc?

M-am gândit la asta încă cinci secunde. Apoi am decis că am gândit destul pentru vara asta.

Așa că am mâncat o bucată de ciocolată, mi-am pus capul la Megan în poală și am dormit tot drumul până acasă.

Dragă Charlie Joe,

Pentru că nu am participat la atelierul final, doamna Domerca mi-a spus că ultima mea obligație e să-mi scriu o scrisoare mie însumi. Să vorbesc despre ce am învățat în tabără.

Am învățat că sigur nu mai vreau să scriu scrisori o vreme.

Tovarășul tău,
Charlie Joe

Învățăm să iubim și iubim să învățăm

Cântecul Taberei Kartzulya

Pe malul lacului ne-am strâns
Pentru prieteni noi, pentru căi una și-una
Vara a venit, și iată-ne, cu un surâs,
Tabăra-ți umple inima pentru totdeauna.

Învățăm să iubim și iubim să învățăm,
E timpul să urci ca cel mai mare astru!
Asta face soarele să răsară, cerul să fie albastru,
Învățăm să iubim și iubim să învățăm.

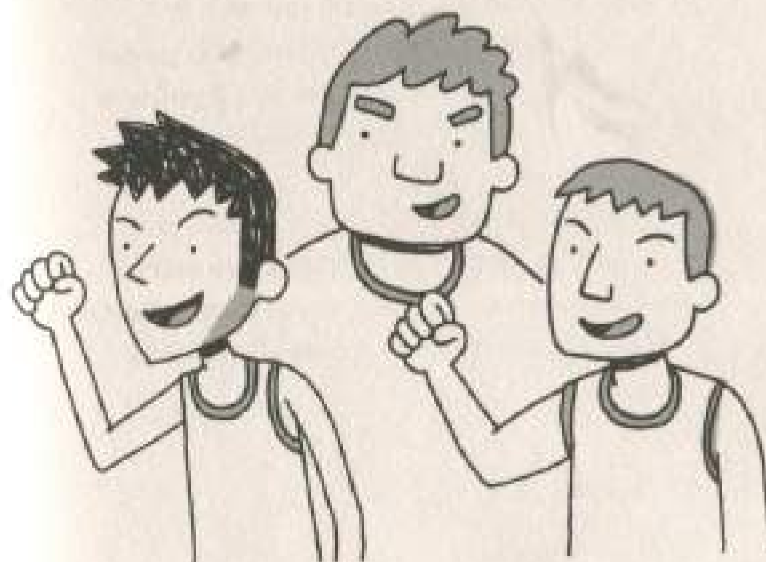
O carte citită mă face mai învățat,
Un cuvânt scris e un dar de dat.
Să se audă cântecul, de la pasăre la pește!
Cunoașterea e putere și puterea domnește,
Învățăm să iubim și iubim să învățăm.

Învățăm să iubim și iubim să învățăm,
E timpul să urci ca cel mai mare astru!
Asta face soarele să răsară, cerul să fie albastru,
Învățăm să iubim și iubim să învățăm.

Fortza! Fortza-Thor!

Cântecul Taberei Fortza-Thor

Fortza!
Fortza-Thor!
Fortza!
Fortza-Thor!
Fortza!
Fortza-Thor!
Fortza!
Fortza-Thor!
Fortza!
Fortza-Thor!
Haaaaaaaaaaaaaai, Fortza-Thor!

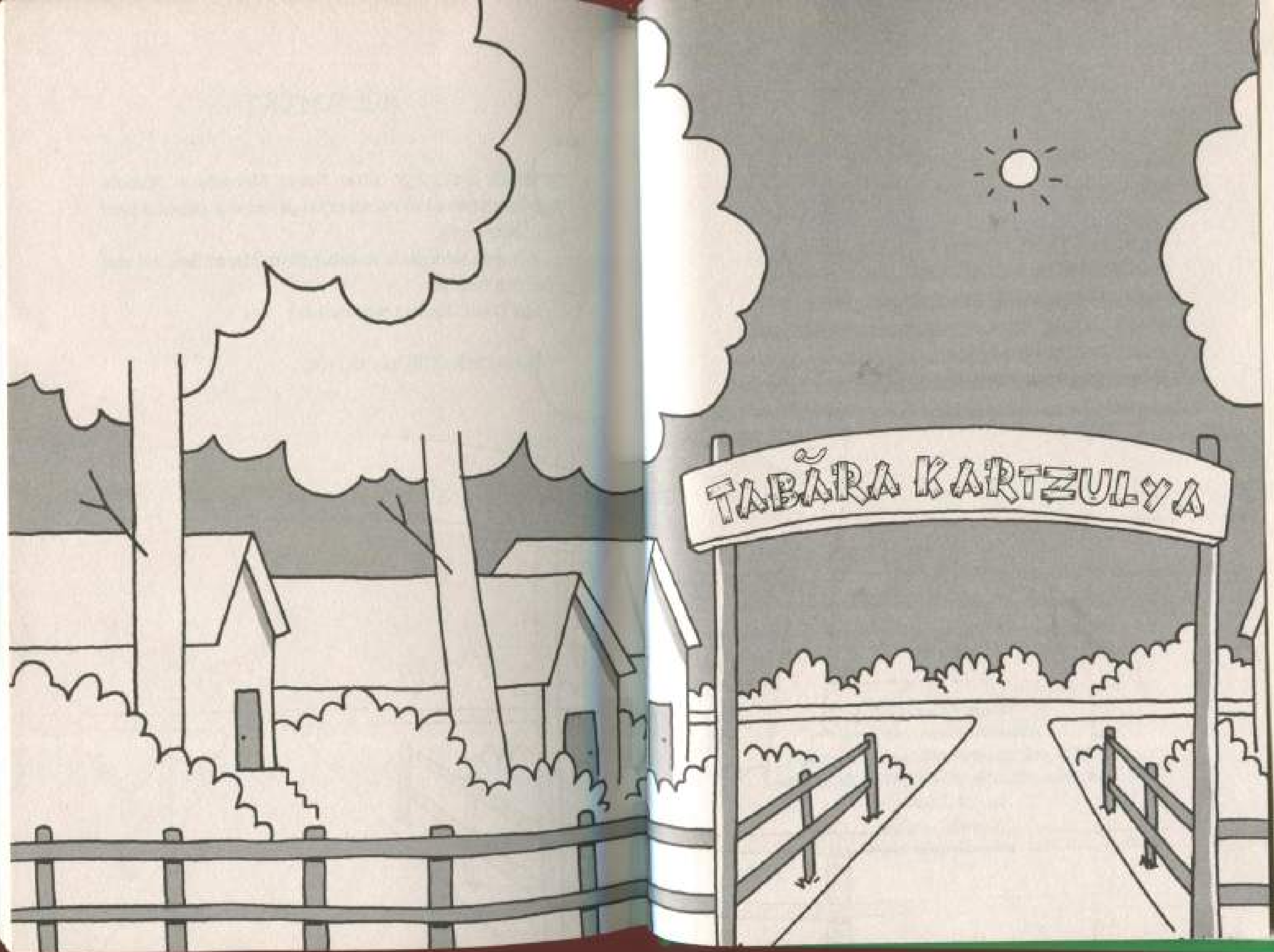
MULȚUMIRI

Trimit bezele către: Nancy Mercado și Michele Rubin, pentru că m-au suportat pe mine și paharul meu pe jumătate gol.

Tuturor celor de la Roaring Book/Macmillan, cei mai buni din branșă.

Lui David Kane, trailermaster.

Și lui Cathy Utz, pentru tot.

TABĂRA KARTZULYA

Ca să le facă pe plac părinților, Charlie Joe pleacă într-o tabără de trei săptămâni. Mare, soare, distracție... Ei bine, nicidecum! Charlie Joe, celebrul necititor, ajunge în Tabăra Kartzulya, locul de întâlnire al marilor iubitori de carte, cu un program încărcat de ateliere pe teme de gramatică și literatură.

Înconjurat de genii și tocilari, cum își spun ei, eroul nostru își stabilește un scop precis: rând pe rând îi va convinge pe colegii de tabără să nu mai citească. Vrea să-i facă să-i semene. Însă planul lui pare să se îndrepte într-o altă direcție...

www.editura-arthur.ro

ISBN 978-606-8620-31-2

